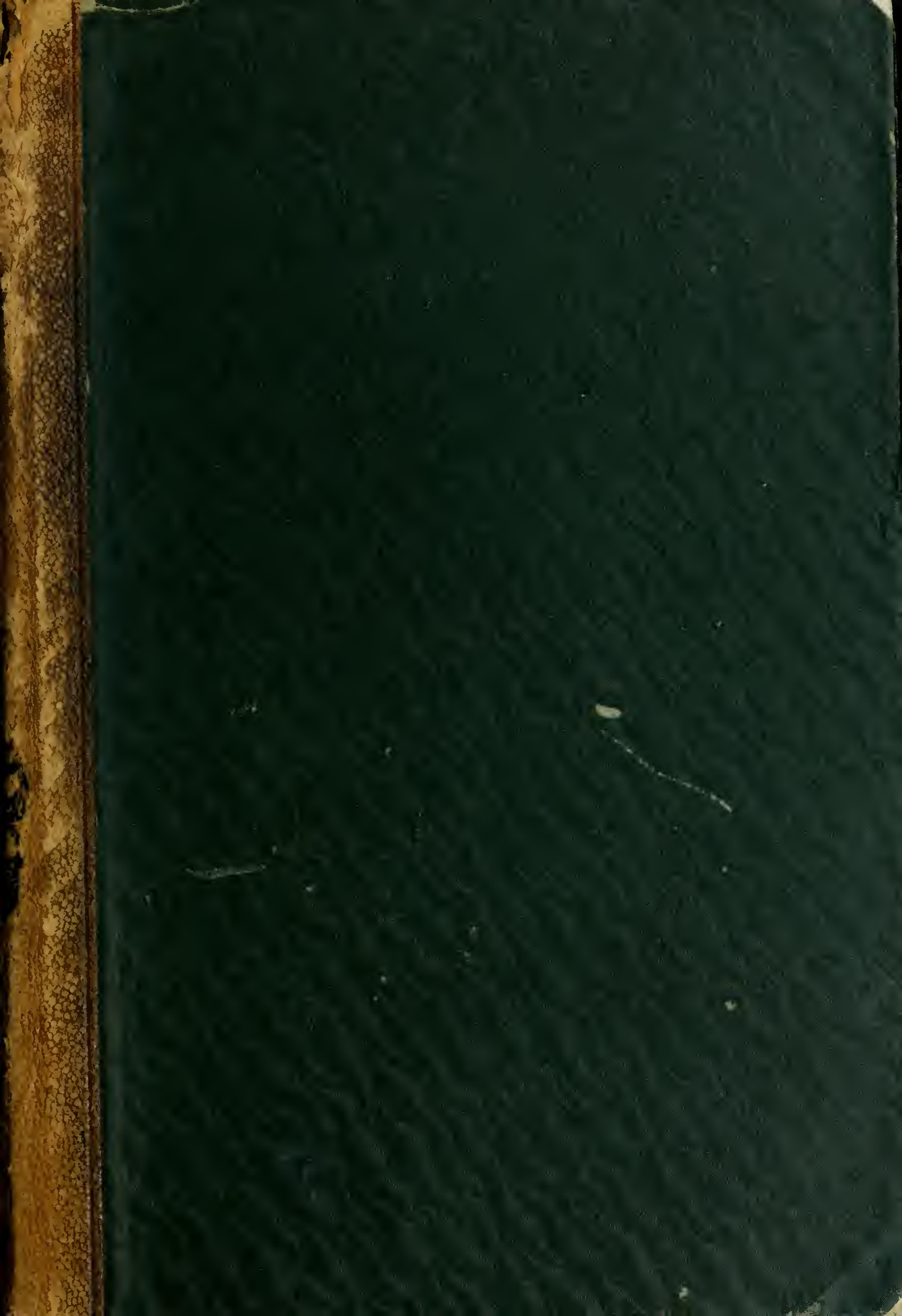

SEAL·OF·THE·UNIVERSITY·OF·CALIFORNIA
LET THERE BE LIGHT
1868

DEN LILLA DAMEN I DET STORA HUSET

DEN LILLA DAMEN I DET STORA HUSET

AV

JACK LONDON

ÖVERSÄTTNING AV
ERNST LUNDQUIST

STOCKHOLM
A.-B. BOHLIN & Co.

STOCKHOLM 1920
SVENSKA TRYCKERIAKTIEBOLAGET

FÖRSTA KAPITLET.

Han vaknade i mörker. Han vaknade lätt och utan andra rörelser än att han slog upp ögonen och såg att det var mörkt. Olik de flesta, som måste treva och känna och lyssna och komma i beröring med sin omgivning, kände han ögonblickligen igen sig själv då han vaknade, identifierade tid, rum och personlighet. Efter sovtimmarnas parentes återtog han utan ansträngning sitt livs avbrutna gång. Han visste att han var Dick Forrest, den store jordägaren, som hade somnat för några timmar sedan efter att ha sömnigt lagt in en tändsticka i boken och släckt den elektriska läslampan.

Helt nära hördes sorlet och plasket av en sömnig fontän. Långt bortifrån, så svagt och avlägset att endast ett skarpt öra kunde uppfatta det, hörde han ett ljud som kom honom att småle belåtet. Han visste att det var King Polo som bölade — King Polo, hans oförliknelige korthornstjur, tre gånger första pristagare på kreatursutställningar i Californien. Småleendet försvann långsamt från Dick Forrests ansikte, ty han tänkte litet på de nya triumfer han i år tillämnade King Polo på de östra staternas lantbruksmöten. Han skulle visa att en tjur, född och uppfödd i

Californien, kunde tävla med eliten av de kreatur som gödts på stall i Iowa eller importerats över havet från korthornsrasens uråldriga hemland.

Icke förr än leendet dog bort efter några sekunder sträckte han ut handen i mörkret och tryckte på den första i en rad av elektriska knappar. Det fanns tre sådana rader. Ljuset som nu strömmade ner från en stor kupa uppe i taket fyllde sovloggian, vars tre väggar voro ett galler av fin koppartråd. Den fjärde sidan var husets vägg av solid betong försedd med glasdörrar.

Han tryckte på den andra knappen, och ett klart ljus koncentrerade sig på ett särskilt ställe på betongväggen och belyste, i en rad, en klocka och en barometer, en Celsius- och en Fahrenheittermometer. Nästan i en enda blick avläste han vad dessa instrument hade att säga honom: tid 4,30; lufttryck 29'80, vilket var normalt på denna höjd över havet och under denna årstid; temperatur 36° Fahrenheit. Med ett nytt tryck fingo uppgifterna om tid, värme och lufttryck dyka tillbaka i sitt mörker.

En tredje knapp tände hans läslampa, som stod så att ljuset föll uppifrån och bakifrån utan att skina i ögonen. Den första knappen släckte takljuset. Han sträckte sig efter en packe korrektur på läsbordet, tände en cigarrett och började korrigera med blyertspenna.

Det var tydligen ett sovrum för en man som arbetade. Det var praktiskt inredt och saknade ej heller komfort av allt utom spartanskt slag. Järnsängens gråa emaljfärg harmonierade med betongväggen. Över dess fotända bredde sig en couvrepieds av grått vargskinn

med hängande svansar. På golvet, där tofflorna stodo, låg en långhårig stengetsmatta.

Det stora läsbordet med sina ordentligt uppstaplade böcker, tidskrifter och skrivportföljer hade ändå rum för tändstickor, cigarretter, askkopp och en thermosflaska. En fonograf, avsedd att diktera i, stod på en svängbar hylla. På väggen, nedanför barometern och termometrarna, smålog ett kvinnoansikte ur en rund träram. Och mellan de elektriska knappraderna och ett växelbord framstack ur ett öppet hölster kolven av en Coltrevolver.

På slaget sex, sedan dagsljuset börjat sippra in genom metalltrådsnätet, sträckte Dick Forrest, utan att ta ögonen från korrekturet, ut högra handen och tryckte på en knapp i den andra raden. Fem minuter därefter kom en kines på mjuka tofflor intassande i loggian. Han bar en liten blank mässingsbricka med kaffekopp, en liten kaffekanna av silver och gräddsnipa av samma metall.

»God morgon, Oh My», hälsade Dick Forrest med leende läppar och ögon.

»God morgon, husbond», svarade Oh My, medan han på läsbordet röjde rum för brickan och serverade kaffet.

Utan att avvakta några befallningar och då han märkte att hans herre redan läppjade kaffe med den ena handen och rättade korrektur med den andra, tog Oh My upp en liten skär, spetsprydd morgonmössa från golvet och försvann ljudlöst. Han gled bort som en skugga genom den öppna glasdörren.

Precis på slaget halv sju kom han tillbaka med en större bricka. Dick Forrest lade bort korrekturen,

sträckte sig efter en bok som hette »Om uppfödande av ätbara grodor» och beredde sig att äta. Frukosten var enkel men ganska bastant — mera kaffe, en halv grapefruit, två löskokta ägg vispade i ett glas med en klick smör och sjudande varma samt en lätt bräckt skiva skinka av en gris som han själv låtit göda.

Nu böljade solskenet in genom nätverket och över sängen. På utsidan av metalltrådsgallret sutto några flugor, tidigt kläckta för årstiden och duvna av nattkylan. Medan Forrest åt iakttog han de på animalisk föda levande getingarnas jakt. Kraftiga och mera härdiga än bin voro de ständigt i farten och falkade på de domnade flugorna. Oaktat sin starkt surrande flykt slogo dessa luftens gula jägare ofelbart ner på sina hjälplösa offer, utan att misslyckas en enda gång, och förde bort dem. Den sista flugan var försvunnen innan Forrest hade tömt kaffekoppen, märkt grodboken med en tändsticka och tagit till sina korrektur igen.

Efter en stund upphörde han då han hörde lärkans mjuka, smältande sång, dagens första vokalmusik. Han såg på klockan. Den var sju. Han lade bort korrekturen och började en serie telefonsamtal vid växelbordet som han skötte med erfaren hand.

»Hallå, Oh Joy», var det första han sade. »Är mr Thayer uppe? Det är bra, stör honom inte. Jag tror inte att han vill äta frukost på sängen, men ta reda på det. — Ja, mycket rätt, och visa honom hur han skall få varmt vatten, det förstår han sig kanske inte på. — Ja. Tänk på att skaffa en arbetare till, så snart det låter sig göra. Det är alltid många sö-

kande, då den vackra årstiden kommer. — Ja visst. Använd ert goda omdöme. Adjö.»

»Mr Hanley?» inledde han sitt nästa samtal. »Jag har tänkt på fördämningen över Buckeyån. Ge mig kostnadsberäkning angående grusupptag och stenkross. — Ja visst. Jag inbillar mig att grusupptaget kommer att kosta 6 à 10 cents mera per yard. Nej, vi kan inte börja förr än om fjorton dagar. — Ja visst, de nya elektriska traktorerna, om de någonsin komma, ska befria oss från att använda hästar vid plöjningen. — Ja, det där få vi tala med mr Everan om. Adjö.»

Och det tredje samtalet:

»Mr Dawson? Trettiosex grader i min sovloggia för en stund sedan. Det måste vara vitt av frost nere på sank mark. Men det är sannolikt den sista frostnatten i år. — Ja, de hade svurit på att de elektriska plogarna skulle vara levererade för två dagar sedan. Ring till agenten. Adjö.»

Forrest gled ur bädden i sin pyjamas, stack in fötterna i tofflorna och gick genom glasdörren in till badet, som redan gjorts i ordning av Oh My. En kvart därefter låg han åter i sängen, badad och rakad, och läste om sina grodor, medan Oh My masserade hans ben.

Det var välformade ben, och de hade åtskilligt att berätta om mannen. Den högra vaden var märkt med flera mörka ärr, varav ett, strax nedanför knät, var så djupt att det trängde ända in i benpipan. Halvvägs mellan knät och ljumsken var ett tre tum långt märke efter ett gammalt knivhugg.

Vid en plötslig munter gnäggning utanför stacks en tändsticka in mellan grodbokens blad, och medan Oh

My delvis klädde sin herre i sängen och satte på honom strumpor och skor, vred Dick sig åt sidan och tittade ut åt det håll varifrån gnäggningen kommit. Nedåt vägen, mellan de blommande syrenerna, ledd av en stalldräng, travade en stor hingst, som blänkte rödaktig i morgonsolen; hans stolta man fladdrade och hans ögon irrade ut över fältet, medan hans smattrande älskogskallelse ekade ut över landet, där våren höll på att göra sitt intåg.

Dick Forrest blev både glad och orolig — glad över det härliga djuret som travade där nere mellan syrenhäckarna, och orolig över att hingsten kunde ha väckt den unga damen som smålog i sin runda ram på hans vägg. Han kastade en hastig blick över den två hundra fot breda gården till hennes långa flygel. Persiennerna i hennes sovloggia voro stängda. De rörde sig icke. Åter gnäggade hingsten, och det enda som rörde sig var en svärm av vilda kanariefåglar, vilka fladdrade upp från blommorna och buskarna på gården som gyllengröna ljusgnistor från soluppgången.

Han följde hingsten med ögonen, så länge han kunde se honom mellan syrenhäckarna, och såg i tankarna en talrik avkomma av kraftigt byggda, felfria Shireföl; sedan vände han sig till sin tjänare och sade:

»Nå, hurudan är den siste drängen vi städslade? Artar han sig bra?»

»Han ganska bra gosse, tror jag. Allting nytt för honom. Ganska långsam. Men han nog arta sig bra snart.»

»Varför tror du det?»

»Jag väcka honom tre fyra mornar nu. Han sova

som ett barn. Vakna småle alldeles som ni. Det mycket bra.»

»Småler jag då jag vaknar?» frågade Forrest.

Oh My nickade ivrigt.

»Många gånger, många år jag väcka er. Alltid då edra ögon öppnas edra ögon småle, er mun småle, ert ansikte småle, hela ni småle genast. Och det mycket bra. En man vakna upp så, mycket godt förstånd. Det vet jag. Den nya tjänare just sådan. Småningom, mycket snart, han bli bra tjänare. Ni skall få se. Han heter Chow Gam. Vad namn ni kalla honom här?»

Dick Forrest funderade.

»Vad ha vi redan för namn?» frågade han.

»Oh Joy, Ah Well, och jag vara Oh My», svarade kinesen. »Oh Joy säga han kalla den nya tjänare...»

Han tvekade och såg på sin herre med en utmanande glimt i ögat. Forrest nickade.

»Oh Joy säga han kalla nya gossen 'Oh Hell'...»

»Åhå!» Forrest skrattade gillande. »Oh Joy är en skämtare. Ett bra namn, men det duger inte. Här finns ju en fru i huset. Vi måste tänka ut ett annat namn.»

»Oh Ho, det ett mycket bra namn.»

Forrest hörde ännu sitt eget utrop i sina öron, så att han förstod varifrån Oh My fått sin inspiration.

»Det är bra. Han får heta Oh Ho.»

Oh My böjde på huvudet, gled hastigt ut genom glasdörren och kom lika hastigt tillbaka med återstoden av Forrests kläder, hjälpte honom på med undertröja och skjorta, lade en halsduk om hans hals åt honom själv att knyta, föll på knä och satte på honom damasker

och sporrar. En filthatt och ett ridspö fullständigade hans utrustning — ridspöt av ogarvat skinn flätat på indianskt sätt och med en av bly tyngd tjockända som hängde ner från hans handled på en läderslinga.

Men ännu var Forrest icke fri. Oh My räckte honom flera brev och förklarade att de hade skickats upp från stationen i går kväll sedan Forrest hade gått till sängs. Han öppnade dem och ögnade hastigt igenom dem alla utom ett, som han läste uppmärksammare och med rynkade ögonbryn. Sedan svängde han ut fonografen från väggen och dikterade hastigt utan att göra en enda paus för att söka efter ord eller tankar:

»Med anledning av ert brev av den 14 mars 1914 beklagar jag att ni råkat ut för svinpest. Jag beklagar också att ni ansett lämpligt att välta ansvaret på mig. Och precis lika mycket beklagar jag att den fargalt vi skickade er är död.

»Jag kan endast försäkra er att vi äro alldeles fria från svinpest här och ha varit det i åtta år, med undantag av två sändningar österifrån, den sista för två år sedan, men dessa djur blevo enligt vår vana isolerade genast vid ankomsten och dödade innan smittan hann sprida sig till våra svinhjordar.

»Jag anser mig böra underrätta er att jag i intetdera fallet beskyllde säljarna för att ha skickat mig sjuka djur. Tvärtom, då som ni vet svinpestens inkubationstid är nio dagar, tog jag reda på datum för djurens avsändande och förstod att de varit friska då de skickades.

»Har ni aldrig kommit på den tanken att järnvägarna ofta äro skulden till spridningen av svinpest?

Har ni någonsin hört talas om att järnvägen rökt eller desinficerat en vagn som har fraktat pestsjuka svin? Ta reda på dato, först då jag skickade av fargalten, sedan det då ni tog emot honom och slutligen det då sjukdomssymptomen yppade sig. Fargalten var, som ni säger, fem dagar på väg med anledning av att banan var översvämmad. Icke förr än den sjunde dagen efter mottagandet visade sig symptomen. D. v. s. tolv dagar sedan jag lämnade honom ifrån mig.

»Nej, jag kan inte dela er åsikt, jag är inte ansvarig för den olycka som har drabbat er hjord. För att riktigt övertyga er kan ni ju skriva till statsveterinären och fråga honom huruvida min ranch är fri från svinpest eller icke.

Högaktningsfullt . . .»

ANDRA KAPITLET.

Då Forrest gick genom sovloggians glasdörr passerade han först ett trevligt toilettrum med många klädskåp och en rymlig eldstad och sedan ett långt kontor, där allt som hörde till affären fanns, pulpeter, diktafoner, dokumentskåp, bokhyllor och brevfack som räckte ända upp till det låga taket.

Midt på kontorsväggen tryckte han på en knapp och en med böcker fullsatt bokhylla svängde sig ut på sina gångjärn och blottade en smal spiraltrappa av järn. Han gick utför den varsamt för att icke fastna med sporrarna, och bokhyllan återtog sin plats bakom honom.

Nedanför trappan tryckte han på en ny knapp, en ny bokhylla svängde sig ut och släppte in honom i ett långt, lågt rum med bokhyllor från golv till tak. Han gick direkt till en hylla och tog genast den bok han sökte. Han bläddrade i den, fann det ställe han tänkte på, nickade bekräftande och ställde tillbaka boken.

En dörr ledde ut till en pergola av bastanta betongpelare förenade genom grövre och smalare furubjälkar, på vilka den röda barken satt kvar.

Eftersom han hade flera hundra fot betongväggar att passera var det tydligt att han icke hade gått

den ginaste vägen ut i det fria. Under lummiga gamla ekar, där de höga bindpålarna med avgnagd bark och det av hovar upprivna gruset visade att en mängd hästar brukade stå bundna, fann han ett fuxsto, som skiftade i blek guldfärg. Hennes välryktade hud var strödd med dansande glimtar av morgonsolen som föll snedt in genom lövverket. Själv var hon eldig och orolig. Hon var starkt byggd som en hingst, och utför hennes ryggrad gick en smal mörk strimma av hår som angav att hon härstammade från flera släktled av mustanger.

»Hur står det till med Människoäterskan i dag?» frågade han, i det han fattade tag i hennes grimma.

Hon lade tillbaka de minsta öron som någon sett på en häst — öron som skvallrade om en fullblodshingsts vilda kärleksäventyr med vilda ston uppe i bergstrakterna — och högg efter Forrest med ilskna tänder och ilsket gnistrande ögon.

Hon dansade åt sidan och försökte stegra sig, då han svingade sig upp i sadeln, och under täta försök att stegra sig dansade hon utför den grusade vägen. Och hon skulle ha stegrat sig om icke språngremmen hållit hennes huvud nere och även räddat ryttarens näsa från hennes ursinniga kast med huvudet.

Han var så van vid stoet att han knappt lade märke till hennes konster. Mekaniskt, genom att helt lätt vidröra hennes krökta hals med tyglarna eller använda sporrarna eller knäna höll han henne på den rätta vägen. En gång, då hon svängde åt sidan, såg han en skymt av det Stora huset. Stort såg det ut, men det var så oregelbundet byggt att det icke var så stort som det föreföll. Framsidan var åtta hundra fot lång.

Men mycket av dessa åtta hundra fot bestod av tegeltäckta betongkorridorer, som förenade och sammanslöto de olika delarna av byggnaden. Där funnos patios och pergolas i mån därefter, och alla väggarna med sina många rätvinkliga utsprång och nischer växte upp ur en bädd av grönska och blommor.

Spansk till karaktären var Stora husets arkitektur icke av den californisk-spanska typ som införts från Mexico för hundra år sedan och av modernare arkitekter omdanats till våra dagars californisk-spanska byggnadsstil. Spansk-moriskt kunde Stora huset mera träffande kallas i hela sin form, ehuru det fanns fackmän som livligt opponerade sig mot den beteckningen.

Rymlighet utan strängt allvar och skönhet utan prunk voro de huvudsakliga intryck Stora huset gav. Dess linjer, långa och horisontala, endast brutna av vertikala linjer och av ut- och insprång, som alltid voro rätvinkliga, hade samma prägel av enkelhet som ett klosters. Men den oregelbundna taklinjen tog bort all enformighet.

Låga och breda, utan att vara klumpiga, gåvo de fyrkantiga tornen, som reste sig över varandra, den rätta höjdproportionen utan att verka skyskrapor. Stora husets karaktär var soliditet. Det trotsade alla jordbävningar. Det var byggt för tusen år. Den hederliga betongen bekläddes med en krämfärgad stuck av hederlig cement. Denna överallt lika färg skulle ha varit enformig för ögat om den ej räddats av de många platta taken av varmt rödt spanskt tegel.

I denna enda hastiga blick, medan stoet gjorde sitt oberättigade kast åt sidan, koncentrerade sig Dick Forrests ögon en snabb sekund på den stora fly-

geln tvärsöver den breda gården, där under uppåtsträvande grupper av torn, rödkantade av morgonsolen, sovloggians slutna persienner antydde att hans hustru ännu sov.

Omkring honom på tre sidor reste sig låga kullar, släta, inhägnade, odlade eller gräsbevuxna, som sammansmälte med högre kullar och brantare, skogbeklädda sluttningar, vilka strävade uppåt, brantare, till väldiga berg. Den fjärde sidan begränsades ej av kullar och bergväggar. Den förtonade, övergick småningom i vida, avlägsna slätter, vilka trots den klara, sprôda frostluften voro för vidsträckta och avlägsna att kunna överblickas.

Stoet frustade. Med knäna tvingade han henne att hålla sig på den ena sidan av vägen. Med ett tramp av små fötter i gruset böljade där emot honom en flod av vitt skimrande silke. Han kände igen sin hjord av prisbelönta Angoragetter, var och en med sitt stamträd och sin historia. De måste vara nära två hundra, och som de ej blivit klippta på hösten visste han att den glittrande ull som betäckte deras sidor, lika fin som ett nyfött barns hår och finare, lika vit som någon albinos huvudprydnad och vitare, var längre än det vanliga tolvtumsmåttet och att de bästas kamelgarn skulle, färgat i vilka nyanser som helst, förvandlas till alnslånga lösflätor för damer och säljas till orimligt höga priser.

Den vackra synen fängslade honom. Vägen hade blivit ett böljande band av silke, blänkande av kattlika gula ögon, som gledo förbi skygga och nyfikna, då de betraktade honom och hans nervösa häst. Två baskiska herdar gingo sist. Det var kortväxta, bred-

axlade, mörkhyade män med svarta ögon och livliga ansikten med begrundande och filosofiskt uttryck. De togo av sig hattarna och böjde på huvudet för honom. Forrest lyfte upp sin högra hand, med ridspöt hängande vid handleden, och vidrörde med ett rakt pekfinger sitt hattbrätte till en halvt militärisk hälsning.

Då stoet åter började konstra, betvingade han henne med tyglarna och en hotelse med sporrarna, medan han tittade efter getterna som fyllde vägen med skimrande vitt silke. Han visste vart de ämnade sig. Den tiden nalkades då de skulle få killingar, och de fördes nu ner från sina buskbeväxta betesmarker till fållorna och skjulen där de skulle omsorgsfullt skötas och få lämplig utfodring under dräktighetens sista period.

Han red vidare. Från alla håll hördes surr av gödselspridningsmaskinerna. På avstånd, på de låga, svagt sluttande kullarna, såg han spann efter spann av sina Shireston dra plogarna fram och tillbaka och vända den gröna gräsvallen till fruktbar, mörkbrun, humusfylld jord. Här skulle säd och sockerhirs odlas och sedan hamna i hans silos. På andra sluttningar växte kornet knähögt eller också klöver och Canadaärter.

Överallt omkring honom voro stora och små fält indelade efter ett system av åtkomlighet och lätthet att brukas som skulle ha fyllt en landtbruksexpert med förtjusning. Varenda inhägnad kunde hålla stånd mot svinens och tjurarnas angrepp, och innanför stängslen växte intet ogräs. Många av de släta fälten voro besådda med alfalfa. Andra buro enligt cirkulationsbrukets lagar höstsäd eller förbereddes till vårsådd. Andra, i närheten av avelsinhängnaderna, betades av

dräktiga Shropshire- eller merinosfår eller av vita jättelika avelssuggor, som kommo hans ögon att lysa av belåtenhet då han red förbi.

Han red genom något som nästan kunde kallas en by, fastän där varken funnos butiker eller hotell. Husen voro små villor, bastanta, behagliga för ögat, var och en omgiven av en trädgård, där härdigare växter, även rosor, voro utspruckna och logo åt den sista frosten. Barnen voro redan i farten, skrattade och lekte bland blommorna eller ropades in till frukost av sina mödrar.

Där bortom, en halv mile från Stora huset, red han förbi en rad av verkstäder. Han kastade en blick in i den första. En smed arbetade vid ett städ. En annan smed, som nyss skott framhoven på ett äldre Shiresto, höll på att fila av hovens ytterkant för att den inte skulle skjuta ut över skon. Forrest såg det, hälsade, red vidare, höll in hästen ett stycke längre bort och skrev sig något till minnes i en anteckningsbok som han tog upp ur bakfickan i byxorna.

Han passerade andra verkstäder — en målares, en vagnmakares, en bleckslagares och en snickares. Medan han tittade på den sista körde en lastbil förbi honom med rask fart och vek av in på stora vägen till järnvägsstationen åtta miles därifrån. Det var smörbilen, som fraktade mejeriets dagsproduktion från separatorhuset.

Stora huset var hela ranchens hjulnav. En halv mile därifrån omgavs det cirkelformigt av de olika ranchcentralerna. Oupphörligt hälsande på sitt folk passerade Dick Forrest i galopp ladugårdscentralen, som nästan var ett hav av byggnader med långa rader

av silos och med gödselkärror som kommo framglidande på luftskenor och automatiskt stjälpte ur sitt innehåll i väntande gödslingsmaskiner. Flera gånger hejdades han av män i arbetsdräkt men med en prägel av akademisk utbildning; de kommo antingen ridande eller i dogcart och stannade för att rådgöra med honom. Det var hans förmän, avdelningschefer, och de talade lika kort och rakt på sak som han. Den siste ämnade rida förbi med en hälsning, men hejdades av sin principal.

»God morgon, mr Hennessy. Hur snart blir det där halvvilda stoet färdiginridet så att mrs Forrest kan rida henne?»

»Jag skulle vilja ha en vecka till på mig», svarade mr Hennessy. »Hon är så pass inriden nu som mrs Forrest önskade, men hon är nervös och känslig och jag vill gärna ha en vecka till för att få henne lugnare.»

Forrest nickade medgivande, och Hennessy, veterinären, fortfor:

»Det är två körare på alfalfaavdelningen som jag skulle vilja avskeda.»

»Vad är det för fel med dem?»

»Den ene, en nyanställd, Hopkins, är f. d. soldat. Han förstår sig kanske på statens mulåsnor, men inte på Shirehästar.»

Forrest nickade.

»Den andre har arbetat här i två år, men nu dricker han, och då han har kopparslagare låter han det gå ut över hästarna...»

»Det är ju Smith, en karl utan skägg och med ett fel på ena ögat?» avbröt Forrest.

Veterinären nickade.

»Jag har iakttagit honom», fortfor Forrest. »I början var han bra, men han har glidit ur spåret på sista tiden. Avskeda honom. Och den andre också. — Hopkins sa' ni? Apropå, mr Hennessy», sade han, i det han tog upp annotationsboken, rev ut det sist skrivna bladet och skrynklade ihop det i handen, »ni har en ny hovslagare i smedjan. Vad tycker ni om honom?»

»Han är för nykommen att jag skulle kunna ha någon åsikt om honom än.»

»Låt honom göra sällskap med de andra två. Han kan inte utföra vad ni sätter honom till att göra. Jag såg honom nyss sko gamla Bessie och fila av en halv tum på hennes hov.»

»Det vet han att han inte får göra.»

»Avskeda honom», upprepade Forrest och red vidare.

Han såg mycket som gjorde honom belåten. En gång mumlade han högt: »Ett fett land, ett fett land.» Åtskilligt såg han som icke behagade honom och som fick sig en anteckning i notisboken. Sedan han passerat hela cirkeln omkring Stora huset och ridit en halv mile utanför den till en isolerad grupp av verkstäder och fållor, kom han till målet för sin utflykt: sjukhuset. Här fann han endast två kvigor som voro under observation för tuberkulos och en ståtlig Jerseyfargalt i ypperlig kondition. Han vägde drygt två hundra kilo, och hans klara ögon, raska rörelser och glänsande borst utvisade tydligt att det icke var något fel med honom. Som han nyss importerats från Iowa, undergick han enligt ranchens hävdvunna bruk den sedvanliga karantänen. Han hette Burgess i kreaturs-

matrikeln, var två år och hade kostat fem hundra dollars.

Fortsättande sin ridt på en väg, som utgjorde en av radierna från Stora husets centrum hann Forrest upp Crellin, föreståndaren för svinavdelningen, och fick av honom veta att avelssuggan Lady Isleton, prisbelönt på alla lantbruksmöten från Seattle till San Diego, hade lyckligt nedkommit med elva smågrisar. Crellin omtalade att han suttit uppe hos henne halva natten och nu var på väg hem för att bada och äta frukost.

»Jag hör att er äldsta dotter har slutat högskolan och ämnar sig in vid Stanforduniversitetet», sade Forrest och höll in sitt sto just som han ämnat galoppera vidare.

Crellin, en ung man på trettiofem år, fastän han varit far så länge, och som hade en prägel av akademisk medborgare på samma gång som av frisk ungdomlighet tack vare friluftsliv och enkla vanor, rodnade under solbrännan av belåtenhet med det intresse hans principal visade och böjde på huvudet.

»Tänk på saken», tillrådde Forrest. »Tänk på alla studentskor och normalskoleflickor. Hur många av dem fortsätta studierna och hur många av dem gifta sig två år efter sin examen och slå sig på att föda barn?»

»Helen tar studierna på fullt allvar», invände Crellin.

»Kommer ni ihåg då jag blev opererad för blindtarminflammation?» frågade Forrest. »Jag hade den allra skickligaste sköterska, den vackraste flicka man kan tänka sig. Hon hade varit fullfärdig sjuksköterska i ett halvt år. Fyra månader därefter skickade jag henne lysningspresent. Hon gifte sig med en

automobilagent. Hon har bott på hotell alltsedan dess. Hon har aldrig haft tillfälle att sköta sjuka, aldrig haft något eget barn att hjälpa av med kolik. Men hon hoppas, och antingen hennes förhoppningar gå i fullbordan eller inte, är hon väldigt lycklig. Men vad har hon haft för nytta av sina studier till sjuksköterska?»

En tom gödselmaskin rullade förbi och tvingade den gående Crellin och den ridande Forrest att dra sig åt sidan. Forrest betraktade med beundrande min maskinens vänsterhäst, ett kraftigt och välväxt Shiresto som fått otaliga prismedaljer.

»Se på Fotherington-prinsessan», sade han. »Hon är en normal hona. Men efter tusenårigt omsorgsfullt urval av förfäder åt henne har man nu lyckats få henne till en idealisk arbetshäst. Men att hon är arbetshäst är bara en bisak. Först och främst är hon avelssto. Och våra egna honor, kvinnorna, äro både generellt och individuellt taget framför allt skapade att älska oss män och vara moderliga. Det finns intet biologiskt berättigande för allt nutidkvinnornas bråk med att vilja ha rösträtt och ämbeten.»

»Men det finns ett ekonomiskt berättigande», invände Crellin.

»Sant», medgav hans principal, men kom sedan med nya argument. »Vårt nuvarande industrisystem hindrar äktenskap och tvingar kvinnorna in på arbetsmarknaden. Men kom ihåg, industrisystem komma och gå, medan biologien är evig.»

»Det är inte lätt nu för tiden att få kvinnorna att nöja sig med att bara vara gifta», sade Crellin.

Dick Forrest skrattade misstroget.

»Å, jag vet just inte det», sade han. »Er hustru

till exempel. Hon med sitt doktorsdiplom — på klassiska linjen till på köpet — vad har hon åstadkommit med det? Två pojkar och tre flickor, om jag inte missminner mig. Och ni har ju talat om att ni voro förlovade halva hennes sista år vid universitetet.»

»Ja, det är sant, men det är femton år sedan, och det var ett giftermål av kärlek. Vi kunde inte låta bli, det medger jag. Hon hade stora vetenskapliga planer, och jag ville absolut bli professor vid Lantbruksakademien. Vi kunde inte hjälpa att vi gjorde som vi gjorde. Men det var för femton år sedan, och femton år ha åstadkommit en stor förändring i våra unga kvinnors strävanden och ideal.»

»Det skall ni inte ett ögonblick inbilla er. Jag stöder mig på statistiken, mr Crellin. Allt onaturligt är övergående. Varenda kvinna är och förblir kvinna i evighet. Inte förr än våra flickor upphöra att leka med dockor och betrakta sin egen skönhet i spegeln skall kvinnan bli något annat än vad hon alltid har varit — först och främst moderlig och för det andra hustru åt en man. Det lär statistiken. Jag har hållit ögonen på de flickor som ta examen från normalskolan. Jag talar inte om dem som gifta sig innan de tagit examen. Men den tid som de utexaminerade sedan undervisa i skolor är i genomsnitt bara två år. Och om ni tar i betraktande att en massa av dem genom brist på utseende eller genom otur äro på förhand dömda till att gå ogifta och undervisa i hela sitt liv, kan ni förstå hur de förkorta lärarinnetiden för dem som kunna gifta sig.»

»En kvinna, till och med en flicka, genomdriver alltid sin vilja mot männens», mumlade Crellin, ur stånd

att motbevisa sin principals statistik, men föresättande sig att granska den i sömmarna.

»Och er flicka går till Stanford», skrattade Forrest, i det han beredde sig att låta sitt sto galoppera, »och ni och alla män skola ända till yttersta dagen laga så att de få sin vilja fram.»

Crellin smålog för sig själv, medan hans pricipal försvann i en vägkrök, ty Crellin kunde sin Kipling, och den tanke som framkallade hans småleende lydde: »Men var har ni er egen flicka, mr Forrest?» Han beslöt att upprepa den för sin hustru vid frukosten.

Ännu en gång stannade Dick Forrest innan han kom fram till Stora huset. Den man han hejdade var mr Mendenhall, som var uppsyningsman över stallarna och även över betesmarkerna och ansågs ha reda på icke allenast vartenda grästrå på ranchen utan också detta grässtrås längd och dess ålder alltsedan det spirat upp ur sitt frö.

På en vink av Forrest stannade Mendenhall med sin tvåspända dogcart. Vad som föranledt Forrest att signalera var en blick som han kastat tvärsöver dalens norra hörn bort till de vidsträckta, svagt sluttande kullarna flera miles därifrån, som lågo där solbelysta och mörkgröna där de kantade Sacramentodalens stora slätt.

Det följande samtalet gick raskt och rörde sig med tekniska termer som mellan två erfarna fackmän. Det talades om gräs, om vinterns regn och om utsikterna till vårregn. Förflyttningar av hjordar, nu eller längre fram, diskuterades, man resonerade om hur timotejen frodades i de avlägsna insåningarna uppe i hög-

landet och beräknade hur mycket hö det kunde finnas kvar efter vintern i ladorna långt uppe i de skyddade bergsdälderna, där hjordarna hade övervintrat.

Under ekarna vid pålarna slapp Forrest besväret att binda Människoäterskan. En stalldräng kom springande för att ta emot hästen, och Forrest gick med klingande sporrar in i Stora huset.

TREDJE KAPITLET.

Forrest trädde in i en avdelning av Stora huset genom en massiv, järnbeslagen ekdörr, som tycktes vara ingången till ett fästningstorn. Golvet var cement och där funnos många dörrar. En av dem öppnades av en kines i vitt förkläde och kockmössa och genom den trängde det dämpade surret av en dynamo. Det var detta som kom Forrest att göra en avstickare från sin väg. Han stannade, höll dörren på glänt och tittade in i ett kallt, elektriskt upplyst cementrum, där det stod en lång glasinklädd refrigerator med glashyllor, flankerad av en ismaskin och en dynamo. På golvet satt en liten karl nedhukad, klädd i oljiga maskinistkläder. Forrest nickade till honom.

»Är det något på tok, Thompson?» frågade han.

»Har varit», lydde det lakoniska och uttömmande svaret.

Forrest stängde dörren och gick inåt en gång som liknade en tunnel. Smala, gallerförsedda öppningar, som påminde om skottgluggarna i en medeltidsborg, släppte in dager. Genom en annan dörr kom han in i ett lågt rum med bjälktak och med en eldstad där man kunde ha stekt en hel oxe. Ett väldigt vedträ, som vilade på en bädd av glödande kol, flammade muntert. Två biljarder, flera spelbord, soffor i hörnen

och en miniatyrbar utgjorde det huvudsakliga möblemanget. Två unga herrar höllo på att krita sina köer och besvarade Forrests hälsning.

»God morgon, mr Naismith», sade han i skämtsam ton. »Är det så ni samlar stoff till Fåravelstidningen?»

Naismith, en trettioåring med glasögon, smålog generad och visade på sin kamrat.

»Wainwright ville nödvändigt ha sig ett parti», förklarade han.

»Vilket betyder att Lute och Ernestine ännu måste sova oskuldens sömn», skrattade Forrest.

Unge Wainwright ämnade besvara piken, men innan han hunnit uttala de ord han hade på läpparna fortsatte hans värd sin väg och kastade till Naismith en fråga över axeln.

»Vill ni följa med halv tolv? Thayer och jag fara ut i bil för att se på Shropshirefåren. Han vill ha ungefär tio vagnslaster får. Ta er kamera med er. Har ni träffat Thayer i dag?»

»Han kom in för att äta frukost just som vi gingo», inföll Bert Wainwright.

»Säg till honom att hålla sig färdig halv tolv om ni träffar honom. Ni är inte inbjuden, Bert... av barmhärtighet. Då äro flickorna säkert uppstigna».

»Men ta med er Rita», bad Bert.

»Kommer aldrig i fråga», svarade Forrest i dörren. »Vi fara ut i affärer. För resten kan man inte rycka Rita ifrån Ernestine med domkraft.»

»Det var därför jag ville se om ni kunde det», smålog Bert.

»Lustigt att unga herrar aldrig sätta värde på sina systrar». Forrest stod kvar ett ögonblick. »Jag har

alltid tyckt att Rita var en riktigt rar syster. Vad är det för fel med henne?»

Innan han hunnit få svar hade han stängt dörren och gick inåt gången till en spiraltrappa med breda betongsteg. Då han kom uppför trappan kommo några takter dansmusik från ett piano och en klingande skrattsalva honom att titta in i ett vitt morgonkabinett badande i solsken. En ung flicka i skär kimono och morgonmössa satt vid pianot, medan två andra, likadant klädda, hand i hand parodierade en dans som de inte lärt sig i dansskolan och som icke var avsedd att åses av manlig publik.

Flickan vid pianot fick se honom, nickade och fortfor att spela. Det dröjde en minut innan de dansande upptäckte honom. Då skreko de till av överraskning, föllo skrattande i varandras armar, och musiken upphörde. Alla tre voro härliga, friska ungdomar, och Forrests ögon lyste upp då han såg på dem, alldeles som de hade lyst upp då han såg på Fotherington-prinsessan.

Små retsamheter, sådana som äro vanliga mellan unga, flögo fram och tillbaka.

»Jag har varit här i fem minuter», påstod Dick Forrest.

För att dölja sin förlägenhet betvivlade de båda dansande hans sanningsenlighet och påminde om hans många riksbekanta lögner. Flickan vid pianot, hans svägerska Ernestine, förfäktade att idel sanningspärlor föllo från hans läppar, och hon hade sett honom i samma ögonblick han började se på dansen och att han enligt hennes sätt att beräkna tid hade sett på mycket längre än fem minuter.

»Nåja», avbröt Forrest deras pladder, »i alla händelser tror Bert, den naiva ynglingen, att ni inte ä' uppstigna än.»

»Det ä' vi inte... för honom», svarade en av dansöserna, en livlig ung Venus. »Och det ä' vi inte för dig heller. Så att packa dig av, lilla gosse. Försvinn».

»Nej hör nu, Lute», började Forrest gravitetiskt, »just för att jag är en gammal utlevad gubbe och du är aderton år, nyss fyllda, och råkar vara min hustrus syster, skall du inte inbilla dig att du kan spela tuktomästare över mig. Glöm inte — jag konstaterar faktum, hur pinsamt det än kan vara för Ritas skull — glöm inte att jag under de sista tio åren har basat dig vid flera olyckstillfällen än du kan vilja höra mig räkna upp.

»Det är visserligen sant att jag inte är så ung som jag var förr i tiden men...» Han kände på sin högra arms biceps och låtsade som om han ämnade kavla upp ärmen — »men ännu är jag inte alldeles en ruin, och om du säger ett enda ord till..

»Nå?» sade den unga flickan trotsigt och krigiskt.

»Om du säger ett enda ord till», mumlade han hotande», ett enda ord... För resten måste jag till min ledsnad upplysa dig att din mössa sitter på tre kvart. Och inte heller är den särdeles smakfull, minst sagt. Jag skulle kunna knyppla en mycket mera klädsam mössa med tårna och sovande... ja, till och med om jag vore sjösjuk.»

Lute gjorde ett trotsigt kast med sitt blonda huvud, såg på sina kamrater som om hon bedt om hjälp och sade:

»Å, jag vet just inte det. Det förefaller ganska resonligt att vi tre kunna på fruntimmersvis klå upp en sådan där äldre tungviktare. Vad säger ni, flickor? Låt oss angripa. Han är inte en minut yngre än fyrtio år, och han har åderbråck. Ja, och fastän det är genant att utsprida familjehemligheter... han har Menieres sjukdom.»

Ernestine, en liten men kraftigt byggd blondin på aderton år, sprang upp från pianot och förenade sig med sina båda kamrater om ett slagsmål på den låga soffan vid fönstret. Med en kudde i vardera handen och på lagom avstånd från varandra för att kunna svänga kuddarna ryckte de fram mot fienden.

Forrest beredde sig till strid och sträckte upp handen för att parlamentera.

»Fega backhare!» retades de, först en i sänder, sedan i korus.

Han skakade på huvudet.

»Bara för det ordet och för alla edra andra oförskämdheter ska ni få smörj alla tre. Alla mitt livs oförrätter dyka nu upp i min hjärna i bländande klarhet. Om ett ögonblick råkar jag i bärsärkraseri. Men först — jag talar som agronom och jag vänder mig till dig, Lute, i all underdånighet — vad i Herrans namn är Menieres sjukdom? Kan får få den?»

»Menieres sjukdom», började Lute, »är just vad du har. Får ä' de enda kända levande varelser som kan få den.»

Det blev krig och kaos. Forrest gjorde en fotbollrush av den sorten som brukades i Californien innan Rugbyreglerna infördes, och flickorna bröto ledet för att släppa igenom honom, gjorde sedan helt om mot

honom, anföllo honom från tre håll och bombarderade honom med kuddar. Med vidöppna armar, utspärrade fingrar och varje finger en krok grep han efter dem. Striden blev en virvel med Forrest som medelpunkt och radierna voro flygande draperier av tunt silke, tofflor som lossnat, morgonmössor och hårnålar. Man hörde dunsar av kuddar, brummande läten från mannen, skrik, tjut och fnitter från flickorna och från hela bataljen ett outsläckligt skratt och ett kraschande och frasande av sönderrivna florstunna klädningar.

Dick Forrest låg utsträckt på parkettgolvet, halvkvävd av skickligt avfyrade kuddar, yr i huvudet av dunsar, i ena handen ett sönderrivet skärp av ljusblått siden och en knippa skära rosor.

Med lågande kinder efter kampen stod Rita i en dörr, påpasslig som en hjortkalv och beredd att fly. I den andra dörren, även upphettad, stod Ernestine i en befallande attityd som Gracchernas moder med kvarlevorna av sin kimono ärbart svept omkring sig och fasthållen av hennes hårdt intill midjan tryckta arm. Instängd bakom pianot försökte Lute fly, men drevs tillbaka av Forrest, som låg på händer och knän och bultade i golvet med flata händerna, rullade vildt med huvudet och bölade som en tjur.

»Och ännu tror folk på den gamla förhistoriska myten», ropade Ernestine från sin säkra tillflyktsort, »att den där usla karikatyren av en man, som ligger framstupa i smutsen, en gång i tiden anförde Berkeley och segrade över Stanford.»

Hennes bröst hävde sig av ansträngning, och han lade förtjust märke till hur hennes skimrande körs-

bärsröda silke gick i vågor, då han såg sig om efter de båda andra lika andfådda flickorna.

Pianot var en miniatyrflygel, en elegant pjäs i vitt och guld, i stil med rummet. Det stod ett stycke från väggen, så att det fanns en möjlighet för Lute att komma undan åt någotdera hållet. Forrest reste sig och såg på henne över det breda instrumentet. Då han hotade att hoppa över det, ropade Lute förfärad:

»Dina sporrar, Dick! Dina sporrar!»

»Ge mig tid att ta av mig dem», föreslog han.

Då han böjde sig ner för att ta av dem, gjorde Lute ett försök att rusa ut, men drevs tillbaka bakom pianot.

»All right», brummade han. »Må det komma över ditt huvud! Om pianot blir skrapat, skvallrar jag för Paula.»

»Jag har vittnen», flämtade hon och antydde med sina glada blå ögon de unga varelserna i dörrarna.

»Det är bra, min lilla vän.» Forrest drog sig tillbaka och måttade med händerna. »Jag kommer över till dig.»

Ord och handling voro ett. Han tog stöd med händerna mot pianot och hoppade över det; de farliga sporrarna voro minst en fot över dess blanka vita yta. Samtidigt dök Lute och kröp på händer och fötter under pianot. Men hon stötte huvudet, och innan hon hunnit kravla sig ut hade Forrest kilat rundt om pianot och höll henne nu fången under det.

»Kom fram!» kommenderade han. »Kom fram och ta in medikamenterna!»

»Vapenstillestånd!» bad hon. »Vapenstillestånd, ädle

riddare, för den dyra kärlekens skull och vid alla stolta jungfrur i nöd!»

»Jag är ingen riddare», förklarade Forrest med sin djupaste bas. »Jag är en drake, en otäck, nedrig och fullkomligt hänsynslös drake. Jag är född i ett träsk, min far var en drake och min mor en ännu värre drake. Jag lullades till sömn av döda, osaliga barns skrik. Jag levde uteslutande på blod av flickor som gått igenom seminariet. Jag har alltid svärmat för att ligga på ett parkettgolv med ett piano till tak och äta seminarieflickor. Min far var, förutom drake, hästtjuv i Californien. Min mor var, förutom drake, prenumerantsamlerska i Nevada. Ingenting av hennes skam må fördöljas. Hon samlade till och med prenumeranter på tidningar för unga flickor. Jag är ännu gräsligare än min mor. Jag har varit provryttare i rakhyvlar.»

»Kan ingenting blidka ditt vilda raseri?» sade Lute inställsamt bönfallande, i det hon undersökte sina möjligheter att komma undan.

»Bara en sak, eländiga kvinna. Bara en sak på jorden, under jorden och under dess rinnande vatten...»

Han avbröts av ett triumftjut från Ernestie, som kände igen plagiatet.

»Se Ernest Dawson, sidan 79, en tunn bok med tunn poesi utportionerad med vällingssked åt unga seminarieflickor», fortfor Forrest. »Som jag redan nämnde innan jag blev så brutalt avbruten, det enda som kan lägga balsam på mitt vilda bröst är »Jungfruns bön.» Hör på med alla edra öron, innan jag tuggar dem sönder och samman! Hör på, du dumma,

vederstyggliga, lunsiga, kortbenta kvinns under pianot! Kan du sjunga »Jungfruns bön»?»

Utrop av förtjusning från flickorna förekommo svaret, och Lute ropade under pianot till unge Wainwright, som visade sig i dörren.

»Hjälp, herr riddare! Hjälp!»

»Släpp flickan!» befallde Wainwright.

»Vem är du?» frågade Forrest.

»Kung Georg, sir! Jag menar... hm... sankt Georg.»

»Då är jag din drake», förklarade Forrest ödmjukt. »Skona den gamla hederliga och enda hals jag har.»

»Av med huvudet!» uppmuntrade flickorna.

»Stå stilla, flickor, det ber jag», sade Bert. »Jag är bara en liten fattig väpnare. Men jag är oförfärad. Jag skall strypa draken. Jag skall strypa honom i hans håla. Och medan han kvävs långsamt, ska ni, sköna jungfru, fly till bergen för att inte dalarna ska falla över er. Sacramentofloden håller på att svämma över med mycket vatten och många stora fiskar.»

»Av med hans huvud!» ropade flickorna. »Utgjut hans blod och stek honom hel!»

»Jag ger mig», stönade Forrest. »Jag är död. Död tack vare den oändliga barmhärtigheten hos kristliga unga kvinnor anno 1914, som ska få rösträtt en dag då de bli fullvuxna, så vida de inte innan dess gifta sig med utlänningar. Betrakta mitt huvud som avhugget, sankt Georg. Jag är avliden. Det är allt vad vittnet har att säga.»

Och med suckar och stönanden, med realistiska rysningar och sprattlingar och ett väldigt skrammel

av sporrar sträckte Forrest ut sig på golvet och dog.

Lute kröp fram under pianot och dansade tillsammans med Rita och Ernestine en extemporerad harpydans omkring odjuret.

Men Forrest satte sig upp och protesterade. Han gjorde sig också skyldig till en hemlig och menande blinkning till Lute.

»Hjälten!» ropade han. »Glöm inte honom. Bekransa honom med blommor.»

Och Bert bekransades med blommor ur vaserna, som stått där sedan i går. Då en knippa blöta tulpaner, kastade av Lutes starka arm, träffade honom på halsen nedanför örat så att det sade skvapp, tog han till flykten. Den larmande förföljelsen ekade i hallen och dog bort i trappan ner till herrarnas rökrum. Forrest reste sig och gick småskrattande och med klingande sporrar genom Stora huset.

Han gick över två gårdar prydda med tidiga bladväxter och blommor och kom till sin flygel, ännu flämtande efter leken, och fann sin sekreterare väntande på honom i kontoret.

»God morgon, mr Blake», hälsade han. »Beklagar att jag kommer för sent.» Han såg på sitt armbandsur. »Men bara fyra minuter. Jag kunde inte komma förr.»

FJÄRDE KAPITLET.

Från nio till tio ägnade Forrest sig åt sin sekreterare, skötte en korrespondens som inbegrep lärda sällskap och alla slags samfund för åkerbruk och boskapsskötsel och som skulle ha tvingat en vanlig affärsman att, utan hjälp, sitta uppe hela natten.

Ty Dick Forrest var medelpunkten i ett system som han själv hade byggt upp och varöver han i hemlighet var mycket stolt. Viktiga brev och aktstycken underskrev han själv med sin energiska namnteckning. Alla andra brev namnstämplades av mr Blake, som även under loppet av timmen stenografiskt satte upp de dikterade svaren på många brev och erhöll en kort anvisning angående innehållet av andra svar. Mr Blakes privata åsikt var att han arbetade längre timmar än principalen, men det var också hans privata åsikt att principalen var ett underverk i fråga om att upptäcka arbete för andra att utföra.

På slaget tio, då Pittman, som skötte Forrests försäljningsaffärer, kom in på kontoret, försvann Blake ut i sitt eget kontor, lastad med brev, dokument och fonografcylindrar.

Från tio till elva rann en ström av förvaltare och förmän in och ut. Alla voro väl disciplinerade i fråga

om att gå rakt på sak och spara tid. Dick Forrest hade lärt dem att de minuter de voro inne hos honom ej fingo användas till tankearbete. De måste vara förberedda, innan de rapporterade eller kommo med förslag. Bonbright, andre sekreteraren, kom alltid klockan tio för att avlösa Blake och nedskrev med flygande fart det blixtsnabba utbytet av frågor och svar, meddelanden, förslag och planer. Dessa stenografiska anteckningar, som sedan avskrevos på skrivmaskin, voro förvaltarnas och förmännens fasa och — vid vissa tillfällen — deras Nemesis. Ty först och främst hade Forrest ett utomordentligt godt minne, och för det andra bevisade han gärna dess värde genom att hänvisa till Bonbrights anteckningar.

Efter fem eller tio minuters samtal avlägsnade sig ofta en förvaltare svettig, slapp och förbi. Men Forrest tog under timmens lopp emot alla som kommo, skötte med mästarhand om dem själva och alla de mångfaldiga detaljerna i deras olika avdelningar. På fyra minuter omtalade han för maskinisten Thompson var felet låg i refrigeratorns dynamomaskin, tillskrev Thompson felet, dikterade en not för Bonbright med angivande av kapitel och sida i den bok som skulle lämnas ut till Thompson från biblioteket, talade om för Thompson att Parkman, mejerichefen, ej var nöjd med hans sätt att elektrifiera mjölkningsmaskinerna och att kylapparaten i slakthuset vägrade att fungera.

Varje man var specialist, men Forrest behärskade fullständigt deras specialitet. Paulson, plöjarförmannen, klagade enskilt för Dawson, jordbruksförvaltaren: »Jag har arbetat här i tolv år, och aldrig har

jag sett honom röra en plog, men ändå tycks han förstå sig på den. Han är ett geni, det är alltsammans. Jag har sett honom rida förbi en åker, där vi höllo på att plöja, och han måste hela tiden hålla ögonen på den där Människoäterskan, som hotade med död och begravning, men ändå visste han precis på pricken morgonen därpå hur djupt vi hade plöjt och vad vi användt för plog. Som till exempel Poppy Meadows, där var jorden så hård att jag inte kunde reda mig med den, utan måste låta bli att djupplöja tvärsöver och trodde jag skulle kunna komma ifrån det. Sedan allt var slut red han förbi som av en händelse och det såg inte ut som om han tittade — men dagen därpå fick jag min uppsträckning på kontoret. Nej, jag kom inte ifrån det. Sedan dess har jag aldrig försökt fuska.»

Precis klockan elva fick Wardman, hans föreståndare för fårdepartementet, det beskedet att han halv tolv ämnade komma i bil tillsammans med Thayer, uppköparen från Idaho, för att bese Shropshirebaggarna. Klockan elva, då Bonbright följt med Wardman för att skriva ut hans rapport, blev Forrest ensam på kontoret. Från en ståltrådslåda med oavslutade arbeten — en av de många lådor som stodo uppstaplade på varandra — tog han en av staten Iowa utgiven broschyr om svinpest och började ögna igenom den.

För att vara fyrtio år såg Dick Forrest helt ungdomskraftig ut. Han hade stora grå ögon och ljusbrunt hår över en ordinärt hög panna. Näsan var rak och hade vida näsborrar, hakan kraftig utan att verka brutal och munnen nästan flickaktigt vek, fastän den då så fordrades kunde få ett ganska bestämt

drag. Hyn var jämn och starkt solbränd utom i pannan, som hattbrättet skyddat mot solen.

Ett leende låg på lur i mungiporna och ögonvrårna, och omkring munnen hade han veck som tycktes ha bildats genom att han skrattat ofta. Varje linje i hans ansikte antydde självsäkerhet. Dick Forrest var säker, då han räckte ut handen efter någonting på bordet, säker på att handen skulle träffa det rätta föremålet utan att fumla; säker, då han hastigt ögnade igenom broschyren, att han ej hoppat över någon väsentlig punkt; säker i hjärta och hjärna på livet och arbetet och på sig själv.

Han hade all anledning att vara självsäker. Hans kropp, hans intelligens och hans livsförelse hade för längesedan bevisat sig hålla provet. Han var en rik mans son, men han hade icke handskats tanklöst med sin fars pengar. Född och uppfödd i staden hade han bosatt sig på landet och skött sig med sådan framgång att hans namn var på alla landtmäns läppar var helst landtmän möttes och talades vid. Han var ägare till 250,000 acres land, som varierade i värde från 1,000 dollars per acre till 100 dollars eller från 100 dollars till 10 cents och här och där inte var värd det allra minsta. Förbättringarna på denna kvarts million acres, med tegelrör täckdikad åkerjord eller med mudderverk torrlagda träsk, goda vägar och riklig vattentillförsel, arrendatorsbostäder och själva Stora huset, utgjorde en summa som ingen där på landsbygden skulle ha kunnat höra nämnas utan att kippa efter andan.

Allting var i stor skala, men modernt ända in i minsta detalj. Hans förvaltare bodde hyresfritt, med

löner allt efter duglighet, i 5 à 10,000-dollars-hus — men de voro gräddan av specialister skummad från hela landet, från Atlanten till Stilla havet. Han var tillräckligt intelligent för att veta att han måste köpa hjärnor och betala åtskilligt mer än markegångstaxan för de bästa hjärnorna. Och han hade själv tillräckligt stor hjärna för att kunna använda de hjärnor han köpte så att resultatet blev vinstgivande.

Han hade nyss fyllt fyrtio, var klarsynt, lugn till temperamentet och en energisk, manlig företeelse, och ändå hade hans historia ända till trettio år varit i allra högsta grad äventyrlig och skiftande. Han hade rymt från sitt millionärshem då han var tretton år. Han hade utmärkt sig vid universitetet innan han var tjuguett, och sedan hade han gjort bekantskap med alla världens härligaste trakter och med kallt huvud, varmt hjärta och leende min utsatt sig för all risk som utlovade nöje eller nytta i den vilda äventyrsvärld, varifrån han sedan trädt in i lugna och regelrätta förhållanden.

I San Franciscos äldre dagar hade namnet Forrest varit högt ansett. Forrest Mansion hade varit en av de första anläggningarna på Nob Hill. Richard Forrest, »Lycko-Forrest», hans far, hade kommit direkt från New-England, en skarp affärsman, före sin avflyttning intresserad i snabbseglare och fartygsbygge och omedelbart efter sin ankomst sysslande med fastighetsköp i hamnkvarteren, flodångare, gruvor naturligtvis och längre fram med dräneringar i Nevada och byggandet av södra Stillahavsjärnvägen.

Han vågade mycket, vann mycket och förlorade mycket, men han vann alltid mer än han förlorade,

och vad han betalade ut med den ena handen i ett företag tog han igen med den andra i ett annat. Sin Nevadavinst lade han ner i Daffodilgruvornas många bottenlösa hål. Vrakspillrorna efter Beniciakrisen satte han in i ett kvicksilverbolag som inbragte honom fem tusen procent.

Och till råga på allt, då Lycko-Forrest hade förlorat allt vad han ägde på en serie av motgångar så att San Francisco undrade vad hans palats på Nob Hill skulle kosta vid auktionen, finansierade han en viss Del Nelson till en prospektfärd i Mexico. Resultatet av sagde Del Nelsons sökande efter kvarts var Harvestgruvorna med sina oändligt rika inmutningar. Häpen över sin bragd dränkte Del Nelson sig innan årets slut i ofantliga kvantiteter dålig whisky, och som hans testamente var oangripligt tack vare bristen på anhöriga, övergick hans halva till Lycko-Forrest.

Dick Forrest var sin fars son. Lycko-Forrest, en man med bottenlös energi och tilltagsenhet, hade, fastän två gånger gift och änkling, ej välsignats med några barn. Hans tredje giftermål ingicks 1872, då han var femtioåtta år, och 1874 förlorade han visserligen modern, men hon lämnade efter sig en duktig pojke med solida lemmar och starka lungor, som nu skulle uppfostras av ett helt regemente sköterskor i palatset på Nob Hill.

Unge Dick var brådmogen. Lycko-Forrest var demokrat. Resultat: unge Dick lärde sig på ett år av en privatlärare vad som skulle ha krävt tre år i en elementarskola och använde alla de sparade åren till friluftslekar. Ett annat resultat av sonens bråd-

mogenhet och faderns demokratiska åsikter var att unge Dick sattes i elementarskola det sista året för att lära sig att demokratiskt fraternisera med söner och döttrar till arbetare, handlande, krogvärdar och politiker.

I fråga om deklamation eller bollspel voro hans fars millioner honom ej till någon hjälp då det gällde att tävla med Patsy Halloran, det matematiska underverket, vars far var murargesäll, eller med Mona Sanguinetti, som var urstyv i tennis och vars mor hade grönsakshandel. Ej heller voro hans fars millioner honom till den ringaste nytta, då han kastade av sig jackan och utan boxhandskar klådde upp eller lät slå sig knockout av Jimmy Botts, Jean Choyinsky och de andra grabbarna, som några år därefter gåvo sig ut i världen för att inhösta pengar och ära, en generation av prisboxare som endast det ungdomliga, manliga och skummande San Francisco kunde ha frambragt.

Det klokaste Lycko-Forrest gjorde för sin gosse var att ge honom denna demokratiska uppfostran. Inom sig glömde unge Dick aldrig att han bodde i ett palats med många tjänare och att hans far var en mäktig och ansedd man. Å andra sidan lärde unge Dick tvåbent och tvånävad demokrati. Det gjorde han då Mona Sanguinetti vann på honom eller då Berney Miller kom in långt före honom i kappspringning.

Och då Tim Hagan med sin raka vänsterstöt för hundrade gången på hans blödande näsa och uppsvullna mun och med sin eviga högerhook i mag-

gropen kom honom att ragla och bli yr i huvudet, medan andedräkten pep och sorlade mellan hans sönderslagna läppar — då hjälpte inga palats och inga bankkonton. Här gällde det två ben och två knytnävar — antingen han eller Tim. Och det var just så Dick i svett och blod och järnhård energi lärde sig att inte ge tappt i en strid som var nära att sluta med nederlag. Det hade varit motigt från första stöten, men han höll ut tills det slutligen blev klart att ingendera kunde stuka den andre, fastän det ej kom till detta avgörande förr än de först hade legat på marken utmattade och med kväljningar och gråtit av raseri och trots. Sedan blevo de goda vänner och delade anförarskapet i alla lekar.

Lycko-Forrest dog i samma månad som unge Dick gick ut ur elementarskolan. Unge Dick var tretton år, med tjugu millioner dollars och ingen släkting i hela världen som kunde bråka med honom. Han rådde om ett palats med många tjänare, en ångjakt, stall och ett sommarpalats nere på halvön i Mentos nabobkoloni. Men en sak hade han att dras med: förmyndare.

En sommareftermiddag var han i stora biblioteket närvarande vid förmyndarnas första sammanträde. De voro tre, alla äldre, framstående jurister och affärsvänner till hans far. Då de förklarade saker och ting för Dick, fick han det intrycket att de menade väl, men att han ej hade någon beröringspunkt med dem. Enligt hans åsikt hade de sina pojkår för långt bakom sig. Dessutom var det tydligt att de alls icke förstodo sig på honom, gossen som de hade så mycket att göra med. Vidare avgjorde han på

sitt eget tvärsäkra sätt att han var den ende i världen som kunde veta vad som var bäst för honom.

Mr Crockett höll ett långt tal till vilket Dick lyssnade med vaken och klädsam uppmärksamhet; han böjde på huvudet så snart han direkt tilltalades eller vädjades till. Herrar Davidson och Slocum hade också sina anföranden och bemöttes lika artigt. Bland annat fick Dick veta vilken gedigen hedersman hans far hade varit och tog del av det av de tre herrarne redan fastställda program som skulle göra honom till en gedigen hedersman.

Då de hade slutat, ville Dick också säga något.

»Jag har tänkt på saken», förklarade han, »och först och främst ämnar jag resa.»

»Det kommer sedan, min gosse», sade mr Slocum lugnande. »Då du — låt oss säga — är redo att skrivas in vid universitetet. Vid den tiden skulle ett år utomlands vara mycket nyttigt, ja verkligen mycket nyttigt.»

»Naturligtvis», inföll hastigt mr Davidson, som lagt märke till att gossens ögon mulnat och att han omedvetet fått ett stramt drag omkring munnen, »naturligtvis kunde du under tiden göra några resor, begränsade resor, under skolferierna. Jag är säker på att mina medförmyndare skola erkänna att sådana små resor — naturligtvis under lämplig ledning —, instuckna mellan dina skolterminer, skulle vara mycket tillrådliga och välgörande.»

»Hur mycket sa' ni att jag har?» frågade Dick, fastän det just inte tycktes höra till ämnet.

»Tjugu millioner, högst försiktigt beräknat, det är ungefär summan», svarade mr Crockett hastigt.

»Och om jag nu sa' att jag genast vill ha hundra dollars?» fortfor Dick.

»Hm ... ahum ...» mr Slocum såg sig omkring efter hjälp.

»Då skulle vi nödgas fråga dig vad du ville ha dem till», svarade mr Crockett.

»Och om», sade Dick mycket eftertryckligt och såg mr Crockett rätt i ögonen, »om jag nu sa' att jag beklagar, men jag har inte lust att säga vad jag vill ha dem till?»

»Då skulle du inte få dem», sade mr Crockett så hastigt att det nästan lät litet snäsigt.

Dick böjde långsamt på huvudet liksom för att låta den upplysningen smälta.

»Naturligtvis, min gosse», sade mr Slocum, »förstår du väl att du ännu är för ung att sköta pengar. Det måste vi göra åt dig.»

»Menar ni att jag inte får ut en penny utan ert tillstånd?»

»Inte en penny», fräste mr Crockett.

Dick nickade långsamt och mumlade:

»Jag förstår.»

»Naturligtvis är det ju inte mer än billigt att du får en viss liten summa till dina personliga utgifter», sade mr Davidson. »Låt oss säga en dollar, eller kanske två, i veckan. Då du blir äldre, ökas detta anslag. Och då du blir tjuguett år skall du utan tvivel vara fullt kvalificerad att — naturligtvis under rådgivares ledning — sköta dina egna affärer.»

»Och förr än jag blir tjuguett år kan jag inte för mina tjugu millioner köpa mig hundra dollars att

göra vad jag vill med?» frågade Dick mycket undergivet.

Mr Davidson ämnade bekräfta detta med några lugnande fraser, men tystades ner av Dick som fortfor:

»Efter vad jag förstår, ska vi alla fyra bestämma hur mycket pengar jag får disponera?»

Förmyndarna nickade.

»Det vill säga, vad vi besluta, det gäller?»

Förmyndarna nickade återigen.

»Då vill jag ha hundra genast», förklarade Dick.

»Till vad?» frågade mr Crockett.

»Det har jag inte lust att tala om», lydde gossens hårdnackade svar. »Till att resa för.»

»Du går till sängs halv nio i kväll», svarade mr Crockett. »Och du får inga hundra dollars. Den dam vi talade med dig om kommer hit klockan sex. Hon skall, som vi sade, ha hand om dig dagligen och stundligen. Du äter middag halv sju som vanligt, hon äter middag tillsammans med dig och ser till att du går till sängs. Som sagt, hon skall vara dig i mors ställe — se till att du tvättar dig i öronen och om halsen ...»

»Och får mitt bad om lördagskvällarna», ifyllde Dick sakkunnigt.

»Alldeles.»

»Hur mycket betalar ni — betalar jag — fruntimret för hennes tjänster?» frågade Dick på sitt överrumplande, oväntat infallande sätt, som hans skolkamrater och lärare redan många gånger fått göra bekantskap med.

För första gången harskade mr Crockett sig i stället för att svara.

»Jag betalar henne ju, inte sant?» sade Dick spetsigt. »Av mina tjugu millioner, förstås.»

»Faderns avbild», sade mr Slocum i en avsides replik.

»Mrs Summerstone, fruntimret som du behagar kalla henne, erhåller hundrafemtio i månaden, aderton hundra om året», sade mr Crockett.

»Det är bortkastade pengar», suckade Dick. »Och så kost och logis till på köpet.»

Han reste sig — icke den födde aristokraten med många anor, utan en som i tretton år i Nob Hill-palatset utbildats till ett slags aristokrat. Han reste sig med en hållning som kom hans förmyndare att också resa sig ur sina skinnfåtöljer. Men han reste sig inte som någon liten lord Fauntleroy, ty han var en gosse som visste litet av varje. Han visste att människolivet har många sidor och facetter. Icke för intet hade han blivit besegrad av Mona Sanguinetti. Icke för intet hade han boxats med Tim Hagan med oavgjort resultat och sedan med honom som likaberättigad kompanjon tagit ledningen av skolgårdens lekar.

Han härstammade från anno 49:s vilda guldäventyr. Han var uppfostrad till aristokrat och elementarbildad demokrat. På sitt lillgamla och omogna sätt visste han skillnaden mellan kast och folkmassa, och bakom allt detta hade han sin egen vilja och en lugn självsäkerhet som var ofattlig för de tre äldre herrar vilka hade fått i uppdrag att leda honom själv och hans öde och som föresatt sig att öka hans tjugu millioner och av honom göra en man efter deras eget sammansatta mönster.

»Tack för er vänlighet», sade Dick till de tre i klump. »Jag tänker vi komma nog överens. Naturligtvis äro de tjugu millionerna mina, och naturligtvis ska ni förvalta dem åt mig, efter jag inte förstår mig på affärer...»

»Och vi ska föröka dem åt dig, min gosse, vi ska föröka dem på säkert, gammaldags sätt», bedyrade mr Slocum.

»Inga spekulationer», varnade unge Dick. »Pappa hade tur, men jag har hört honom säga att tiderna äro förändrade och att man inte kan utsätta sig för den risk som alla trotsade förr i världen.»

Av detta och av mycket som redan omtalats kan man möjligen dra den oriktiga slutsatsen att unge Dick var en tarvlig och penningsniken natur. Tvärtom, han bar i detta ögonblick på hemliga tankar och planer så renons på hänsyn till och så fulla av förakt för de tjugu millionerna att de ställde honom i nivå med en drucken sjöman som i hamnkvarteret strör ut den hyra han uppburit för tre års arbete.

»Jag är bara en pojke», fortfor Dick. »Men ni känna mig inte riktigt än. Vi ska nog lära känna varandra bättre så småningom, och jag tackar er ännu en gång.»

Han tystnade, bugade sig kort och förnämt som höga herrar i Nob Hill-palatsen tidigt lära sig att buga, och antydde genom en paus att samtalet var slut. Och denna vink att gå undgick ej förmyndarna. De, som hade varit höga herrar tillsammans med hans far, avlägsnade sig förbryllade och handfallna. Herrar Davidson och Slocum voro nära att låta sin handfallenhet förvandlas till vrede, då de gingo utför den stora

marmortrappan till det väntande ekipaget, men mr Crockett, den istadige och snäsige, mumlade hastigt: »En sådan kanalje! En sådan kanalje!»

Ekipaget förde dem ner till Pacific Union Club, där de ännu en timme allvarligt diskuterade unge Dick Forrests framtid och lovade varandra att troget motsvara det förtroende Lycko-Forrest hade satt till dem. Och unge Dick rusade till fots utför gatan där det växte gräs mellan stenarna och backen var för brant för hästtrafik. Då han hunnit utför kullen avlöstes nabobernas palats och vidsträckta parker nästan genast av arbetsfolkets smala gator och träkåkar. I San Francisco 1887 voro fattigkvarter och palats lika inmängda med varandra som i Europas gamla städer. Nob Hill reste sig som en medeltidsborg ur det vardagliga kaos som hade sina lyor vid dess fötter.

Unge Dick stannade utanför en kryddbod i hörnet, där andra våningen var uthyrd till Timothy Hagan senior, vilken i egenskap av poliskonstapel med en lön av hundra dollars i månaden hyrde denna högt belägna bostad för att hålla sig ovanför sina medmänniskor som försörjde familj på endast fyrtio à femtio dollars i månaden.

Förgäves visslade Dick upp till de öppna fönstren. Tim Hagan junior var inte hemma. Men unge Dick visslade ej länge. Han fundarade på ställen i närheten där Tim Hagan kunde vara; då vek Tim själv om hörnet bärande en sejdel med skummande öl. Han brummade en hälsning, och Dick brummade i samma ton, alldeles som om han ej nyss på det allra förnämaste sätt avslutat en audiens som han givit tre av de rikaste affärskungarna i den stora staden.

Ej heller förrådde hans röst att han rådde om tjugu på tillväxt stadda millioner eller mildrade på minsta sätt det kärva i hans brummade hälsning.

»Jag har inte träffat dig se'n din farsa dog», sade Tim Hagan.

»Ja, men nu träffar du mig ju», svarade Dick. »Jag kommer för att tala med dig om affärer, Tim.»

»Vänta tills jag har kilat in med ölet till gubben», sade Tim och granskade med erfaren blick sejdelns fradga. »Han skäller ut mig om han får sitt öl duvet.»

»Å, du kan skaka om det», försäkrade Dick. »Jag vill bara tala med dig i en minut. Jag ger mig av i kväll. Vill du följa med?»

Tims små blå irlandsögon lyste av intresse.

»Vart då?» frågade han.

»Vet inte. Kommer du med? I så fall kan vi resonera vidare sedan vi ha givit oss av. Du förstår dig på saken. Vad säger du?»

»Farsan slår ihjäl mig», invände Tim.

»Det har han gjort förr, och ändå tycks du ha alla dina lemmar i behåll», svarade unge Dick oberörd. »Säg ett ord, så möts vi vid färjan klockan nio i kväll. Vad säger du? Jag skall vara där.»

»Men om jag inte kommer?» sade Tim.

»Då ger jag mig i väg ändå.» Dick vände sig om som för att gå, men stannade och sade nonchalant över axeln. »Kom med, du.»

Tim skakade om ölsejdeln och svarade lika nonchalant: »All right. Jag kommer.»

Efter att ha skilts från Tim Hagan tillbragte Dick en brådskande timme med att söka upp Markowitsch, en slavonisk skolkamrat, vars far höll ett gårkök där

det påstods att man fick den bästa tjugucentsmiddag i hela staden. Unge Markowitsch var skyldig Dick två dollars, och Dick höll till godo med en dollar och fyrtio cents som full betalning.

Litet skygg och förlägen vandrade unge Dick utför Montgomery Street och tvekade mellan de många pantlånekontoren som kantade denna stråkväg. Slutligen dök han förtvivlat in i en och lyckades för åtta dollars och ett kvitto utbyta sitt guldur, som var värdt minst femtio, det visste han.

Middagen i Nob Hill-palatset serverades halv sju. Han kom tre kvart i sju och mottogs av mrs Summerstone. Det var en korpulent, äldre, avsigkommen fin dam, dotter till den store Porter-Rickington, som hade framkallat uppståndelse utmed hela Stillahavskusten genom sin finanskrasch i midten av sjuttiotalet. Trots sin korpulens led hon av vad hon kallade rubbningar i nervsystemet.

»Det här duger inte alls, Richard», förmanade hon. »Här har middagen redan väntat i en kvart, och du har ännu inte tvättat dig om händerna.»

»Så ledsamt, mrs Summerstone», ursäktade sig Dick. »Jag skall aldrig mera låta er vänta. Och ni skall aldrig få mycket besvär av mig.»

Vid galamiddagen, där de båda sutto ensamma i den stora matsalen, försökte Dick vara tillmötesgående mot damen, som han, fastän han visste att hon var löntagare hos honom, bemötte som en värd måste bemöta sin gäst.

»Ni kommer att få det mycket bra här», lovade han, »då ni har blivit van. Det är ett gammalt fint

hus, och de flesta av tjänarna ha varit här i åratal.»

»Men, Richard», smålog hon allvarligt, »det är inte på tjänarna min trevnad skall bero. Det är på dig.»

»Jag skall göra mitt bästa», sade han älskvärt. »Och mer än det. Jag är ledsen att jag kom för sent till middagen. Inte på många år skall ni behöva ertappa mig med att komma för sent igen. Jag skall inte alls göra er några bekymmer. Det skall ni få se. Det skall bli alldeles som om jag inte funnes i huset.»

Då han sade godnatt till henne tillade han, som om han kommit att tänka på en sak:

»Jag vill varna er för Ah Sing. Det är kocken. Han har varit här i många år — å, jag vet inte, han har lagat mat åt min far kanske i tjugufem, trettio år, långt innan det här huset var byggt eller jag var född. Han har sina privilegier. Han är så van att få sin vilja fram att ni måste handtera honom med sammetsvantar. Men då han har lärt sig tycka om er, kommer han att arbeta ihjäl sig, den dumma karlen, för att vara er till behag. Han tycker om mig på det sättet. Laga bara att han tycker om er, så kommer ni att få det alldeles härligt här. Och det är verkligen mitt allvar, jag skall inte alls vålla er några obehag. Det kommer att gå ledigt och lätt, precis som om jag inte alls vore här.»

FEMTE KAPITLET.

Klädd i sina äldsta kläder mötte unge Dick Tim Hagan vid färjan precis klockan nio på kvällen.

»Det tjänar ingenting till att gå norrut», sade Tim. »Där blir det tidig vinter, så att man inte har lätt för att sova. Vill du gå österut? Det vill säga Nevada och ödemarkerna.»

»Finns det inga andra vägar?» frågade Dick. »Vad har södern gjort för ondt? Vi kan ju ge oss i väg till Los Angeles, Arizona, Nya Mexico — å, och Texas.»

»Hur mycket pengar har du?» frågade Tim.

»Varför frågar du det?»

»Vi måste ge oss i väg med fart, och att betala resan i början är det som går fortast. Jag för min del är säker på att inte bli förföljd, men det är inte du. De som ha hand om dig ska ställa till ett väldigt hallå. De ska skicka ut en hel smälta av detektiver. Dem måste vi hålla oss undan för, det är huvudsaken.»

»Då ska vi hålla oss undan för dem», sade Dick. »Vi ska göra korta strövtåg hit och dit i ett par dagar, ligga gömda den mesta tiden och betala våra resor tills vi komma till Tracy. Där sluta vi med att betala och kila i väg söderut.»

Hela detta program utfördes noggrant. De passerade Tracy som betalande passagerare sex timmar sedan stadens sheriff hade slutat med att hålla razzia på tågen. Med överdriven försiktighet betalade Dick biljetter bortom Tracy ända till Modesto. Sedan reste han, efter Tims instruktioner, utan att betala, gömde sig i finkor och godsvagnar eller satt på kofångaren. Dick köpte tidningar och skrämde upp Tim genom att läsa de hemska berättelserna om hur den unge arvtagaren till Forrests millioner blivit bortrövad.

I San Francisco utfäste förmyndarna belöningar på sammanlagt 30,000 dollars åt den som skaffade tillbaka deras myndling. Och då Tim Hagan läste därom, medan de lågo i gräset vid någon vattencistern, inpräglades för evigt hos unge Dick den sanningen att omutlig heder varken beror på stadsdel eller kast och kan finnas både i palatset uppe på höjderna eller i lägenheten ovanpå kryddboden nere i fattigkvarteren.

»Nej, tänk bara», sade Tim ut i luften. »Min farsa skulle inte bli ledsen om jag skojade dig på de där 30,000.»

Och just därför att Tim öppet talade om saken drog Dick den slutsatsen att det inte fanns någon möjlighet att poliskonstapelns son kunde förråda honom.

Icke förr än sex veckor därefter, i Arizona, förde Dick ämnet på tal.

»Ser du, Tim», sade han, »jag har massor av pengar. De växa hela tiden och jag gör inte av med en cent av dem ... så vidt du kan se åtminstone ... för den där mrs Summerstone får 1800 om året av mig, förutom vivre och ekipage, medan du och jag ä' glada åt att få slafsa i oss vad eldarna ha lämnat i sina

bleckflaskor. Men ändå växer min kova. Hur mycket är tio procent på två millioner dollars?»

Tim Hagan stirrade ut i ödemarkens dallrande värmevågor och försökte lösa problemet.

»Vad är en tiondel av tjugu millioner?» frågade Dick retligt.

»Hm... två millioner naturligtvis.»

»Nå, fem procent är hälvten av tio procent. Hur stor ränta blir det på tjugu millioner efter fem procent om året?»

Tim tvekade.

»Hälften, hälften av två millioner utbrast Dick. »På det viset blir jag en million rikare för vart år. Kom ihåg det och hör nu på mig. Då jag är färdig och får lust att vända om — men inte på många år än —, ska vi göra upp den där affären, du och jag. Då jag säger ifrån, skall du skriva till din pappa. Då reser han till det ställe där vi vänta på honom, haffar mig och skjutsar mig tillbaka. Se'n tar han ut de 30,000 av mina förmyndare, slutar vid polisen och öppnar förmodligen ett kafé.»

»Tretti tusen är en jäkla hop med pengar», var Tims vårdslösa sätt att uttrycka sin tacksamhet.

»Inte för mig.» Unge Dick ville inte att hans frikostighet skulle uppskattas så högt. »Trettiotusen i en million går trettiotre gånger, och en million är bara ett års avkastning av mina pengar.»

Men Tom Hagan fick aldrig uppleva att se sin farsa som kafévärd. Två dagar därefter blevo de båda gossarna på en viadukt utkörda ur en tom godsvagn av en bromsare, som borde ha förstått bättre. Viadukten

gick över en uttorkad ravin. Dick tittade ner på stenarna sjuttio fot nedanför och gjorde en sur min.

»Det finns plats på viadukten», sade han. »Men om tåget börjar gå?»

»Det går inte än — schappa medan ni ha tid», rådde bromsaren. »Loket tar vatten på andra sidan. Det gör det alltid här.»

Men den gången tog loket intet vatten. Föraren hade inte funnit något vatten i cisternen och gav sig därför i väg. Knappast hade de båda gossarna hoppat ut genom godsvagnens sidodörr och gått några steg på den smala vägen mellan tåget och avgrunden förr än tåget satte sig i rörelse. Rask och säker i alla sina beräkningar lade Dick sig genast framstupa på viaduktkanten. På det sättet fick han bättre utrymme, ty han låg under godsvagnarnas utsprång. Tim, som inte hade så kvicka tankar och överväldigades av sin förbittring mot bromsaren, stod kapprak, i stället för att lägga sig framstupa, och uttalade i hemska och konstlösa ordalag sin åsikt om bromsare i allmänhet.

»Lägg dig! Kasta dig framstupa!» ropade Dick.

Men tillfället var försummat. Loket drog hastigt tågsättet med sig. Stirrande på de framglidande vagnarna, med tomma luften bakom sig och avgrunden under sig, försökte Tim lägga sig ner. Men vid första rörelse han gjorde med axlarna stötte han emot en vagn och var nära att förlora balansen. Genom ett underverk fick han tillbaka jämvikten. Han stod rak. Tåget rörde sig allt fortare och fortare. Det var omöjligt att lägga sig ner.

Dick låg där och höll sig fast och väntade. Tåget sköt fart. Vagnarna gledo hastigare. Tim stod där

helt lugnt med ryggen åt tomma rymden, ansiktet vändt åt de förbifarande vagnarna, armarna utmed sidorna, utan annan hållpunkt än under fötterna; han gungade av och an. Ju fortare tåget gick desto mera gungade han, men så gjorde hans viljekraft en våldsam ansträngning, och han upphörde att svikta.

Allt skulle ha gått bra, om inte en vagn hade hindrat. Dick visste det och var beredd. Det var en »hästvagn», som sköt ut sex tum längre än någon annan vagn i tågsättet. Han såg att Tim hade sett den. Han såg Tim stålsätta sig mot denna plötsliga halva fots minskning av det knappa utrymme där han balanserade. Han såg Tim böja sig bakåt långsamt och betänksamt, böja sig bakåt så långt som möjligt och ändå inte tillräckligt. Saken var fysiskt oundviklig. En tum till och Tim skulle ha gått fri för vagnen. En tum till och vagnen skulle inte ha snuddat vid honom. Nu törnade den emot honom och knuffade honom bakåt och åt sidan. Han slog två och en halv volter i luften innan han stod på huvudet bland stenarna.

Sedan låg han orörlig. Vid detta fall på sjuttio fot bröt han halsen av sig och krossade huvudskålen. Och nu fick unge Dick göra bekantskap med döden — inte den vanliga, regelrätta, civiliserade döden, varvid läkare och sköterskor och morfinsprutor underlätta offrets ingång i mörkret och ceremonier och ritual och blommor och begravningsentreprenörer ena sig om att bjuda den försvinnande skuggan ett vackert farväl, utan bråddöden, den primitiva, osköna, oprydda döden, som då en tjur slaktas eller ett gödt svin stickes i halsen.

Och unge Dick fick lära sig ännu mera — livets och ödets illfundiga växlingar, världens fientlighet mot människan, nödvändigheten att förstå och handla, att se och veta, att vara säker och rask, att ögonblickligen inrätta sig efter de snabba ändringarna i den kraftbalans som alla levande varelser ha att räkna med. Och inför de underligt hopkrympta kvarlevorna av vad som nyss hade varit hans kamrat lärde unge Dick att man måste göra sig av med illusioner och att verkligheten aldrig ljuger.

— — —

I Nya Mexico kom Dick till Jingle-bob-ranchen norr om Roswell, i Pecosdalen. Han var ännu icke fjorton år, och han blev antagen som ranchens yngste och av de andra cowboys upplärd till »riktig» cowboy.

Under sex månaders vistelse här förvärvade sig den sege och härdige unge Dick en kännedom om hästar och människor som blev en tillgång för livet. Han lärde sig ännu mera. John Chisum, ranchens ägare, rådde om många andra boskapsrancher ända till Black River och längre bort ändå. John Chisum var en boskapskung som hade förutsett att han också skulle bli jordbrukare och därför hade köpt in varenda vattenförande jordlott och fått för intet nyttjanderätten till alla de millioner acres angränsande betesmarker som voro värdelösa utan vattnet som han rådde om. Och under samspråket vid lägerelden mellan klent avlönade cowboys, som ej hade förutsett vad John Chisum förutsåg, fick Dick veta varför och hur John Chisum hade blivit boskapskung, medan tusen av hans samtida arbetade åt honom för dagspenning.

Men unge Dick var ingen flegmatiker som de. Hans

blod var hett. Han hade lidelse och glöd och manlig stolthet. Gråtfärdig efter tjugu timmar i sadeln lärde han sig att ej låtsa om värken i alla leder och att under stoisk tystnad dröja med att krypa till kojs förr än de härdade cowboys togo initiativet. Av samma skäl red han den häst som han fått sig anvisad utan sadel, envisades att göra nattridter och kände inte en skymt av tvekan då det gällde att med flygande lasso genskjuta en kreatursflock som ville skena i väg åt sidan. Han kunde finna sig i alla omständigheter; det var hans glädje. Men vid sådana tillfällen tog han alltid vederbörlig hänsyn till det utförbara. Han visste att en cowboy ofta riskerar att bli avkastad i stenrösen eller ihjältrampad av hovar. Och då han vägrade att rida en häst som har anlag för att snava i sträckt galopp, var det icke för att han var rädd för att bli sönderslagen, utan emedan han, då han utsatte sig för den risken, åtminstone ville »ha betalt därefter».

Medan han var på Jingle-bob skrev Dick till sina förmyndare ett brev, som befordrades med en boskapshandlare från Chicago. Han var nog försiktig att adressera det till Ah Sing. Ehuru han sluppit allt besvär med sina tjugu millioner hade han icke glömt dem, och rädd att hans förmögenhet kunde fördelas på avlägsna släktingar, som kanske ännu funnos i New England, underrättade han sina förmyndare att han ännu levde och skulle komma tillbaka om några år. Han ålade dem även att behålla mrs Summerstone och ge henne samma lön som förut.

Men det kliade i unge Dicks fötter. Ett halft år var sannerligen mer än han borde ha tillbragt på Jingle-bob, tyckte han. Som lösdrivare strövade han

omkring i Förenta staterna, gjorde bekantskap med dess fredsdomare, poliser, lösdrivarlagar och fängelser. Och han gjorde personlig bekantskap med landsvägsriddare och banditfrön. Bland annat skaffade han sig erfarenhet av farmliv och farmer, och i staden Newyork utförde han en vecka trädgårdsarbete hos en holländsk farmare som höll på att experimentera med en av de första silos som anlagts i Förenta staterna. Ingenting av vad han lärde var ett resultat av systematiska studier. Han var bara nyfiken på allting, och han vann endast en massa data beträffande människonaturen och de sociala villkoren som voro honom till stor nytta under kommande år, då han med böckernas tillhjälp ordnade och smälte dem.

Hans äventyr gjorde honom ingen skada. Till och med då han fraterniserade med f. d. fästningsfångar i jungelläger och åhörde deras morallagar och sätt att bedöma livet, gjorde det intet intryck på honom. Han var turist och de voro av en annan ras. Säker i medvetandet av att rå om tjugu millioner hade han varken något behov eller någon frestelse att stjäla eller råna. Allting och alla platser intresserade honom, men han träffade aldrig på en plats eller en situation som kunde hålla honom fast. Han ville se, se allt mera och mera, och alltjämt se.

Efter tre år, då han var nära sexton och fått sin kropp härdad, ansåg han det vara på tiden att vända om hem och slå upp böckerna. Han gjorde nu sin första långresa, tog hyra som kajutvakt på ett segelfartyg som skulle gå från Delaware Breakwater rundt Cap Horn till San Francisco. Det var en svår resa, och den tog hundraåttio dagar, men då var den slut

vägde han fem kilo mera än innan han gav sig ut på den.

Mrs Summerstone skrek, då han kom in till henne, och Ah Sing måste kallas in från köket för att identifiera honom. Mrs Summerstone skrek en gång till, och det var när hon skakade hand med honom och han marterade hennes fina skinn genom att krama det med sina av tackel och tåg skrovliga händer.

Han var blyg, nästan förlägen, då han hälsade på sina förmyndare vid det hastigt sammankallade mötet. Men det hindrade honom ej från att gå rakt på saken.

»Så här hänger det ihop», sade han. »Jag är ingen idiot. Jag vet vad jag vill, och jag vill vad jag vill. Jag är ensam i världen, förutom sådana goda vänner som ni naturligtvis, och jag har mina egna idéer om världen och vad jag ämnar uträtta där. Jag har inte kommit hem av något slags pliktkänsla mot någon här. Jag kom hem emedan det var dags, av pliktkänsla mot mig själv. Jag har haft stor nytta av mina tre års strövtåg, och nu ämnar jag fortsätta med min uppfostran — min bokliga uppfostran, menar jag.»

»Belmonts lyceum», föreslog mr Slocum. »Där kan ni förbereda er till studentexamen.»

Dick skakade bestämt på huvudet.

»Det skulle ta tre år. Likaså en högre elementarskola. Jag ämnar skriva in mig vid California-universitetet inom ett år. Då gäller det att arbeta. Men min intelligens är som en syra, den skall fräta sig in i böckerna. Jag skall anställa en privatlärare, eller ett halvt dussin, och gripa mig an. Och jag ämnar an-

ställa mina lärare själv — anställa och avskeda dem. Och det betyder kontanter att röra sig med.»

Dick skakade energiskt på huvudet.

»Jag har försörjt mig själv i tre år utan att röra något av mina pengar. Jag antar att jag kan reda mig med litet av mina pengar här i San Francisco. Jag bryr mig inte om att sköta affären än, men jag vill ha ett kreditiv på banken, och det ett ganska stort ändå. Jag vill ge ut pengarna som jag finner för godt och på vad jag finner för godt.»

Förmyndarna växlade surmulna blickar.

»Det är löjligt, omöjligt», började mr Crockett. »Ni är lika oresonlig som då ni gav er i väg.»

»Det är väl mitt sätt», suckade Dick. »Första gången blevo vi osams om mina pengar. Då var det hundra dollars jag begärde.»

»Tänk på vår ställning, Dick», ivrade mr Davidson. »Hur skulle vi, som edra förmyndare, bli ansedda, om vi gåve er, en sexton års pojke, fria händer med edra pengar?»

»Vad är »Freda» värd i närvarande stund?» frågade Dick helt oväntat.

»Hon kan säljas för tjugu tusen när som helst», svarade mr Crockett.

»Sälj henne då. Hon är för stor för mig, och hon förlorar i värde för vart år som går. Jag vill ha en kutter som jag kan sköta själv och flacka omkring viken med, och den kostar inte tusen. Sälj »Freda» och ge mig kreditiv på beloppet. Vad ni tre ä' rädda för är att jag skall använda mina pengar illa — dricka, hålla kapplöpningsstall och ränna omkring med aktriser. För att lugna er skall jag lägga fram min plan: låt

oss alla fyra ha rätt att ta ut pengar på det där kreditivet. I samma stund som någon av er anser att jag förstör pengar på ovärdigt sätt, kan han ta ut hela beloppet. Jag vill också tala om för er, att jag som bisysselsättning ämnar ta hit en av lärarna på något handelsinstitut och låta honom inviga mig i affärslivets mekaniska sidor.»

Dick väntade ej på deras samtycke, utan fortfor som om saken varit definitivt avgjord.

»Hur är det med hästarna nere vid Menlo? Nå, det gör detsamma, jag skall se över dem och bestämma vilka vi ska behålla. Mrs Summerstone skall stanna här och se till huset, för jag har själv redan så många järn i elden. Jag lovar er att ni ska inte behöva ångra att ni ha givit mig fria händer med mina egna privata affärer. Och om ni nu vill höra litet om mina sista tre år, så skall jag slå upp språklådan för er.»

— — —

Dick Forrest hade haft rätt då han sagt till sina förmyndare att hans intelligens var en syra som skulle fräta sig in i böckerna. Aldrig har det förekommit sådana studier, och han skötte dem själv, ehuru icke utan råd. Han hade av sin far och av John Chisum på ranchen lärt sig konsten att leja hjärnor. Han hade lärt sig att sitta tyst och tänka medan hans cowboykamrater pratade vidt och bredt vid lägerelden. Och på grund av sitt namn och sin ställning sökte och erhöll han samtal med professorer och collegerektorer och praktiska affärsmän, och han lyssnade till deras tal i många timmar, sade knappast något, gjorde sällan en fråga, lyssnade endast till det bästa de hade att erbjuda, nöjd med att av flera sådana tim-

mar förvärva sig en idé, ett faktum, som skulle hjälpa honom att avgöra vad slags utbildning han skulle bestämma sig för och hur det skulle gå till.

Sedan kom anställningen av privatlärare. Aldrig har man sett ett sådant engagerande och avskedande. Därvidlag höll han icke måtta. Om han behöll en i en månad eller tre månader, avfärdade han ett dussin den första dagen eller den första veckan. Och alltid betalade han de avskedade full lön för månaden, även om deras försök att lära honom något endast hade tagit en timme. Han gjorde detta ridderligt och storslaget, emedan han hade råd att vara ridderlig och storslagen.

Han, som hade ätit vad eldarna hade lämnat i sina bleckkärl, hade fullständigt lärt sig inse penningens värde. Han köpte det bästa, säker på att det var det billigaste. Ett års college-fysik och ett års college-kemi behövdes för att komma in vid universitetet. Då han hade pluggat i sig sin algebra och sin geometri, sökte han upp de förnämsta fysikerna och kemisterna vid California-universitetet. Professor Carey skrattade åt honom — i början.

»Min kära gosse...» började professor Carey.

Dick väntade tåligt tills han slutat. Sedan började Dick:

»Jag är ingen idiot, professor Carey. De som studera vid privatskolor och lycéer äro barn. De känna inte världen. De veta inte vad de vilja eller varför de vilja det som blir deras uppgift. Jag känner världen. Jag vet vad jag vill och varför jag vill det. De läsa en timme fysik två gånger i veckan under två terminer som tillsammans med ferierna utgöra ett år.

Ni är den förnämste läraren i fysik vid Stilla havets kust. Läsåret slutar just nu. Om ni under den första veckan av er ledighet ägnar varje minut av er tid åt mig, kan jag lära mig ett års fysik. Vad värderar ni er vecka till?»

»Den kan ni inte köpa för tusen dollars», svarade professor Carey och trodde att saken därmed var avgjord.

»Jag vet hur stor er lön är», sade Dick.

»Nå?» frågade professor Carey skarpt.

»Den är inte tusen i veckan», svarade Dick lika skarpt. »Den är inte fem hundra i veckan, inte ens tvåhundrafemtio i veckan.» Han höll upp handen för att förekomma ett avbrott. »Ni har nyss sagt mig att jag inte kan köpa er vecka för tusen dollars. Det ämnar jag inte heller göra. Men jag ämnar köpa denna vecka för två tusen. Herre Gud, jag har bara ett visst antal år att leva...»

»Kan ni köpa er år?» frågade professor Carey sarkastiskt.

»Ja visst. Det är därför jag är här. Jag köper tre år genom att köpa ett, och er vecka är en del därav.»

»Men jag har ju inte sagt ja», skrattade professorn.

»Om inte summan är tillräcklig», sade Dick stelt, »så säg vilken summa ni anser lagom.»

Professor Carey gav sig. Det gjorde också professor Barsdale, den förnämste kemisten.

Dick hade redan tagit sina lärare i matematik med sig på andjakt i Sacramentoflodens vassar. Efter sitt knog med fysik och kemi tog han sina två lärare i litteratur och historia med sig till sydvästra Oregons

jaktmarker. Den konsten hade han lärt sig av sin far, och han arbetade och sportade, levde friluftsliv och expedierade sina tre gymnasieår på ett år utan att anstränga sig. Han fiskade, jagade, samm, idkade kroppsövningar och beredde sig samtidigt till universitetet. Och han invaggade sig ej i några illusioner. Han visste att han gjorde det emedan hans fars tjugu millioner hade givit honom makt därtill. Penningen var ett verktyg. Han varken över- eller underskattade den. Han använde den till att köpa vad han ville ha.

»Det besynnerligaste sätt att slösa jag någonsin har hört talas om», sade mr Crockett, då han gick igenom Dicks årskonto. »Sexton tusen för undervisning noga specificerat, inberäknat järnvägsbiljetter, drickspengar och patroner åt lärarna.»

»Men han tog i alla fall sin examen», sade mr Slocum.

»Och det på ett år», brummade mr Davidson. »Min dotterson kom in på Belmonts lyceum samtidigt, och om lyckan är god dröjer det ännu i två år innan han blir student.»

»Allt vad jag har att säga», förklarade mr Crockett, »är att hädanefter får den där gossen göra av med sina pengar alldeles som han vill.»

»Och nu skall jag ta det lätt», sade Dick till sina förmyndare. »Här står jag nu precis där jag ville och är flera år före mina jämnåriga i fråga om världskännedom. Jag vet saker, goda och dåliga, viktiga och oviktiga, om män och kvinnor och livet, och ibland tvivlar jag till och med själv att det är sant, det som jag vet. Men jag *vet* det.

»Hädanefter ämnar jag inte rusa. Jag har hunnit

i kapp med mig själv, och jag skall köra med ordinär fart. Allt vad jag har att göra är att följa med klasskamraterna, och så tar jag graden vid tjuguett år. Hädanefter behöver jag inte så mycket pengar till studier — inga privatlärare — men mera pengar till nöjen.»

Mr Davidson hade sina misstankar.

»Vad menar ni med nöjen?»

»Å, jag skall sporta, spela fotboll, roa mig tappert — och jag intresserar mig för motorer. Jag skall bygga världens första bensinjakt.»

»Ni kommer att springa i luften», invände mr Crockett. »Det är för galet, så alla virriga människor jobba med bensin . . .»

»Jag skall nog akta mig själv», svarade Dick, »och det betyder experiment, pengar med andra ord, så att ge mig ett duktigt kreditiv — på de gamla villkoren — alla fyra ha vi rättighet att ta ut på det.»

SJÄTTE KAPITLET.

Dick Forrest utförde inga underverk vid universitetet; han skolkade det första året från flera föreläsningar än någon annan student. Orsaken var den att han inte behövde de föreläsningar han skolkade ifrån, och det visste han. Medan hans privatlärare förberedde honom till studentexamen hade de låtit honom expediera nästan hela det första studentårets kurser. För resten gick han in vid recentiorernas fotbollslag, ett ganska klent lag som fick smörj nästan av varenda gymnasistlag det spelade emot.

Men Dick arbetade på sådant som ingen såg. Hans extraläsning var omfattande och djupgående, och då han gav sig ut på sin första sommartur med den oceangående bensinjakt han låtit bygga åt sig, var det intet muntert ungdomssällskap som följde med. I stället bestodo hans gäster av professorer i litteratur, historia, juridik och filosofi jämte deras familjer. Färden omtalades länge vid universitetet som »den lärda lustturen». Professorerna berättade vid hemkomsten att de haft mycket roligt. Dick kom hem med vidare överblick av professorernas respektive kunskapsområden än han kunde ha förvärvat sig på åratals föreläsningar. Den sålunda vunna tiden gjorde

det möjligt för honom att hoppa över föreläsningar och ägna mera tid åt laboratoriearbeten.

Och han försmådde ej studentnöjena. F. d. studentskor kurtiserade honom, och studentskor älskade honom, och han var outtröttlig på danstillställningarna. Han försummade aldrig en promenadkonsert, en ölhippa eller en brottning mellan de olika studentklasserna, och han följde med Banjo- och Mandolinklubben på dess turnéer utmed Stillahavskusten.

Och ändå var han intet underverk. Han var inte lysande i någonting. Ett halvt dussin av hans kamrater spelade banjo eller mandolin bättre än han. Ett dussin studenter ansågos för bättre dansörer än han. I fotboll betraktades han som en solid och pålitlig spelare, men det var allt. Han utförde aldrig några oöverträffliga bragder i någonting. Långa Charley Everson drack omkull honom på ölhipporna. Harrison Jackson kom alltid tjugu fot längre än han vid diskuskastning. Carruthers vann på honom i boxning. Anson Burge kunde alltid få honom i golvet två gånger av tre, men alltid endast med stor ansträngning. I engelsk uppsatsskrivning överträffades han av en femtedel av klassen. Edlin, den ryske juden, fick sista ordet, då de disputerade om tesen egendom är stöld. Schultz och Debret lämnade honom och hela klassen efter sig i högre matematik, och i kemi kunde han alls icke jämföra sig med japanen Otsuki.

Men om Dick Forrest ej lyste i något ämne, var han ej heller underhaltig i något. Han utvecklade ingen överlägsen styrka och röjde ingen svaghet eller undermålighet. Det sade han också till sina förmyn-

dare, vilka genom hans osvikligt goda uppförande förledts att tänka sig en stor framtid för honom, och då de frågade vad han ville bli svarade han:

»Ingenting. Bara en mångsidigt kunnig människa. Jag ämnar inte bli specialist. Den saken avgjorde min far i mitt ställe, då han gav mig sina pengar. För resten kunde jag inte bli specialist om jag också ville. Det ligger inte för mig.»

Och han var så väl begåvad att han klart förstod sin egen begåvning. Han hade ingen särskild vurm för någonting. Han var en sällsynt normalmänniska, riktad åt alla håll och med alla själsgåvor i jämvikt.

Då nu Davidson i de andra förmyndarnas närvaro uttryckte sin belåtenhet över att Dick ej hade ådagalagt någon lust för vilda äventyr sedan han kom tillbaka, svarade Dick:

»Å, jag kan behärska mig när jag vill.»

»Ja,» sade mr Slocum allvarligt. »Och det är ju alldeles utmärkt att ni sådde er vildhavre tidigt och lärde er självtukt.»

Dick såg förvånad på honom.

»Å, de där pojkäventyren räknas inte», sade han. »Det är ingen vildhavre. Ännu har jag inte släppt min vildhet lös. Men pass på när jag börjar. Glöm inte ett ögonblick att jag är allt annat än utbränd och blaserad. Jag är eld och lågor. Men jag håller mig i styr. Tro inte att jag är en döddansare fastän jag är en städad och hygglig student. Jag är ung och livlig, jag har starka känslor. Men jag skenar inte i väg. Jag håller mig själv vid marginalen. Jag ämnar inte rusa i väg och kasta mig i armarna på

första kvinns. Jag håller på att bereda mig. Jag ämnar nog ha min rastid. Jag tänker tömma min bägare med fart. — Hör på, mina herrar förmyndare. Vet ni vad det vill säga att slå till, driva in en rak stöt på käken och låta motståndaren gå i golvet? Det vill jag. Och jag vill älska och kyssas och våga livet och släppa Barrabam lös. Jag vill ta för mig. Jag vill leva livets glada dagar, och det vill jag medan jag är ung, men inte då jag är för ung. Och under tiden sportar jag med kamraterna, håller mig i styr, bereder mig så att jag, då jag släpper mig lös, kan ha de bästa utsikter att få det bästa. Å, tro mig, jag sover inte alltid godt om nätterna.»

»Ni menar?» frågade mr Crockett.

»Ja, visst, det är just vad jag menar. Jag har inte släppt mig lös än, men pass på då jag gör det.»

»Och ni ämnar börja då ni har tagit graden?»

»Sedan jag tagit graden ämnar jag gå igenom åtminstone ett års efterkurs vid Landtbruksakademien. Ser ni, jag håller på att få en fix idé: att bli jordbrukare. Jag vill göra något — något produktivt. Min far var inte produktiv att tala om. Och det ä' inte ni heller. Ni kommo till ett nytt land under pioniärtiden, och ni plockade åt er pengar som en hop sjömän rista ut guldkorn ur gräsrötterna på en obearbetad fyndort...»

»Min gosse, jag har haft litet erfarenhet i californiskt landtbruk», avbröt mr Crockett i stött ton.

»Visst har ni det, men ni var inte produktiv. Ni var — nåja, faktum är faktum — ni var destruktiv. Ni var landtbrukare på det gamla slentrianmässiga sättet. Vad gjorde ni? Ni tog för er fyrtio tusen

acres av den finaste jorden i Sacramentodalen och odlade vete på den år efter år. Ni hade ingen aning om cirkulationsbruk. Ni brände halmstubben. Ni sög ut myllan. Ni plöjde fyra tum djupt och lade en plogsula som en cementtrottoar precis på fyra tum under ytan. Ni tog all musten ur det där tunna fyrtumslagret, och nu växer där ingen säd vidare.

»Ni har rivit ner. Det är vad min far gjorde. Det gjorde alla. Men jag ämnar ta min fars pengar och bygga upp. Jag ämnar ta för mig utsugen vetejord som jag kan köpa som på en auktion på brandskadade varor, riva upp plogsulan och låta jorden producera mera än den gjorde då ni först brukade den.»

Vid slutet av hans recentiorår nämnde mr Crockett den vildhetsperiod han hotat med.

»Så snart jag har slutat vid Landtbruksakademien», svarade han, »ämnar jag köpa jord och kreatur och skapa en ranch som verkligen skall bli en ranch. Och sedan skall jag så min vildhavre.

»Kanske femtio tusen acres, kanske fem hundra tusen. Det beror på. Jag ämnar begagna mig av jordens naturliga värdestegring. Folk har inte börjat komma till Californien än. Utan att jag rör ett finger skall jord, som jag kan köpa för tio dollars acren, om femton år vara värd femtio, och vad jag nu kan köpa för femtio skall då vara värdt fem hundra.»

»En halv million acres à tio dollars per acre betyder fem millioner dollars», varnade mr Crockett allvarligt.

»Och à femtio betyder det tjugufem milloner», skrattade Dick.

Men hans förmyndare trodde aldrig på den vildhavreturné han bebådade. Han kunde förstöra sin förmögenhet på nya landtbruksmetoder, men att bokstavligen bli vild och galen efter så många års självbehärskning var otänkbart.

Dick tog sin examen med föga heder. Han var n:o 28 i sin klass, och han hade icke åstadkommit någon uppståndelse inom den akademiska världen. Hans märkligaste bragd var att han stått emot och gäckat många söta flickor och deras mödrar. Och under sitt seniorår hade han anfört Universitetslaget vid dess första seger över Stanford. Det var före de högt avlönade fotbollstränarnas tid, då individens spel var av stor betydelse, men han inpräntade hos sitt lag att man måste spela samfält och offra de individuella utmärkelserna, så att på Thanksgivingdagen kunde hans lag tåga i triumf nedåt Market Street i San Francisco.

Under sitt år vid Landtbruksakademien ägnade Dick sig åt laboratoriearbete och hoppade över alla föreläsningar. Han anställde privata föreläsare och betalade för deras räkning ut stora summor bara på resomkostnader i Californien. Jacques Ribot, som ansågs vara en av världens förnämsta auktoriteter i jordbrukskemi och som lockats från sina två tusen om året i Frankrike av de sex tusen Californiauniversitetet bjöd och därifrån lockats till Hawaji av sockerplantageägarnas tio tusen, lockades av Dick Forrest att underteckna femårskontrakt tack vare femton tusen och Californiens angenämare, mera tempererade klimat.

Herrar Crockett, Slocum och Davidson slogo ihop

händerna av fasa och antogo att detta var den Barrabas Dick hotat att släppa lös.

Men det var endast ett av Dick Forrests slösaktiga tilltag. Genom ofantlig lönestegring stal han regeringens berömde specialist i boskapsavel, och genom en liknande ogärning berövade han Nebraska-universitetet dess störste professor i mejerihandtering och krossade Landtbruksakademiens rektors hjärta genom att tillägna sig professor Hirdenhammer, som var den högst ansedde agronomen.

»Billigt pris, billigt pris», sade Dick till sina förmyndare. »Är det inte bättre att jag gör av med mina pengar på att köpa professorer än på att köpa kapplöpningshästar och aktriser? Det ledsamma med er är att ni inte förstå er på fördelen av att köpa hjärnor. Det gör jag. Det är min specialitet. Jag ämnar slå mynt av dem, och bättre än så, jag ämnar låta ett dussin grässtrån växa där ni inte lämnade rum för ett halvt strå i jorden som ni sögo ut.»

Man kan alltså förstå varför hans förmyndare ej kunde tro på hans hotelse om vildhavre, kyssar, våga livet och driva till på käken.

»Ett år till», sade han, medan han sysslade med åkerbrukskemi, jordartsanalys och landtbruksvetenskap och reste Californien rundt med sin kår av högt avlönade experter. Och hans förmyndares enda oro var att Forrestmillionerna skulle slösas bort i en fart då Dick blev myndig, tog hand om hela sin förmögenhet och började på allvar ägna sig åt sin jordbruksgalenskap.

Samma dag han fyllde tjuguett år avslutades köpet

av hans domän, som sträckte sig från Sacramentofloden till bergstopparna.

»Ett otroligt pris», sade mr Crockett.

»Otroligt billigt», sade Dick. »Ni skulle se avkastningen av min jord och mina vattenledningar. Och ni skulle höra mig sjunga. Det här är en sång som är en verklig sång. Hör på, mina förmyndare!»

Och med den besynnerliga dallrande falsett, som för Nordamerikas indianer, eskimåerna och mongolerna hör till sång, sjöng nu Dick:

"Ha'-tim yo'-kim koi-di'!
Wi'-hi yan'-ning koi-o-di'!
Lo'-whi yan'-ning koi-o-di'!
Yo-ho' Nai-ni', hal-u'dom yo nai, yo-ho' Nai-nim'!"

»Melodin är min egen», sade han urskuldande, »så som jag tycker att den borde ha låtit. Ser ni, det finns ingen levande människa som någonsin har hört den sjungas. Nishinamerna fingo den från maidu'-erna, som fingo den från konkan'erna, som diktade den. Men alla dessa indianstammar äro försvunna. Deras sista ranch existerar inte. Ni plöjde bort den med er slentrianplog, mr Crockett. Och jag har hämtat sången ur ett etnologiskt verk utgivet av Föreningen för geografisk och geologisk forskning. »Rödsky», som skapades av en sky, sjöng först denna sång för stjärnorna och bergens blommor i världens morgontimme. Nu skall jag sjunga den för er i översättning.»

Och i det han i yster ungdomsglädje slog sig på låren och stampade takten med fötterna sjöng han med triumferande indianfalsett:

"Ollonen komma från himlen!
Jag planterar ollon i dalen!
Jag planterar långa ollon i dalen!
Planterar ekens ollon, som gro, gro!"

— — —

Dick Forrests namn började häpnadsväckande ofta nämnas i tidningarna. Han förvärvade sig rykte i ett slag genom att vara den förste i Californien som betalade tio tusen dollars för en enda tjur. Hans från regeringen tubbade boskapsspecialist överbjöd i England Rothschildarna då han köpte in hingsten »Hillcrest Chieftain», som snart skulle bli känd under namnet »Forrests galenskap», och betalade för detta kungliga djur ej mindre än fem tusen guineas.

»Låt dem skratta», sade Dick till sina f. d. förmyndare. »Jag håller på att importera fyrtio Shireston. Jag kommer att förtjäna in halva hans pris det första året. Han kommer att bli far och farfar till många söner och sonsöner, som californierna skola springa andan ur sig för att få köpa av mig för tre à fem tusen dollars stycket.»

Dick Forrest gjorde sig skyldig till många sådana galenskaper under sitt första myndighetsår. Men den otänkbaraste av alla hans galenskaper var att sedan han lagt ner millioner på dessa första galenskaper överlämnade han alltsammans till sina experter att förvaltas och utvecklas efter de allmänna föreskrifter han givit dem, köpte biljett på en passagerarångare till Tahiti och gav sig ut för att så sin vildhavre.

Hans förmyndare hörde av honom då och då. En

gång var han ägare och kapten på ett fyrmastat stålfartyg som seglade under engelsk flagg och fraktade kol från Newcastle. Så mycket visste de, emedan de hade måst betala ut köpesumman, emedan de läste Dicks namn i tidningarna som kaptenens på det fartyg som räddat »Orions» olyckliga passagerare, och emedan de uppburo assuranssumman, då Dicks fartyg gick förlorat med nästan hela besättningen under den stora Fijiorkanen. År 1896 var han i Klondyke, 1897 i Kamschatka, insjuknad i skörbjugg, och sedan kilade han i väg under amerikansk flagg till Philippinerna. En gång — de kunde aldrig få veta hur det gått till — var han ägare och kapten på en usel kustångare, som för länge sedan utrangerats av Lloyd's och nu seglade under Siams egid.

Då och då tvingade affärsbrev dem att höra av honom från olika världsstäder. En gång måste de sätta hela Stillahavskustens politiska inflytande i rörelse för att förmå regeringen i Washington att hjälpa honom ur en knipa i Ryssland, som ej nämndes med ett ord i dagspressen, men som i hemlighet framkallade en kittlande glädje och förtjusning hos alla diplomater i Europa.

En gång fingo de veta att han låg sårad i Mafeking, att han råkat ut för gula febern i Guayaquil och att han i Newyork var stämd för misshandel ombord på sitt fartyg. Tre gånger läste de i pressen telegram om att han var död, en gång under en batalj i Mexico och två gånger avrättad i Venezuela. Efter sådana falska rykten togo hans förmyndare ej längre vid sig då han for över Gula havet i en sampan, »berättades» ha dödt i beri-beri, var tillfångatagen

från ryssarne av japanerna vid Mukden och satt i militärfängelse i Japan.

Det enda som ännu kunde överraska dem var att han vid trettio års ålder, efter att trogen sitt löfte ha sått sin vildhavre, återkom till Californien med en hustru som han, enligt vad han upplyste, varit gift med i flera år och som alla hans tre förmyndare upptäckte att de kände. Mr Slocum hade förlorat åtta hundra tusen då hennes fars hela förmögenhet slukades under Los Cocosgruvornas krasch, då Förenta staterna drog in silvermyntet. Mr Davidson hade förtjänat en million då hennes far håvat in åtta millioner vid sina grävningar i den sjunkna men återupptäckta flodbädden i Amador. Mr Crockett, som var en ungdom på den tiden, hade tillsammans med hennes far »skummat» Mercedesgruvan mot slutet av femtiotalet, hade varit hans marskalk då han i Stockton gifte sig med hennes mor och hade vid Grant's Pass spelat poker med honom och med den dåvarande löjtnanten U. S. Grant, då det lilla som Västern då visste om den löjtnanten var att han var en duktig slagskämpe mot indianerna men en klen pokerspelare.

Och Dick Forrest hade gift sig med Philip Destens dotter! Det var ingenting att lyckönska Dick till. Men ändå gav det anledning till ett ständigt upprepande av att han inte själv visste vilken tur han haft. Hans förmyndare förläto honom och hans vildhavre. Han hade godtgjort. Han hade ändtligen utfört en absolut förståndig handling. Bättre än så, det var ett genidrag. Paula Desten! Philip Destens dotter! Destens blod! Destens och Forrests! Det var nog

av, det. De tre gamla kamraterna till Forrest och Desten från den gamla Gyllene tiden, till de två som hade spelat och gått ifrån spelet, voro till och med stränga mot Dick. De upplyste honom vilken dyrbar skatt han vunnit, om de heliga plikter ett sådant giftermål ålade honom, om alla Desten- och Forrestblodets traditioner och dygder, tills Dick brast i skratt och kom med det förbryllande påståendet att de talade som rasförädlingsidioter — och det var fullkomligt sant, fastän de inte tyckte om att höra det.

Det enkla faktum att han hade gift sig med en Desten kom dem i alla händelser att nicka obetingat gillande då han visade dem ritningarna och kostnadsförslagen till Stora huset. Tack vare Paula Desten erkände de för en gångs skull att han nu gav ut pengar klokt. Vad hans landtbruk beträffade, var det obestridligt att Harvestgruvorna gåvo storartad avkastning, så att han kunde väl få rida på sin käpphäst. Icke desto mindre sade mr Slocum: »Tjugufem tusen dollars för en arbetshäst är rena galenskapen. Om det åtminstone hade varit en kapplöpningshäst . . .»

SJUNDE KAPITLET.

Medan Dick Forrest ögnade igenom broschyren om svinpest, började det genom hans öppna fönster tvärsöver den breda gården komma ljud som antydde att hon nu var vaken, den unga damen som satt och smålog i träramen bredvid hans bädd och som för inte så många timmar sedan hade lämnat efter sig på golvet i hans sovloggia den lilla skära spetsmössa, som Oh My så omtänksamt hade räddat.

Dick hörde hennes röst, ty hon sjöng som en fågel då hon vaknade. Han hörde henne drilla ut genom de öppna fönstren i den långa flygel som var hennes. Och han hörde henne sjunga i pation där hon också till sist upphörde att gräla med sin Airdalehund och banna valpen som var så syndigt intresserad av de rödgula japanska guldfiskarna i fontänskålen.

Han kände sig glad över att hon var vaken. Det var en glädje som alltid var lika livlig. Han som själv var uppe flera timmar tidigare hade alltid en känsla av att Stora huset inte var riktigt vaket förr än han hörde Paulas morgonsång från pation.

Men sedan han erfarit glädjen att veta henne vara vaken glömde han henne som vanligt för sina affärer. Hon gled ut ur hans medvetande då han åter fördjupade sig i broschyren om svinpest.

»God morgon, glada gosse», var det nästa han hörde, alltid en förtjusande musik i hans öron; och Paula flög i hans famn, silkeslen i sin morgonkimono och utan korsett, i det hon slog sin arm om hans hals och slog sig ner på hans erbjudna knä. Och han tryckte henne intill sig och visade sig medveten om hennes tillvaro och hennes närhet, fastän hans ögon ännu en dryg halv minut dröjde vid slutresultatet av professor Kenealys serumbehandling av svinen på Simon Jones' farm i Iowa.

»Å —!» protesterade hon. »Du har det alldeles för bra. Du drunknar i rikedomar. Här är din lilla flickgosse, din »lilla klara måne», och du har inte ens sagt: God morgon, lilla flickgosse, har du sovit godt?»

Och Dick Forrest övergav professor Kenealys statistiska sifferkolumner, tryckte sin hustru tätare intill sig, kysste henne, men hans högra pekfinger låg envist kvar mellan broschyrens blad.

Själva ordalagen i hennes förebråelse hindrade honom emellertid från att fråga vad han skulle ha frågat — hur hon haft det om natten, sedan hon tappade spetsmössan på hans sovloggias golv. Han slog igen broschyren om sitt högra pekfinger, på det ställe där han ämnade fortsätta, och lade även den högra armen om hennes liv.

»Å —!» utbrast hon. »Å, hör!»

Utifrån hördes vaktlarnas flöjttoner. Hon skalv vid hans bröst av glädje över de ljuva tonerna.

»Flyttfåglarna ha kommit», sade han.

»Det betyder vår», utbrast Paula.

»Och att det vackra vädret är här.»

»Och kärlek!»

»Och att bygga bo och lägga ägg», skrattade han. »Aldrig har världen förefallit så fruktsam som i dag. Lady Isleton har fått elva smågrisar. Angorageterna kommo marscherande ner i morse för att föda sina killingar. Du skulle ha sett dem. Och de vilda kanariefåglarna ha i timtal diskuterat giftasfrågan i pation. Någon anhängare av den fria kärleken försöker visst spränga deras monogamiska himmel i luften med moderna kärlekshistorier. Det är ett underverk att du kunde sova under den diskussionen. Hör! Nu börja de igen. Är det applåder? Eller är det slagsmål?»

Det blev ett mångstämmigt kvitter med enstaka gällare pip och skrik, och Dick och Paula lyssnade förtjusta, tills de små gyllengröna älskande parens mikrofoniska kör plötsligt överröstades som av en domsbasun av en dånande jätteröst, ej mindre vild eller musikalisk eller passionerat älskogsfull, men dominerande, betvingande genom sin voluminösa styrka.

Makarnas ivriga ögon sökte sig genast ut genom den öppna glasdörren och sovloggians nätvägg till vägen mellan syrenerna, och de väntade andlöst på att den stora hingsten skulle visa sig, han som trumpetade ut sin kärlekskallelse. Nu gnäggade han igen, och Dick sade:

»Jag vill sjunga en sång för dig, min klara måne. Det är inte min sång. Det är Mountain Lad's. Det är vad han gnäggar. Hör! Nu sjunger han den igen. Så här säger han: 'Hör mig.' Jag är Eros. Mina fötter dåna i bergen. Jag fyller de vida dalarna. Stona höra mig och spritta till i de fridfulla hagarna, ty

de känna mig. Gräset blir saftigare och saftigare, landet dryper av fetma och saven stiger upp i träden. Det är vår. Våren är min. Jag härskar i vårens kungarike. Stona minnas min röst. De känna mig sedan gammalt genom sina mödrar. Hör mig! Jag är Eros. Mina fötter dåna i bergen, och de vida dalarna äro mina härolder och genljuda av min ankomst.»

Och Paula slöt sig tätare intill sin man och blev kramad, då hennes läppar vidrörde hans panna och då de bägge, med blicken riktad på den tomma vägen mellan syrenerna, sågo den plötsligt undanskymmas av Mountain Lad, majestätisk och väldig, med en ynkligt liten människomygga på sin rygg; hans ögon vilda och begärliga, med det blåa skimmer som lyser i hingstars ögon; hans fradgande mun än otåligt dykande ner mot de blänkande frambenen, än kastande sig uppåt för att uppstämma den betvingande kärlekskallelse som satte luften i dallring.

Nästan som ett eko från fjärran kom en svag och älskligt besvarande gnäggning.

»Det är Fotherington Princess», viskade Paula.

Åter trumpetade Mountain Lad ut sin kallelse, och Dick deklamerade:

»Hör mig! Jag är Eros! Mina fötter dåna i bergen!»

Ljuvt och tätt sluten i makens armar kände Paula i ett blixtlikt ögonblick nästan ovilja över hans beundran för det granna djuret. I nästa ögonblick försvann oviljan, och i känslan av sin skuld utropade hon muntert:

»Och nu, Rödsky, Ollonsången!»

Dick kastade en halvt tankspridd blick på henne

från broschyren, som han vikt om sitt finger, och sedan sjöng han lika muntert som hon bett honom om det:

"Ollonen komma från himlen!
Jag planterar ollon i dalen!
Jag planterar långa ollon i dalen!
Planterar ekens ollon, som gro, gro!"

Hon hade tryckt sig mycket nära intill honom medan han sjöng, men i första ögonblicket därefter kände hon en orolig rörelse i handen som höll broschyren och såg den ofrivilliga men snabba blick han kastade på skrivbordsklockan som visade 11,15. Hon försökte ännu hålla honom kvar, men lika ofrivilligt gjorde hon sitt försök i en ton av dämpat missnöje.

»Du är en underlig och underbar Röd sky», sade hon. »Ibland tror jag nästan att du verkligen är Rödsky som planterar sina ollon och sjunger ut sin odlarglädje. Och ibland är du för mig nästan den ultramoderna mannen, som söker trojanska äventyr i att fördjupa sig i statistik och beväpnad med provrör och serumspruta kämpar gladiatorstrider mot hemska mikrober. Ibland tycker jag att du borde gå klädd i glasögon och vara flintskallig, du tycks mig nästan...»

»Inte ha den starkes rätt att famna min hustru», fyllde han i och drog henne ännu närmare, »och vara en dum plugghäst som inte är värd att rå om sin lilla majblomma. Men hör på, jag har en plan. Om några dagar...»

Men hans plan dog i sin födelsestund, ty bakom dem hördes en diskret hosta, och då de vände sig om

sågo de Bonbright, andre sekreteraren, stå där med några gula papper i handen.

»Fyra telegram», sade han till sin ursäkt. »Mr Blake tror att två av dem äro mycket viktiga. Det ena gäller den där skeppslasten oxar till Chile.»

Paula drog sig långsamt ifrån sin man och reste sig och hon såg hur han gled ifrån henne till sin statistik, sina frakttaxor, sina sekreterare, förmän och förvaltare.

»Paula», ropade Dick, då hon höll på att försvinna, »jag har döpt den siste kinesen. Han kommer att heta Oh Ho. Vad tycker du om det?»

Hennes svar började med en nyans av hopplöshet, som försvann i det hon leende sade:

»Du vill då nödvändigt åstadkomma en riktig förbistring i våra tjänares namn?»

»Det gör jag aldrig med våra husdjur som allesammans ha stamträd», försäkrade han henne med ett allvar som motsades av den spjuveraktiga glimten i hans ögon.

»Det menade jag inte», svarade hon, »jag menade att du tömmer ut språkets möjligheter. Snart måste du väl kalla dem Oh Bel, Oh Hell och Oh Go to Hell. Ditt »Oh' var ett missgrepp. Du skulle ha börjat med »Red». Då kunde du ha fått Red Bell, Red Horse, Red Dog, Red Frog — och allt annat rödt.»

Hon blandade sitt skratt med hans i det hon försvann, och i nästa ögonblick var han, med telegrammet framför sig, fördjupad i detaljer angående avsändandet av tre hundra årsgamla stutar à två hundra femtio dollars stycket till en boskapsfirma i Chile.

Men han hörde ändå med undermedvetet välbehag Paula sjunga då hon gick över pation till sin långa flygel, men vad han icke märkte det var att den muntra klangen i hennes röst var ett litet litet grand dämpad.

ÅTTONDE KAPITLET.

Fem minuter sedan Paula hade lämnat honom steg Dick i bilen tillsammans med Thayer, uppköparen från Idaho, och Naismith, korrespondent för »Breeders Gazette». Wardman, den förvaltare som hade fåren på sin lott, mötte dem vid inhägnaderna där flera tusen unga Shropshirefår voro samlade till att beskådas.

Man behövde ej säga mycket. Det var en missräkning för Thayer, ty han tyckte att köpet av tio vagnslaster så dyra djur var viktigt nog för att behöva diskuteras.

»De tala för sig själva», hade Dick sagt till honom och sedan vändt sig till Naismith för att ge honom upplysningar för den tilltänkta artikeln om fåraveln i Californien.

»Jag vill inte tillråda er att göra er besvär med att välja», sade Dick till Thayer tio minuter därefter. »De ä' prima vara allesammans. Om ni håller på en hel vecka med att välja ut edra tio vagnslaster, blir resultatet precis det samma som om ni tar de första ni ser.»

Detta obesvärade antagande att affären redan var klar gjorde Thayer så förbryllad att han, då han i alla fall var säker på att han aldrig sett får med så hög

kvalitet, eggades till att ändra sin order till tjugu vagnslaster.

Då de kommit tillbaka till Stora huset och Naismith och han höllo på att krita sina köer för att sluta det avbrutna partiet, sade han:

»Det är mitt första besök hos Forrest. Han är en trollkarl. Jag har köpt får i de östra staterna och importerat från Europa. Men de här övergå allt vad jag har sett. Ni lade väl märke till att jag fördubblade min order. Köparna i Idaho komma att bli som galna efter dem. Jag hade endast köporder på sex vagnslaster och eventuellt två till beroende på mitt eget omdöme, men om inte varje köpare fördubblar sina order då han får se de här fåren och om det inte blir rusning efter vad som finns kvar, förstår jag mig inte på får.»

Då lunchgonggongen ljöd första gången — en stor bronsgonggong från Korea, som aldrig fick signalera förr än det var alldeles säkert att Paula var vaken — slöt Dick sig till de unga vid guldfiskfontänen på den stora pation. Bert Wainwright — olika tillrådd av sin syster Rita och av Paula och hennes systrar Lute och Ernestine — försökte med en håv fånga en ovanligt grann fisk, vars storlek, färg och egendomliga fenor ingivit Paula den idén att överflytta honom till hennes särskilda avelscistern i fontänen på hennes privata patio.

Under hög stämning och mycket skrik och skratt utfördes bragden, den stora fisken släpptes i en bleckbalja och bars bort av den italienske trädgårdsmästaren.

»Nå, vad har du för nytt att förkunna?» sade Ernestine då Dick kom.

»Ingenting», svarade han. »Ranchen är utplundrad. Tre hundra vackra ungnöt resa i morgon till Sydamerika, och Thayer — ni träffade honom i går kväll — tar tjugu vagnslaster får. Allt vad jag kan säga är att mitt rykte är på väg till Idaho och Chile.»

»Plantera då mera ollon», skrattade Paula med armarna om sina systrar, och alla tre väntade småleende på det skämtsamma svar som nödvändigt måste komma.

»Sjung din ollonsång, Dick», bad Lute.

Han skakade melankoliskt på huvudet.

»Jag kan en lämpligare. Den är rent ortodox. Den slår alldeles ihjäl Rödskyn och hans ollon. Sången handlar om en liten flicka från östra staterna, som för första gången är på landet tillsammans med sin söndagsskola. Hon är mycket ung. Lägg särskilt märke till hennes läspning.»

Och sedan sjöng Dick läspande:

"Guldfizkarna i dammen zimma
Och zizkorna i träden ztimma.
Vem lär dem allt det där?
Vem kläder dem i fjäderzkrud?
Gud! Gud!
Han det är!"

»Långods», lydde Enerstines kritik då skrattet tystnat.

»Ja visst», medgav Dick. »Jag tror att det stod i min abcbok.»

Gonggongen ringde andra gången, och Paula, med ena armen om Dick och den andra om Rita, gick i teten, medan Bert Wainwright bildade eftertruppen med Lute och Ernestine, som han höll på att lära en ny tangotur.

»En sak, Thayer», sade Dick sedan han gjort sig kvitt damerna och träffat Thayer och Naismith ovanför trappan som ledde ner till matsalen. »Innan ni reser skall ni kasta en blick på våra merinosfår. Dem kan jag verkligen skryta med, och Amerikas fårexperter måste få sin uppmärksamhet riktad på dem. Naturligtvis importerade jag dem i början, men jag har åstadkommit en californisk varietet som skall komma fransmännen att spärra upp ögonen. Tala med Wardman och gör ert urval. Bed Naismith se på dem på samma gång som ni. Stick in ett halvt dussin i en av edra vagnslaster som en present från mig och låt sedan edra fårkunder i Idaho få ögonen på dem.»

De slogo sig ner vid ett bord som kunde förlängas i oändlighet, i en lång, låg matsal som var en kopia av haciendamatsalarna hos det gamla Californiens mexikanska jorddrottar. Golvet var av stora bruna tegelplattor, bjälktaket och väggarna voro kalkrappade, och den stora, odekorerade eldstaden av cement var ofantligt massiv och enkel. Buskar och blommor nickade utanför de djupa fönsternischerna, och rummet hade en prägel av renhet, kyskhet och svalka.

På väggarna, men icke tätt ihop, hängde några tavlor — på hedersplatsen en mexikansk skymningsscen av Xavier Martinez, en jordarbetare som med en gammaldags plog och två stutar plöjer en melankolisk fåra tvärsöver förgrunden av en dyster, ändlös mexikansk slätt.

»Hör nu», sade Thayer i dämpad ton över bordet till Naismith, medan Dick och flickorna voro midt uppe i en högröstad och skämtsam skärmytsling, »här skall ni få stoff till en artikel, om ni tänker tala

om Stora huset. Jag har sett tjänarnas matsal. Fyrtio personer inta alla mål där, inberäknat trädgårdsmästare, chaufförer och extraarbetare. Det är ett helt pensionat. Skött intelligent och systematiskt, det kan ni lita på. Den där kinesen Oh Joy är en häxmästare. Han sköter hela hushållet, och det maskineriet arbetar så tyst att man inte hör det.»

»Forrest är den störste häxmästaren», svarade Naismith. »Han är hjärnan som väljer ut hjärnor. Han skulle kunna sköta en armé, ett fälttåg, en regering, ja till och med en stor cirkus.»

»Det sista är en väldig komplimang», sade Thayer.

— — —

»Paula», sade Dick till sin hustru. »Jag har nyss fått meddelande att Graham kommer i morgon bittida. Säg till Oh Joy att han inkvarterar honom i vakttornet. Där får han det utmärkt, och han kanske utför sin hotelse att arbeta på sin bok.»

»Graham? — Graham?» Paula sökte i sitt minne. »Känner jag honom?»

»Du träffade honom en gång för två år sedan i Santiago, på kafé Venus. Han åt middag med oss.»

»Jaså, en av de där sjöofficerarna?»

Dick skakade på huvudet.

»Nej, den civile. Kommer du inte ihåg den långa blonda karlen — du talade musik med honom i en halvtimme, medan kapten Joyce pratade sju stugor fulla för att överbevisa oss att Förenta staterna borde tukta Mexico med den pansrade näven.»

»Å, jaså.» Paula påminde sig honom dunkelt. »Han

hade träffat dig någon gång förr — Sydafrika, inte sant? Eller Philippinerna?»

»Just han. Sydafrika var det. Evan Graham. Nästa gång vi träffades var på en poståangare på Gula havet. Sedan korsade våra vägar varandra tio tolv gånger utan att vi träffades, ända till den där kvällen på café Venus.

»Han lämnade Bora-Bora på väg österut två dagar innan jag ankrade där under västlig kurs på väg till Samoa. Jag reste från Apia med brev till honom från den amerikanske konsuln dagen innan han kom dit. I Levuka skulle vi ha träffats om vi bara hade lugnat oss i tre dagar — jag seglade med »Wild Duck» på den tiden. Han lade ut från Suva som gäst på en engelsk kryssare. Sir Everard im Thurn, brittisk guvernör över Söderhavsöarna, lämnade mig flera brev till Graham. Jag lyckades varken träffa honom i Port Resolution eller i Vila på Nya Hebriderna. Ser du, kryssaren var ute på galej. Jag höll jakt på honom genom Santa Cruz-gruppen. Likaså mellan Salomonsöarna. Efter att ha tagit sig en titt på människoätarbyarna vid Langa-Langa ångade kryssaren ut på morgonen. På kvällen kom jag. Jag fick aldrig avlämna de där breven personligen, och nästa gång jag såg honom var på café Venus för två år sedan.»

»Men vem är han?» frågade Paula. »Och vad har han för ställning i världen?»

»Jo, först och främst, om jag skall börja med slutet, så är han pank — d. v. s. pank ur hans synpunkt. Han har kvar flera tusen om året, men hela arvet efter hans far är borta. Nej, han har inte slösat

bort det. Men han låg i invecklade affärer, och under den »tysta paniken» för flera år sedan blev han nästan renskrapad. Men han förråder det inte med en min.

»Han är av godt virke, gammal amerikansk ras, har gått igenom Yale. Hans bok — den väntar han sig åtskilligt av — handlar om hans färd tvärsöver Sydamerika i fjor, från väst- till ostkusten. Det var till stor del obruten mark. Den brasilianska regeringen gav honom frivilligt en belöning på tio tusen dollars för de upplysningar han meddelade om de outforskade delarna av Brasilien. Å, han är en man, en riktig karl. Och en hedersman. Du känner till typen — okonstlad, stor och stark, enkel, har varit överallt, sett allting, känner till det mesta av en hel hop saker, rättfram och ärlig, ser en rätt i ögonen — ja, med ett ord en manlig man.»

Ernestine klappade händerna, kastade en utmanande, erövrande och tantaliserande blick på Bert Wainvright och utropade: »Och han kommer i morgon?»

Dick skakade förebrående på huvudet.

»Nej, försök inte, Enerstine. Lika söta flickor som du ha försökt fånga Evan Graham. Och oss emellan sagt, det klandrar jag dem inte för. Men han har haft goda lungor och snabba fötter, och de ha alltid misslyckats i att springa i kapp med honom eller stänga in honom i ett hörn, där han, andfådd och yr i huvudet, svarade ja på alla frågor och då han kom till besinning igen upptäckte att han var bunden, omkullslagen, stämplad och gift. Låt honom vara, Ernestine. Håll dig du till den gyllene ungdomen och låt den kasta sina guldäpplen. Plocka upp dem och gallhoja av bara katten medan du leker och rasar.

Men Graham är ur leken. Han är lika gammal som jag — ungefär samma ålder —, och liksom jag har han varit med i åtskilliga av de där springlekarna. Han vet hur han skall komma undan höken. Han är omöjlig att ta fast. Och han bryr sig inte om unga snärtor. Du kanske kommer att säga att han är blaserad, men jag påstår å hans vägnar att han är bara gammal, härdad och mycket klok.»

NIONDE KAPITLET.

»Var är min Knäbyxgrabb?» ropade Dick, i det han med klingande sporrar marscherade genom Stora huset sökande efter sin Lilla dam.

Han kom till dörren som ledde in till hennes långa flygel. Det var en dörr utan låsvred, en stor träpannå i en boaserad vägg. Men Dick delade med sin hustru den dolda fjäderns hemlighet, tryckte på den rätta punkten och dörren sprang upp.

»Var är min Knäbyxgrabb?» ropade han och marscherade genom hela längden av hennes våning.

En blick in i badrummet med sitt nedsänkta romerska bad och sina marmortrappsteg var fruktlös, liksom blicken in i hennes garderobrum och toalettrum. Han gick uppför den korta, breda trappan till hennes tomma s. k. Julia-tornrum och blev förtjust vid åsynen av ett ordnat kaos av skira, vackra, spetsprydda fruntimmersartiklar, som han visste att hon endast bredt ut för att låta sitt skönhetssinne frossa. Han stannade ett ögonblick framför ett ritstaffli och hejdade ett nytt rop på sina läppar, och han skrattade av välbehag då han kände igen det nyss tecknade utkastet, en klumpig, knotig, nyss avvand fölunge som hon ertappat just i det ögonblick då han vildt gnäggar efter sin mor.

»Var är min Knäbyxgrabb?» ropade han inåt sovloggian, men fann där endast en gravitetisk, trettioårig kinesisk kvinna, som mötte hans blick med ett ödmjukt och förläget leende.

Det var Paulas kammarjungfru Oh Dear, så uppkallad av Dick för många år sedan med anledning av hennes oroligt rynkade ögonbryn, som kommit henne att se ut som om hon ville säga: »Oh dear!» Dick hade för Paulas räkning tagit henne, då hon nästan var ett barn, från ett fiskläge vid Gula havet, där hennes mor, som var änka, under goda år förtjänade ända till fyra dollars på att knyta nät åt fiskare. Oh Dears första tjänstgöring hos Paula hade varit på den tremastade skonaren »All Away» samtigit med att Oh Joy, kajutvakten, hade börjat ådagalägga den duglighet som satte honom i stånd att med tiden svinga sig upp till majordomo i Stora huset.

»Var är din härskarinna, Oh Dear?» frågade Dick.

Oh Dear tog ett steg tillbaka, fruktansvärdt blyg.

Dick väntade.

»Hon är kanske med de unga damerna — jag vet inte». Oh Dear stammade, och Dick gjorde helt om av ren barmhärtighet.

»Var är min Knäbyxgrabb?» ropade han då han steg ut genom inkörsporten just som en bil svängde om hörnet under syrenerna.

»Ta mig tusan jag det vet», svarade en lång, blond man i lätt sommarkostym inifrån bilen, och i nästa ögonblick skakade Dick Forrest och Evan Graham varandras händer.

Oh My och Oh Ho buro in handbagaget, och Dick följde sin gäst upp i vakttornet.

»Du måste vänja dig vid oss, gosse lilla», sade Dick. »Ranchen skötes som ett urverk, och tjänarna äro mirakel, men oss själva tillåta vi allehanda oregelbundenheter. Om du hade kommit två minuter senare, skulle här inte ha funnits någon annan till att ta emot dig än de kinesiska tjänarna. Jag ämnade just rida ut, och Paula — mrs Forrest — är försvunnen.»

De båda männen voro nästan lika långa, Graham kanske en tum längre än sin värd, men denne var bredare och högre över bröstet. Graham var litet mera ljusblond än Forrest, men bägge hade samma grå ögon och voro precis lika solbrända och väderbitna. Graham hade litet större drag och längre ögon men med tyngre ögonlock. Hans näsa var något rakare och större än Dicks och hans läppar rödare och fylligare.

Men en tum mera i längd och en tum mindre i bröstbredd gav Evan Graham en smidighet i lemmar och hållning som ej fanns hos Dick Forrest. I det avseendet utgjorde de kontraster, och det klädde dem båda två. Graham var idel lätthet och behag med en — ehuru obetydlig — dragning åt prince Charmant. Forrests fysik föreföll kraftfullare, farligare för andra och med ett fastare grepp om hans eget liv.

Forrest kastade en hastig blick på sitt armbandsur.

»Halv tolv», sade han. »Kom då med mig genast, Graham. Vi äta inte förr än halv ett. Jag håller på att skicka av en skeppslast oxar, tre hundra stycken, och jag är rent av stolt över dem. Du måste

helt enkelt se dem. Bry dig inte om att ta på dig riddräkt. Oh Ho, gå efter ett par av mina damasker. Du, Oh Joy, säger till att man sadlar Altadena. Vad slags sadel föredrar du, Graham?»

»Å, vad slag som helst.»

»Engelsk? Australisk? Mc Clellan? Mexikansk?»

»Mc Clellan då...»

— — —

De läto sina hästar stanna på sidan om vägen och sågo de sista djuren i den hjord, som skulle börja sin långa resa till Chili, försvinna i vägkröken.

»Jag ser vad du uträttar, det är storartat», sade Graham. »Jag sysslade själv litet med kreatur, då jag var ung, nere i Argentina. Om jag hade haft sådana där rasdjur att lita till, hade jag kanske inte gjort en sådan kullerbytta.»

»Men det var före alfalfan och de artesiska brunnarna», sade Dick. »Tiden var inte mogen för korthornsrasen. Endast vanliga bondoxar kunde överleva torkan. De voro uthålliga, men tyngde inte mycket på vågen. Och ångare med kylrum voro inte uppfunna än. Det var de som ställde till revolution i affärerna där nere.»

»För resten var jag bara en pojke», fortfor Graham. »Fastän det borde då inte ha betydt något. Det var en ung tysk som redde sig bra med tiondelen av mitt kapital, samtidigt med mig. Han slog sig fram både under magra år och torka. Nu har han över en million.»

De vände om hem. Dick såg på sitt ur.

»Vi ha god tid», sade han. »Jag är glad att du såg de där stutarna. Det fanns ett skäl varför den

där tysken slog sig fram. Han var tvungen. Du hade din fars pengar som ryggstöd, och jag inbillar mig att din största svaghet låg i att du hade råd att ta dig semester när du hade lust.»

— — —

»Där borta äro fiskdammarna», sade Dick och antydde med en nick ett osynligt område bakom syrenhäckarna. »Där får du godt tillfälle att fiska foreller, gös eller till och med havskatt. Ser du, jag är snål. Jag tycker om att dra nytta av allting. Åttatimmarsdagen kan ha sitt berättigande, men vattnet låter jag arbeta tjugufyra timmar. Vattnet börjar sitt arbete uppe i bergen. Det vattnar ett tjog höglandsängar innan det gör sin kullerbytta och renas till kristallens klarhet under de närmaste skrovliga miltalen, och då det lämnar höglandet bakom sig och bildar fall, alstrar det halva maskinkraften och hela belysningen på ranchen. Sedan ger det de lägre fälten underjordisk näring, faller ut här i fiskdammarna och vattnar milsvida alfalfamarker längre bort.»

»Du kunde dikta ett poem om vattnets underkraft», sade Graham skrattande. »Jag har känt eldsdyrkare, men du är den förste riktige vattendyrkare jag någonsin träffat på. Och ändå bor du inte i en öken, utan du...»

Graham talade icke till punkt. Från höger, helt nära, hördes hovar klappra mot betong, ett väldigt plaskande och en salva av fruntimmersskrik och skratt. Ropen fingo snart ett tonfall av oro och man hörde ett plumsande och kavande som om ett stort djur hållit på att drunkna. Dick kastade om sin häst och lät honom spränga in genom syrenhäcken; Graham

följde efter hack i häl. De kommo ut i strålande solsken över en öppen plats mellan träden, och Graham hade helt oväntat framför sig den egendomligaste tavla han sett i hela sitt liv.

Det var en trädomgiven damm med betongväggar. Den övre ändan sluttade i hela sin bredd inåt dammen och glittrade av flödande tumsdjupt vatten. Långsidorna däremot voro lodräta. Den nedre ändans svagt sluttande betong ledde upp till släta marken, där en stalldräng stod alldeles skräckslagen och oupphörligt ropade med slö min: »Å, herre Gud! Herre Gud!» Utmed dammens kanter med benen dinglande över vattnet sutto tre förskräckta najader.

Och midt i dammen arbetade en väldig, fuxröd häst, blank av vatten, med frambenen så att de stålskodda hovarna blixtrade i solen, och på hans rygg, glidande och hakande sig fast, satt en vit gestalt som Graham först tog för en vacker yngling. Icke förr än hingsten sjönk och dök upp igen med kraftigt kavande framben förstod Graham att det var en kvinna som red honom — en kvinna lika vit som den vita sidenbaddräkt som satt som gjuten kring hennes lemmar. Hennes rygg var lika marmorvit, men dess muskler rörde sig oavlåtligt under hennes bemödanden att hålla huvudet över vattnet. Hennes smidiga, runda armar hade lindat om sig hästens genomblöta långa man, och hennes vita, runda knän halkade mot den stora hästens våta, silkeslena hals. Hennes vita tår trevade efter en hållpunkt i djurets flank och sökte förgäves efter revbenen under den släta huden.

I en blink förstod Graham hela den spännande

situationen, såg att den vita, härliga varelsen var en kvinna, som trots sin litenhet och bräcklighet kämpade en verklig gladiatorskamp. Hon påminde honom om en finlemmad figur av saxiskt porslin som besynnerligt nog anbragts på ryggen av ett drunknande titaniskt djur. Hingsten var så kolossal att hon föreföll som en dvärginna eller en liten älva som råkat dröja sig kvar i solskenet.

Då hon tryckte sin kind mot den väldiga, böjda halsen såg det ut som om hennes våta, guldbruna hår trasslat in sig i hingstens mörka man. Men det var hennes ansikte som mest frapperade Graham. Det var en gosses ansikte, det var en kvinnas ansikte, det var allvarligt och på samma gång roat och uttryckte det nöje själva faran beredde henne. Det var en vit nutidskvinnas ansikte, men ändå klassiskt hedniskt. Det var icke en varelse och en situation som man träffade på i det tjugonde århundradet. De påminde direkt om det gamla Grekland eller om Tusen och en natt. Man väntade att genier skulle dyka upp ur det upprörda vattnet eller att guldskimrande prinsar som redo gränsle över bevingade drakar skulle komma nedsvävande från den blåa rymden för att rädda henne.

Medan hingsten arbetade sig upp ur vattnet var det nära att han vältat baklänges. Det härliga djuret och den härliga ryttarinnan försvunno bägge under ytan, men döko upp igen efter en sekund; hingsten piskade fortfarande luften med sina hovar och hon klängde sig ännu fast vid hans silkeshala hals. Graham tänkte med fasa på vad som kunde ha inträffat om hästen vältat baklänges. En ofrivillig spark av

en av dessa fyra arbetande ofantliga hovar kunde för alltid ha släckt denna stolta, vita, eldiga kvinnas liv.

»Sätt dig på hans hals!» ropade Dick. »Hugg tag i hans pannlugg och sätt dig på halsen tills han kommer på rätt köl!»

Hon lydde, grävde in sina tår i hästens sidor, reste sig med den ena handen i hästens man och den andra fritt uppsträckt, dök ner med den mellan öronen och grep tag i pannluggen. I nästa ögonblick då hingsten sjönk ner i horisontal ställning tack vare att hans börda ändrat plats, gled hon tillbaka i sin förra ställning. Hållande i manen med den ena handen svängde hon en vit arm i luften och sände Forrest ett hälsningsleende, och Graham såg att hon var tillräckligt kallblodig att lägga märke till honom på hans häst bredvid Forrest. Graham förstod också att det endast till en del var för att bravera som hon vände på huvudet och viftade med armen, utan mera i medvetande av att hon bildade en vacker grupp, och allra mest var det ett uttryck av hennes glädje över det dristiga tilltaget.

»Det skulle inte många kvinnor ha redt sig med», sade Dick lugnt, då Mountain Lad, som lätt bibehöll sitt horisontala läge sedan han väl lyckats intaga det, samm till den nedre ändan av dammen och klättrade uppför den skrovliga sluttningen till den ängslige stalldrängen.

Denne grep hingsten i betslet, men Paula, som ännu satt kvar på hästryggen, tog med befallande min tyglarna ifrån honom, svängde Mountain Lad rundt och gjorde honnör för Dick.

Denne skrattade, besvarade hälsningen och red före ut på vägen genom syrenhäcken.

»Vem... vem var det?» frågade Graham.

»Paula... min hustru, pojkflickan, barnet som aldrig blir fullväxt, den käckaste lilla fläkt av rosendoft som någonsin uppenbarat sig i kvinnogestalt.»

»Jag hade riktig hjärtklappning», sade Graham. »Utföra dina damer ofta sådana bragder?»

»Det var första gången», svarade Dick. »Det var Mountain Laid. Hon red direkt ner i dammen med honom, lät honom åka kälckbacke utför den sluttande dammväggen, fastän han är så väldigt tung.»

»Hon vågade både hans och sitt liv.»

»Och hans liv är värdt 35,000 dollars», smålog Dick. »Det är just vad ett konsortium hästuppfödare bjöd mig för honom i fjol. Och vad Paula beträffar skulle hon varenda dag kunna totalt ruinera mig och hela mitt liv genom sina olyckshändelser — men det gör hon inte. Det händer henne aldrig några missöden.»

»Jag skulle inte ha gett två pence för hennes liv, om han hade gått baklänges.»

»Men det gjorde han inte», svarade Dick lugnt. »Det beror på Paulas tur. Hon är seglivad. Jag har haft henne med mig i granateld, då hon faktiskt kände sig besviken över att hon inte blev träffad eller dödad eller nästan dödad. Fyra batterier öste granater över oss på en miles håll, och vi måste rida uppför en halv miles backe innan vi kunde söka skydd. Jag tyckte verkligen att jag hade rätt då jag beskyllde henne för att hon red långsamt med flit. Hon erkände det »lite grand». Vi ha nu varit

gifta i tio tolv år, och vet du, ibland tycker jag att jag inte känner henne alls, att ingen känner henne och att hon inte känner sig själv — liksom du och jag kunna se oss i spegeln och undra, vem tusan är det där? Paula och jag ha en trollformel: Leve glädjen, kosta vad det vill! Och det gör det samma om priset är dollars, ens eget skinn eller livet. Det är vårt sätt — och vår lycka. Och ännu aldrig ha vi fått betala för mycket.»

TIONDE KAPITLET.

Det var en herr-lunch. Damerna hade »näbbstämma», förklarade Forrest.

»Jag tvivlar på att du får se någon av dem före klockan fyra, då Ernestine — det är den ena av Paulas systrar — ämnar klå mig i tennis — åtminstone har hon hotat med det och till och med slagit vad.»

Och Graham satt där under hela lunchen, där endast herrar voro närvarande, deltog i samtalet om raser och hästavel, bidrog med en skärv ur sin egen världserfarenhet, men kunde ej bli kvitt bilden av sin värdinna — åsynen av hennes smidiga och runda vithet mot den simmande hingstens mörka, våta rygg. Och hela eftermiddagen, medan han såg på prisbelönta merinosfår och Berkshiresuggor, flammade ständigt denna syn bakom hans ögonlock. Till och med klockan fyra på tennisplanen, då han spelade mot Ernestine, missade han mer än en gång emedan den flygande bollen plötsligt undanskymdes av en marmorvit kvinnogestalt som ansträngde sig att hålla sig fast på ryggen av en stor häst.

— — —

Ehuru ej från Californien kände Graham till det landets vanor, att fastän alla najaderna klädt sig i

aftontoalett, förvånade det honom icke att ingen av herrarna var klädd i frack. Han hade ej heller själv begått det missgreppet, trots det storstilade sätt varpå livet i Stora huset var inrättat.

Mellan gonggongens första och andra kallelse samlades alla gästerna i den långa matsalen. Strax efter den andra signalen kom Dick Forrest och lät genast servera cocktails. Och Graham väntade otåligt på att den kvinna skulle komma, vars bild hade förföljt honom alltsedan i förmiddags. Han var beredd på alla slags missräkningar. Han hade sett alltför många praktfulla okläddda atleter skämmas ut av den konventionella sällskapsdräkten för att vänta sig för mycket av den underbara varelsen i simdräkt av vitt siden, då hon skulle visa sig utstyrd som civiliserade damer bruka uppträda.

Han drog omedelbart andan åt sig, då hon inträdde. Hon stannade precis lagom länge, ett enda kort ögonblick i dörren, avtecknande sig mot mörkret där bakom, med takljusets milda skimmer över sig. Grahams läppar öppnade sig och slötos ej igen, och hans ögon frossade av den överraskande, imponerande skönheten hos henne som han trott vara så liten och älvlik. Det var icke den spensliga dvärginna, den barnsliga, gossaktiga flicka han sett på hingstens rygg, det var en grande dame, sådan som även en liten kvinna kan te sig ibland.

Hon var verkligen längre än han hade trott och hade lika vackra proportioner i sin aftontoalett som i simdräkten. Han lade märke till hennes högt upptornade, glittrande guldbruna hår, hennes friska vita hy, den runda halsen som satt så vackert på den

väl utvecklade bysten, och den mattblåa klänningen av något slags medeltidsaktigt snitt med halvt åtsittande liv, hängande ärmar och garnering av guldgnistrande band.

Hon hälsade alla på en gång med ett småleende, Graham kände igen det sedan hon smålog från hästryggen. Då hon gick framåt, kunde han ej undgå att se hennes oefterhärmliga sätt att bära upp sina frasande och böljande draperier med knäna — de runda knän som han sett förtvivlat klänga sig fast vid Mountain Lad. Graham märkte också att hon varken bar eller behövde någon korsett. Och då hon gick över golvet såg han två kvinnor: den fina damen, Stora husets härskarinna, och den förtjusande amasonstatyn under den mattblåa, guldgarnerade klänningen, som inga toalettens konstgrepp kunde utplåna ur hans minne.

Hon var inpå dem, ibland dem, och Graham höll hennes hand i sin under presentationen och önskades välkommen till Stora huset och hela haciendan med en röst som var en sångerskas, det visste han, och endast kunde komma från en strupe uppburen av en sådan kraftig och ändå smidig bröstkorg som hennes.

Vid bordet, där han hade henne snedt över hörnet, kunde han ej låta bli att studera henne i hemlighet. Medan han deltog i den allmänna munterheten, var det hans värdinna som mest behärskade hans näthinnor och hans tankar.

Aldrig förr hade Graham haft ett så egendomligt bordssällskap. Fåruppköparen och Breeders' Gazettes korrespondent hörde ännu till gästerna. Tre

billaster herrar, damer och flickor hade anländt strax före den första gonggongen och stannat kvar för att fara hem i månsken. Graham kunde ej minnas deras namn, men han uppfattade att de kommo från en ort nere i dalen, trettio miles därifrån, vid namn Wickenberg och att de tillhörde bank-, ämbetsmans- eller godsägarklassen i en småstad. De voro livliga och skrattlystna och kommo med de färskaste anekdoterna och infallen på det modernaste slangspråket.

»Jag förstår», sade Graham till Paula, »att om ert hus fortfarande skall vara samma karavanserai som det har varit sedan min ankomst, kan jag lika gärna avstå från att söka lägga namn på minnet.»

»Det undrar jag inte på», svarade hon skrattande. »Men detta är grannar. De komma när de ha lust. Mrs Watson bredvid Dick hör till landets gamla aristokrati. Hennes farfar, Wicken, kom dragande över bergen 1846. Wickenberg är uppkallat efter honom. Och den vackra flickan med de mörka ögonen är hennes dotter...»

Och medan Paula gav honom en kort karaktäristik av gästerna, hörde Graham knappt hälften av vad hon sade, så upptagen var han av att leta sig till en uppfattning av henne. Naturlighet var hennes mest framträdande drag, så lydde hans omdöme. Men mycket snart kom han till den slutsatsen att det mest framträdande draget var glättighet. Men han var missnöjd med bägge dessa resultat och visste att han inte träffat det rätta. Men så kom han på det — stolthet. Ja, så var det! Den låg i hennes ögon, huvudets hållning, hårets ringlande slingor, hennes känsliga näsborrar, de rörliga läpparna, sättet att föra

den rundade hakan, hennes små, kraftiga och fint ådrade händer, smidiga som om hon tillbragt mycken tid vid pianot. Stolthet var det i varje muskel, varje nerv — medveten, intelligent, eggande stolthet. Hon var nog glad och naturlig, gossaktig och kvinnlig, skämtsam och lekfull, men alltid fanns stoltheten där, vibrerande, intensiv, det grundämne varav hon var byggd. Hon var en kvinna, frimodig, öppen, rättfram, bildbar, folklig; men någon leksak var hon icke. Ibland fick han ett intryck av stål, fint, juvelgnistrande stål. Hon representerade kraften i dess delikataste betydelse och form. Hon gjorde intryck av silveromspunnen metalltråd, av smidigt läder, av en bågsträng flätad av Marquesasflickornas hår, av pärlemorkrokar att locka boniter med, av hullingen på eskimåernas sälharpuner.

»All right, Aaron», hörde de under en paus Dick säga vid andra ändan av bordet, »här skall du få något av Phillips Brooks att tugga på. Brooks har sagt att ingen man ernår verklig storhet som inte i viss mån har känt att hans liv tillhör släktet och vad Gud ger honom, det ger han honom för mänsklighetens skull.»

»Jaså, ni tror då slutligen på Gud?» svarade den som kallats Aaron lekfullt. Han var en spenslig man med långlagt, olivbrunt ansikte, lysande svarta ögon och det svartaste långa skägg.

»Det vet inte tusan», svarade Dick. »Jag talade bara figurligt. Kalla honom moralisk känsla, godhet eller utveckling.»

»En man behöver inte ha riktiga åsikter för att vara stor», inföll en stillsam irländare med trådslitna

och fransade rockärmar. »Och likaså ha många män som haft den korrektaste uppfattning av universum varit allt utom stora.»

»Du själv till exempel, Terrence», instämde Dick.

»Det beror på hur man definierar», sade i drömmande ton en man som tydligen var hindu och plockade sönder sitt bröd med förnämt smala och tillspetsade fingrar. »Vad mena ni med att något är stort?»

»Skola vi säga skönt?» frågade mjukt en ung man med tragiskt ansikte, en sentimental, hopsjunken varelse med långt, kokett friserat hår.

Ernestine reste sig plötsligt med bägge händerna stödda mot bordet, lutade sig fram och utbrast med väl spelad häftighet:

»Nu äro de i farten! Nu ska vi få hela universum omkalfatrat igen för tusende gången. Theodore», sade hon till poeten, »ni startar alldeles för beskedligt. Rid er far sönder och samman, rid er mor sönder och samman, så vinner ni slutspurten med tre hästlängder.»

En skrattsalva blev hennes belöning, och poeten rodnade och drog sig in i sitt känsliga skal.

Ernestine vände sig till den svartskäggige:

»Nå, Aaron. Han är inte i god form. Starta ni. Ni vet hur det skall låta. Börja så här: »Som Bergson har uttryckt det så väl, på det mest raffinerade filosofiska språk och med den bredaste intellektuella vidsynthet...»

Skrattet omkring bordet dränkte Ernestines fortsättning och även den svartskäggiges leende svar.

»Våra filosofer stå sig slätt i kväll», sade Paula till Graham.

»Filosofer?» frågade han. »De kommo inte med Wickenbergssällskapet. Vilka och vad äro de? Det har jag ingen aning om.»

»De...» Paula tvekade. »De bo här. De kalla sig själva djungelfåglarna. De ha ett läger i skogen ett par miles härifrån, där de aldrig göra annat än läsa och tala. Jag kan slå vad om att ni just nu kan träffa på femtio av Dicks nyaste, okatalogiserade böcker i deras hydda. De ha fri tillgång till biblioteket, och man kan se dem gå ut och in där alla tider på dygnet med famnen full av böcker — även de sista tidskriftsnumren. Dick säger att det kommer an på dem att han har den fullständigaste och modernaste samling av filosofisk litteratur på hela Stillahavskusten. Det roar Dick, och så sparar det hans tid. Han är en riktig arbetsmyra, som ni vet...»

»De äro alltså... Dick försörjer dem?» frågade Graham och njöt av att se rätt in i de blå ögonen som mötte hans så frimodigt.

Medan hon svarade var han sysselsatt med att lägga märke till den svaga bronsnyansen — kanske en nyck av belysningen — i hennes ögonhår. Han lyfte sin blick till hennes bruna, fint penslade ögonbryn och övertygade sig att bronsen fanns där. Sedan gledo hans ögon upp till hennes högt uppsatta frisyr och såg där återigen, men bestämdare, bronsnyansen glittra i hennes gyllenbruna hår. Han tjusades också av det blixtrande leende med tänder och ögon som ofta gav hennes ansikte stegrat liv. Det var intet tunt, konventionellt leende, tyckte han. Då hon log, log hon av egen drift, gladt och tvångfritt, det var ett natur-

ligt och frimodigt uttryck för hennes eget jag, för allt som bodde inne i hennes vackra huvud.

»Ja», sade hon, »de behöva aldrig i hela sitt liv ha något bekymmer för brödfödan. Dick är ofantligt frikostig och nästan omoralisk i att uppmuntra lättjan hos sådana som de. Ni tycker nog att det här är ett lustigt ställe, till dess ni lär er förstå oss. De... de äro inventarier, arvgods eller hur jag skall uttrycka mig. De komma att vara hos oss tills vi begrava dem eller de begrava oss. Då och då försvinner en av dem — för en tid. Som kattorna, ni vet. Sedan kostar det Dick riktiga summor att få dem tillbaka. Terrence där borta, Terrence Mc Fane — är en evikureisk anarkist, om ni vet vad det betyder. Han skulle inte kunna döda en loppa. Han har en katt som jag har givit honom, en utsökt persisk katt, och han plockar omsorgsfullt lopporna av honom utan att göra dem någon skada, förvarar dem i en flaska och släpper dem lösa i skogen under sina långa vandringar, då han tröttnar på människosällskap och lever samman med naturen.

»I fjol fick han en fix idé — alfabetet. Han reste till Egypten — utan en cent naturligtvis — för att göra bekantskap med alfabetet i dess urhem och därigenom få en förklaring på Cosmos. Han kom så långt som till Denver, till fots som en lösdrivare, blev där inblandad i någon demonstration för fri yttranderätt, eller vad det nu var. Dick måste vända sig till advokater, betala plikt och göra allt i världen för att få honom hem igen.

»Och han med skägget — Aaron Hancock. Liksom Terrence arbetar han inte. Aaron är från syd-

staterna. Han säger att ingen av hans familj någonsin har arbetat och att det bara är bönder och idioter som inte kunna låta bli att arbeta. Det är därför han har helskägg. Att raka sig är onödigt arbete, anser han, och därför omoraliskt. Jag minns när han råkade på Dick och mig i Melbourne, en solbränd vilde från de australiska buskskogarna. Han lär ha gjort originella forskningar i antropologi eller folklore eller något i den vägen. Dick hade varit bekant med honom i Paris för flera år sedan, och Dick lovade honom husrum och vivre, om han någonsin kom till Amerika. Så att nu är han här.»

»Och poeten?» frågade Graham, glad att hon måste fortsätta att tala en stund till, så att han kunde få studera leendet som hastigt kom och gick i hennes ansikte.

»Å, Theo — Theodore Malken, men vi kalla honom Leo. Han vill inte heller arbeta. Hans släkt är av gammal californisk härstamning och väldigt rik, men de togo sin hand ifrån honom, och han tog sin hand ifrån dem, då han var femton år. De säga att han är tokig, och han säger att de kunna göra en tokig. Han skriver verkligen utmärkt vers... då han skriver, men han föredrar att drömma och leva i djungeln tillsammans med Terrence och Aaron. Han spelade försyn för immigrerade judar i San Francisco, då Terrence och Aaron räddade honom eller fångade honom, jag vet inte vilketdera. Han har varit hos oss i två år nu, och han håller verkligen på att lägga på hullet nu, fastän de hellre prata, drömma och läsa än laga mat, hur orimligt generös Dick än är med att

skicka dem matvaror. De enda goda mål de få är när de slå ner här på oss — som i kväll.»

»Och hinduen där, vem är han?»

»Det är Dar Hyal. Han är deras gäst. Alla tre ha bjudit honom, liksom Aaron först bjöd Terrence och Aaron och Terrence bjödo Leo. Dick säger att det förr eller senare nog kommer tre till, och då har han sina Sju visa i Madroñolunden. Ser ni, deras läger är i en madroñolund. Det är ett härligt ställe med forsande bäckar och en hålväg ... men jag skulle tala om Dar Hyal.

»Han är ett slags revolutionär. Han har smakat litet på våra universitet, studerat i Frankrike, Italien, Schweiz, är politisk flykting från Indien, och han har två käpphästar: ett nytt syntetiskt filosofiskt system och uppror mot den brittiska regeringen i Indien. Han predikar individuell terrorism och ofördröjlig massaktion. Det är därför hans tidning, Kadar eller Badar eller vad den hette, blev indragen här i Californien och han själv var nära att bli deporterad; och det är därför han är här nu och sysslar med att systematisera sin filosofi.

»Han och Aaron gräla förfärligt — det vill säga, om filosofiska frågor. Och nu» — Paula suckade, men plånade ut sucken med ett leende — »och nu har jag slutat. Nu känner ni alla. Men det var sant, om ni träffar våra visa män på mera förtrolig fot, vill jag säga er ett par varnande ord, i synnerhet om ni träffas i den s. k. »herrsalongen»: Dar Hyal är absolutist, Theodore Malken kan bli poetiskt berusad — och blir det vanligen — av en enda cocktail; Aaron Hancock är konnässör i fråga om viner, och

Terrence Mc Fane, som knappt kan skilja den ena drinken från den andra och frågar mycket litet efter spirituosa, kan dricka nittionio procent av hundra under bordet och gå på med att, alldeles klar i huvudet, predika sin epikureiska anarkism.»

En sak lade Graham märke till under middagen. De visa männen kallade Dick Forrest vid förnamn, men de sade alltid »mrs Forrest» till Paula fastän hon använde förnamnet till dem. Dessa människor, som inte respekterade mycket här i världen och däribland ej ens arbetet, erkände omedvetet att Dick Forrests hustru var en överlägsen varelse. Av sådana omständigheter drog Evan Graham snart den slutsatsen att det fanns något visst hos Paula som var på samma gång rent demokratiskt och rent kungligt.

Likaså efter middagen, i stora salongen. Hon sade vad som föll henne in och ingen tog illa upp. Innan sällskapet slagit sig ner fladdrade Paula omkring överallt och var mera sprudlande munter än någon av de andra. Man hörde hennes skratt än i den gruppen än i den andra, och hennes skratt tjusade Graham. Det hade en behaglig klang som gjorde det olikt alla andras skratt och kom honom att tappa tråden i unge mr Wombolds förklaringar att vad Californien behövde var icke portförbud för alla japaner, utan minst två hundra tusen japaner som förrättade jordarbetet i Californien och räddade en från att få åttatimmarsdagen utsträckt till landsbygden. Unge mr Wombold var en stor godsägare i trakten av Wickenberg, som satte en ära i att icke följa med den nya tidens tendens att bo i staden och låta sin jord skötas av andra.

Från pianot, där Eddie Mason var medelpunkten i en grupp av flickor, kom ett oväsen av ragtimemusik och slangvisor. Terrence, Mc Fane och Aaron Hancock kommo i häftig dispyt om futurismens musik. Och Graham räddades från sin japanska situation vis-à-vis mr Wombold av Dar Hyal, som höjde stridsropet Asien åt asiaterna och Californien åt californierna.

Paula tog upp sina kjolar för att komma fortare fram och kom farande jagad av Dick, som fångade henne just som hon höll på att kila om Womboldgruppen.

»Ondskefulla kvinna!» deklamerade han med låtsad vrede, och i nästa ögonblick hjälpte han henne att övertala Dar Hyal till att dansa.

Och Dar Hyal gav vika, gav Asien och asiaterna på båten och parodierade hastigt tangon med armar och ben — den var, påstod han, höjdpunkten av den moderna dansens degeneration.

»Och nu, Rödsky, sjung din ollonsång för mr Graham», befallde Paula Dick.

Forrest, som ännu höll armen om hennes liv och höll henne kvar i och för det hotande straffet som ännu ej gått i verkställighet, skakade på huvudet.

»Ollonsången!» ropade Ernestine från pianot, och Eddie Mason och flickorna instämde i ropet.

»Sjung, Dick», bad Paula. »Mr Graham är den ende som inte hört den.»

Dick skakade på huvudet.

»Sjung guldfisksången då!»

»Jag skall sjunga Mountain Lads sång för honom»,

sade Dick med ett skälmaktigt glitter i ögonen. Han stampade med fötterna, stegrade sig, härmade icke illa Mountain Lads gnäggning, riste en inbillad man och ropade: »Hör mig! Jag är Eros! Mina fötter dåna i bergen!»

»Ollonsången», avbröt Paula hastigt och lugnt med en svag stålklang i rösten.

Dick upphörde lydigt med Mountain Lads sång, men skakade på huvudet som en istadig fåle.

»Jag har en ny sång», sade han högtidligt. »Den handlar om dig och mig, Paula. Jag har den från Nishinamindianerna.»

»Nishinamerna äro de utdöda urinvånarna i denna del av Californien», sade Paula i en förklarande avsidesreplik till Graham.

Dick dansade fem sex steg, stelbent som indianerna dansa, slog sig på låren och började en ny sång utan att släppa sin hustru.

»Jag är Ai-kut, nishinamernas förste man. Ai-kut är det samma som Adam, och min far och min mor voro prärivargen och månen. Och detta är Yo-to-to-wi, min hustru. Hon är nishinamernas första kvinna. Hennes far och hennes mor voro gräshopparen och kattlon. De voro de bästa föräldrarna näst efter min far och mor. Prärivargen är mycket klok och månen är mycket gammal, men vem har hört mycket berömmande om gräshopparen och kattlon? Nishinamerna ha alltid rätt. Alla kvinnors mor måste vara en katt, en liten smidig och listig katt med inställsamt ansikte.»

Här avbröts sången om den första mannen och kvin-

nan av protester från damerna och applåder från herrarna.

»Detta är Yo-to-to-wi, som är det samma som Eva», sjöng Dick och tryckte plötsligt Paula intill sig med låtsad vild brutalitet. »Yo-to-to-wi är inte mycket att se på. Men var inte sträng mot henne. Felet är gräshopparens och kattlons. Jag är Ai-kut, den förste mannen, men tvivla inte på min goda smak. Jag var den förste mannen, och detta, såg jag, var den första kvinnan. Där det bara är ett val, finns det inte mycket att välja. Adam var i samma omständigheter. Han valde Eva. Yo-to-to-wi var den enda kvinnan i världen för mig, därför valde jag Yo-to-to-wi.»

Medan Evan Graham hörde på med ögonen riktade på denna härskarearm, som fängslade all värdinnans skönhet, erfor han en känsla av misshag och gjorde en reflexion, som han genast kvävde med ovilja: »Dick Forrest har haft tur — alldeles för stor tur.»

»Jag är Ai-kut», sjöng Dick. »Detta är min daggkvinna. Hon är min honingsdagg. Jag har narrats för er. Hennes far och hennes mor voro varken gräshoppare eller katt. De voro Sierrans morgonrodnad och sommarens östanvind från bergen. De slöto förbund, och ur luften och jorden sögo de all sötma, tills i ett töcken av deras egen kärlek rosenbuskens och manzanitans blad stänktes med honingsdagg.

»Yo-to--to-wi är min honingsdaggskvinna. Hör mig! Jag är Ai-kut. Yo-to-to-wi är min vaktelkvinna, min gazellkvinna, min grödkvinna, skapad av allt ljumt regn och all fet jord. Hon är född av det klara stjärnljuset och den spröda gryningen före soluppgången...»

»Och», fortfor Forrest med sin naturliga röst, sedan han slutat extemporera, »om ni också tycka att gamle Salomo överträffar mig i sin Höga visa, så kan ni gärna ändå anmäla er som subskribenter på min Höga visa.»

ELFTE KAPITLET.

Det var mr Mason som först bad Paula spela, men det var Terrence Mc Fane och Aaron Hancock som drevo bort ragtime-gruppen från pianot och skickade Theodore Malken att blygt eskortera Paula.

»Det är för att förkrossa den där hedningen som jag ber er spela »Reflexer på vattnet», hörde Graham Terrence säga till henne.

»Och sedan »Flickan med gyllne lockar», om ni vill vara så god», bad Hancock, som blivit kallad för hedning. »Den skall bevisa att jag har rätt. Den där vilde kelten har en träskteori i fråga om musik, från tiden före grottmänniskorna — och han har den oerhörda fräckheten att kalla sig ultramodern.»

»Å, Debussy!» skrattade Paula. »Bråka ni ännu om honom? Jag skall försöka komma till honom sedan. Men jag vet inte vad jag skall börja med.»

Dar Hyal förenade sig med de tre vise männen om att be Paula slå sig ner vid den stora flygeln, som inte var för stor för det stora rummet, tyckte Graham. Men knappt hade hon slagit sig ner förr än de tre vise smögo sig bort till sina favoritplatser, där de tydligen helst hörde musik. Den unge poeten sträckte ut sig på en björnhud tjugu alnar från pianot, med händerna begravna i håret. Terrence och Aaron slogo

sig ner på divanerna i en fönsternich, midtemot varandra så att de kunde nicka till varandra då Paula spelade den musik som framkallade deras tvist. Flickorna bildade färgrika grupper i sofforna eller slingrade sig tillsammans två eller tre på eller i de stora länstolarna av koa-trä.

Evan Graham ämnade stiga fram för att utbe sig den äran att få vända noterna åt Paula, men såg i tid att Dar Hyal hade förbehållit sig detta. Flygeln var för akustikens skull förståndigt placerad på en estrad med välvt tak i den bortre ändan av rummet. Allt skämt och prat hade upphört. Lilla damen, tänkte han, hade tydligen respekt med sig och betraktades som en framstående pianist. Och därför kände han sig trotsigt beredd på att bli besviken.

Ernestine böjde sig fram från en stol i närheten av honom och viskade:

»Hon kan spela vad som helst, och hon övar sig inte... mycket. Hon har studerat för Leschetizky och madame Carreno, och hon håller på deras metod. Och hon spelar inte som ett fruntimmer. Hör!»

Graham var fortfarande beredd på besvikelse, då hennes säkra händer fladdrade över klaviaturen i små löpningar och ackorder, som han inte hade något att anmärka på, men som han hört alldeles för många gånger förr av tekniskt briljanta men musikaliskt medelmåttiga pianister. Men vad han än trott att hon skulle spela, var han alldeles oförberedd på Rachmaninoffs rent maskulina prélude, som han endast hade hört män spela någorlunda bra.

Hon tog pianot i besittning med de första båda klingande ackorden, energiskt som en man; hon tycktes

lyfta det och dess ljudande strängar med sina händers manliga styrka och säkerhet. Och sedan sjönk hon eller tog ett språng — han kunde inte säga vilketdera — ner i det följande outsägligt rena och ljuvliga andandet, så som han endast hört män göra det.

Hon fortfor att spela med ett lugn och en kraft som han alls icke väntat av den lilla nästan flickaktiga kvinna han mellan sina halvt slutna ögonlock såg bakom ebenholtslocket på det ofantliga pianot, som hon behärskade liksom hon behärskade sig själv och kompositören. Hennes anslag var bestämt och myndigt, lydde hans dom, då préludet dog bort i förtonande ackord, medan luften ännu tycktes vibrera av den kraft hon utvecklat.

Medan Aaron och Terrence disputerade i hetsiga viskningar på fönsterdivanen och Dar Hyal sökte efter andra noter på Paulas tillsägelse, såg hon på Dick som släckte den ena taklampan efter den andra, tills Paula satt där i ett mildt skimmer som kom det matta guldet i hennes toalett och hennes hår att glittra.

Graham såg det höga rummet bli ännu högre i denna dämpade belysning. Det var tjugusju meter långt och gick genom två våningar; utmed ena väggen löpte ett galleri, vars bröstvärn var behängt med skinn av vilda djur, handvävda filtar från Oaxaca och Ecuador och tapas, som kvinnorna på Söderhavsöarna vävt och färgat med växtsafter. Det liknade en festsal i en medeltidsborg, och Graham saknade nästan det långa bordet i midten med sina tenn- och silverkärl och med bortkastade köttben under, där stora hundar gnagde på dem.

Sedan, då Paula spelat tillräckligt Debussy för att

ge Terrence och Aaron nya krigsanledningar, talade Graham musik med henne en stund. Hon visade sig så väl förstå musikens filosofi att han, innan han visste ordet av, lockades att rycka fram med sin egen favoritteori.

»Alltså», sade han till sist, »behövde musikens psykiska verkan nära tre tusen år för att sätta sin prägel på Västerlandets sinnen. Debussy når närmare än någon av sina föregångare upp till det idéalstrande och suggererande lugnet på — låt oss säga Pythogoras' tid...»

Paula avbröt hans framställning genom att vinka till sig Aaron och Terrence från deras slagfält på fönstersoffan.

»Nå, än sedan?» frågade Terrence, då de kommo fram, sida vid sida. »Jag trotsar dig, Aaron, jag trotsar dig att kunna leta upp hos Bergson en enda musikalisk tanke som är klarare än alla de tankar han uttalat i sin »Skrattets filosofi», som inte är klar alls.»

»Nej, hör på!» utbrast Paula med blixtrande ögon. »Vi ha en ny profet. Hör på mr Graham. Han är ett värdigt mål för ert svärd, bägges edra svärd. Han påstår att musiken är en tillflykt från blod och järn och dunkande i bordet. Att veka, känsliga och högstämda själar fly från världens krassa prosa och brutalitet till opiedrömmarna i en högre värld av rytm och vibrationer...»

»Atavism!» fnös Aaron Hancock. »Så gjorde grottmänniskorna, apmänniskorna och Terrences förfäder, träskfolket...»

»Men vänta», sade Paula. »Även om musikens ut-

vecklingsgång är han av totalt annan åsikt än ni, Aaron. Han citerade nyss Paters yttrande »att all konst strävar till musikens mål...»

»Rent prehuman och mikroorganisk kemi», inföll Aaron. »Cellelementens reaktion då de oregelbundet träffas av solljusets vågor, grunden till alla folkvisor och ragtimeslagdängor. Där kompletterar Terrence cirkeln av sitt enfaldiga och tomma sladder. Hör nu på mig, så skall jag bevisa...»

»Vänta», bad Paula. »Mr Graham påstår att den engelska puritanismen dämde för musiken, den verkliga musiken för flera århundraden.»

»Sant», sade Terrence.

»Och att England måste återfå sitt sinne för rytm genom Milton och Shelley...»

»Som var metafysiker», inföll Aaron.

»Lyrisk metafysiker», definierade Terrence ögonblickligen. »Det måste du medge, Aaron.»

»Och Swinburne?» frågade Aaron i en betydelsefull ton som bebådade fortsättning av striden.

»Han säger att Offenbach var Arthur Sullivans föregångare», utropade Paula utmanande. »Och att Auber påverkade Offenbach. Och vad Wagner beträffar, så... ja, fråga honom!»

Hon gled bort och lämnade Graham åt hans öde. Han betraktade henne, iakttog hennes fulländade sätt att föra sig då hon gick över till mr Mason och grep sig an med att arrangera bridgekvartetter, medan han dunkelt hörde Terrence börja:

»Det är en känd sak att musiken var grunden till all Greklands konst...»

Sedan, då de båda visa männen glömt allt annat

för sitt hetsiga gräl om huruvida Berlioz eller Beethowen inlagt djupare intelligens i sina kompositioner, lyckades Graham komma undan. Hans mål var tydligen att åter träffa värdinnan. Men hon hade slagit sig ihop med två av de viskande och fnittrande flickorna i en av de breda länstolarna, och som de flesta av sällskapet voro fördjupade i bridge, råkade Graham in i en grupp bestående av Dick Forrest, mr Wombold, Dar Hyal och Breeders' Gazettes korrespondent.

»Jag beklagar att ni inte kan fara dit med mig», sade Dick till korrespondenten. »Det skulle bara ta en dag till. Jag skall följa er dit i morgon.»

»Det går tyvärr inte», lydde svaret. »Jag måste till Santa Rosa. Burbank har lovat mig en hel förmiddag, och ni vet vad det betyder. Gazetten skulle emellertid bli glad åt en redogörelse för experimentet. Kan ni inte ge mig en kort skildring av det? Här kommer mr Graham. Det skulle säkert intressera honom.»

»Mera vattenledningar?» frågade Graham.

»Nej, det är ett försök att göra duktiga farmare av hopplöst odugliga», svarade mr Wombold. »Jag påstår att varje farmare i våra dagar, som inte har egen jord, därigenom bevisar att han är en dålig landtbrukare.»

»Tvärtom», sade Dar Hyal och gestikulerade med sina smala asiatfingrar för att ge eftertryck åt sina yttranden. »Alldeles tvärtom. Tiderna äro förändrade. Duglighet innebär inte längre att man äger kapital. Det är ett präktigt experiment, ett heroiskt experiment. Och det skall lyckas.»

»Vad är det, Dick?» frågade Graham. »Säg oss det.»

»Å, ingenting, bara en bagatell», svarade Forrest nonchalant. »Sannolikt leder det aldrig till någonting, men jag har ändå vissa förhoppningar...»

»En bagatell!» inföll Wombold. »Fem tusen acres prima jord här i dalen, alltsammans för en hop odågor att lata sig på — eller bruka, om ni så vill, mot avlöning och fritt vivre!»

»Endast det »vivre» som växer på deras egen jord», rättade Dick. »Nu måste jag väl redogöra för det. Jag har avskilt fem tusen acres halvvägs häremellan och Sacramentofloden.»

»Tänk på all den alfalfa som skulle kunna växa där och som ni behöver», avbröt Wombold åter.

»Mina mudderverk torrlade dubbelt så mycket i träsken förra året», svarade Dick. »Saken är den att jag anser att Västern och hela världen måste slå sig på intensivt jordbruk. Jag vill göra mitt till för att röja väg. Jag har indelat dessa fem tusen acres i lotter på tjugu acres. Jag tror att varje sådan jordlott på tjugu acres inte bara kan ordentligt föda en familj, utan också ge sex procent i vinst.»

»Då alltsammans är utdelat blir det två hundra femtio familjer», beräknade tidningsmannen, »och om varje familj består av fem personer, blir det tolvhundrafemtio själar.»

»Inte riktigt», rättade Dick. »Alla lotterna äro utdelade, och vi ha bara litet över elvahundra personer där.» »Han smålog skälmaktigt. »Men de ha goda utsikter. Kommer det några goda år, bli de sex i varje familj.»

»Vem är vi?» frågade Graham.

»Å, jag har en nämnd av landtbruksexperter med om saken — mitt eget folk, med undantag av professor Lieb, som staten har lånat mig. Saken är den: de måste bruka jorden, under individens ansvar, efter de vetenskapliga metoder som våra institutioner föreskriva. Jorden är likadan överallt. Alla lotterna likna varandra som två ärtor i samma skida. Varje lotts resultat kommer att tala ett tydligt språk. Det kommer inte att tolereras att någon farmare genom lättja eller dumhet uppnår ett klenare resultat än genomsnittsresultatet av alla de tvåhundra femtio farmarna. De misslyckade måste avlägsnas, och domen fälles av det resultatet de andra uppnått.

»Det är rätt och billigt. Ingen farmare riskerar något. Med de livsmedel han kan producera och som han och hans familj få konsumera, plus en kontant avlöning av ett tusen om året, är han säker på att under goda eller dåliga år, antingen han är dum eller intelligent, få in minst hundra i månaden. De dumma och odugliga måste trängas ut av de kloka och dugliga, det är alltsammans. Det skall till övermått bevisa fördelen av intensivt jordbruk. Och det är mer än den säkra löngarantien. Sedan lönen är betald måste hela historien ge mig sex procent. Om mer än detta åstadkommes, går hela det överskjutande beloppet till farmaren.»

»Vilket betyder att varje farmare med någon ruff i sig skall arbeta dag och natt för att åstadkomma ett godt resultat — jag förstår», sade tidningsmannen. »Och varför inte? Hundra dollars vinst i månaden växer inte på träd. En vanlig farmare i Förenta sta-

terna förtjänar inte femtio i månaden på sin egen jord, i synnerhet om man drar ifrån hjälparelönerna och hans eget personliga arbete. Naturligtvis skall varenda duglig karl anstränga sig till det yttersta för att få det att gå ihop och se till att varenda medlem av hans familj gör det samma.»

»Det är det enda jag har emot det här stället», förklarade Terrence McFane, som nyss slutit sig till gruppen. »Man hör bara talas om en enda sak — arbete. Det är motbjudande att bara tänka på detta arbete, hur var och en av tjuguacresfarmarna trälar och släpar dag och natt — och för vad? En bit kött, en bit bröd och kanske litet marmelad på brödet. Och till vad ändamål? Är kött och bröd och marmelad A och O, livets mening, tillvarons mål? Karlen kommer att dö som ett arbetsök efter ett liv av släp. Och vad har man åstadkommit? Bröd och kött och marmelad? Inte sant? En full mage och skydd för kölden tills en kropp faller sönder i gravens mörker?»

»Men du skall också dö, Terrence», sade Dick.

»Ja, men efter ett sådant härligt liv i lättja!» svarade han ögonblickligen. »Mina timmar tillsammans med stjärnorna och blommorna, under de gröna träden och med vindens viskningar i gräset! Mina böcker, mina tänkare och deras tankar! Skönhet, musik, alla konsters tröstemedel! Vad? Då jag multnar i mörkret, har jag levat skönt och fått min lön för att jag har levat. Men edra tvåbenta arbetsök med sina tjugu acres! Från morgon till kväll träl och släp, svett på skjortryggarna som torkar till en smutsskorpa, kött och bröd i magen, tak som inte läcker, en svärm

barn som leva efter, leva samma djuriska arbetsliv, fylla sina magar med samma kött och bröd, ha samma svettiga skjortor på ryggen och gå in i mörkret utan att ha vetat om något annat än kött och bröd och kanske litet marmelad.»

»Men någon måste ju utföra det arbete som sätter er i stånd att slå dank», utbrast mr Wombold harmset.

»Det är sant, det är sorgligt sant», svarade Terrence dystert. Sedan klarnade hans ansikte. »Och jag tackar den gode guden för detta, för arbetsöken som köra och dra plogen upp och ner på åkern, för de slöögda gruvöken som gräva kol och guld, för alla de dumma bonddjuren som hålla mina händer mjuka och skapa makt åt sådana praktkarlar som Dick där, som småler åt mig och delar sina håvor med mig och köper mig de nyaste böckerna och ger mig en plats vid sitt bord, som rågas av de tvåbenta arbetsdjuren, och en plats vid sin brasa, som staplas upp av samma djur, och en hydda och en bädd i djungeln under madroñoträden, där arbetet aldrig sticker in sitt vilddjurshuvud.»

— — —

Evan Graham hade inte lätt för att komma i säng den kvällen. Han var ovanligt intresserad både av Stora huset och av Lilla damen som var dess härskarinna. Medan han satt halvt avklädd på sängkanten och rökte ut en pipa, såg han henne alltjämt för sig, som han hade sett henne med sina egna ögon under de sista tolv timmarna, i hennes olika stämningar och uppenbarelseformer — kvinnan som hade talat musik med honom och som hade exekverat

musik till hans förtjusning; som hade eggat de vise männen till diskussion och övergivit honom för att ordna bridgebord åt sina gäster; som hade suttit uppkrupen i den stora stolen lika barnslig som de båda flickorna; som med en glimt av stål hade dämpat mannens ysterhet då han hotade att sjunga Mountain Lads sång; som oförfärad hade suttit grensle på den halvt drunknande hingsten i baddammen, och som för några timmar sedan hade uppenbarat sig som en drömsyn i salongen, distinguerad både till dräkt och person, för att ta emot sina många gäster.

Stora huset med alla sina värdefulla underverk och bisarra nyheter tävlade med Paula Forrest om att sysselsätta hans fantasi. Om och omigen såg han Dar Hyals smala fingrar gestikulera, Aaron Hancocks svarta skägg predika Bergsondogmer, Terrence Mc Fanes fransade rockärmar tacka Gud för de tvåbenta arbetsdjuren som satte honom i stånd att lata sig vid Dick Forrests bord och under Dick Forrests madroñoträd.

Graham knackade ut sin pipa, kastade en sista blick på det egendomliga rummet, som var inredt med höjden av komfort, släckte ljuset och låg sedan sömnlös i mörkret mellan de svala lakanen. Han hörde åter Paula Forrests skratt, han förnam henne åter i glimten av silver och stål och styrka, och åter såg han i mörkret hennes oefterhärmliga sätt att bära upp sina draperier då hon gick. Den strålande synen var nästan en plåga, så omöjligt var det honom att förjaga den ur sina ögon. Den kom alltjämt tillbaka och flammade framför honom, en rörlig bild av ljus och färg som han visste var ett alster av hans fantasi,

men som oupphörligt gav honom illusionen av att vara verklig.

Han såg hingst och ryttarinna sjunka under vattnet och dyka upp igen i ett kaos av skum och arbetande hovar och ett kvinnoansikte som skrattade medan hon dränkte sitt hår i hästens drunknande man. Och de första klingande takterna av préludet ljödo i hans öron, i det han såg samma händer som hade tyglat hingsten besvärja fram Rachmaninoffs toners strålande glans.

Och då Graham slutligen slumrade in var det i en undran över de evolutionsprocesser som kunnat ur urtidens slem och dy alstra det härliga underverket, en kvinnas kropp och själ.

TOLFTE KAPITLET.

Följande morgon lärde Graham ytterligare känna vanorna i Stora huset. Oh My hade i går delvis initierat honom i åtskilligt och fått veta att han efter väckarekaffet föredrog att frukostera vid bordet hellre än på sängen. Oh My hade också förberedt honom på att frukosten vid bordet var något mycket regellöst, så där mellan sju och nio, och att frukostätarna vanligen kommo då det passade dem. Om han ville ha en häst eller ett simbad eller en bil eller vad annat som helst som fanns på ranchen, behövde han bara säga till.

Då Graham infann sig i frukostrummet halv åtta kom han just lagom för att säga farväl till tidningsmannen och uppköparen från Idaho, vilka nyss slutat äta och stodo i begrepp att gå ut till bilen, som vid Eldorado skulle möta morgontåget till San Francisco. Han satt ensam, uppmanades av en korrekt kinesisk tjänare att rekvirera vad han önskade och serverades först en iskall grapefruit i sherry, som uppassaren stolt förklarade vara »växt på ranchen». Avböjande diverse erbjudna frukosträtter — musslor, gröt — hade han nyss begärt skinka och löskokta ägg, då Bert Wainwright kom in med en ogenerad min som Graham sedan fann vara spelad, och fem minuter därefter

inträdde Ernestine Desten i morgonmössa och en förtjusande morgonrock och uttalade sin förvåning över att se så många ottfåglar.

Då de alla tre reste sig från bordet, hälsade de på Lute Desten och Rita Wainwright, som nu anlände. Inne på biljarden tillsammans med Bert fick Graham veta att Dick Forrest aldrig visade sig vid frukosten, att han arbetade på sängen från småtimmarna, fick kaffe klockan sex och endast i sällsynta undantagsfall träffade sina gäster före lunchen halv ett. Vad Paula Forrest beträffade hade hon, enligt vad Bert upplyste, ondt om sömn, steg sent upp, bodde innanför en dörr utan låsvred i en rymlig flygel med en hemlig patio som till och med han blott hade sett en enda gång, och endast sällan, då det gällde utflykter, visade hon sig före halv ett, ofta ej ens då.

»Ser ni, hon är frisk och stark», förklarade han, »men född sömnlös. Hon har aldrig kunnat sova, inte ens som litet barn. Men det har aldrig skadat henne, ty hon har stark vilja och låter det inte inverka på nerverna. Hon är den mest energiska varelse man kan träffa på, och i stället för att bli utom sig då hon inte kan sova, befaller hon sig själv att vara lugn, och då blir hon lugn. Det där kallar hon för sina vita nätter! Hon somnar kanske i daggryningen eller klockan nio, tio, och då sover hon hela dagen och kommer ner till middagen så pigg som helst.»

»Det har väl någon rent fysisk orsak», antog Graham.

Bert nickade.

»Det skulle vara ett stort obehag för nittionio kvin-

nor på hundra. Men inte för henne. Hon reder sig bra, och kan hon inte sova den ena gången så sover hon en annan gång och därmed väl.»

Ännu flera saker berättade Bert Wainwright om sin värdinna, och Graham förstod snart att den unge mannen hyste stor respekt för henne, fastän de varit bekanta så länge.

»Jag har inte sett någon som hon inte kunnat få spak, om hon velat», sade han. Herre eller dam eller tjänare, kön och alla andra omständigheter — allt detta är utan betydelse, så snart hon sätter sig på sina höga hästar. Och jag vet inte hur det går till. Det är kanske bara ett glitter i hennes ögon eller ett drag vid munnen eller... jag vet inte vad — i alla fall får hon sin vilja fram och ingen sätter sig till motvärn.»

»Hon har... någonting visst i sitt sätt.»

»Ja, just så är det. Hon låter en kyla slå emot en... man vet inte varför. Kanske tar hon det så där lugnt tack vare den självbehärskning hon har lärt sig under sina sömnlösa nätter. Hon har troligen inte fått en blund i sina ögon i natt — på grund av hennes uppsluppna stämmning, de många gästerna, Mountain Lads simprov o. s. v. Vanliga saker som skulle hålla andra kvinnor vakna, t. ex. fara, storm på havet och sådant, bekomma henne inte det ringaste, säger Dick. Hon kan sova som ett barn, säger han, då staden där hon befinner sig bombarderas eller då hennes fartyg kämpar för att inte slås sönder mot en klippstrand. Hon är ett underverk, det är nog av det.»

En stund senare träffade han flickorna i morgonkabinettet, där han, trots en hel timmes ragtime-sång

och dans och pladder, knappt ett ögonblick kände sig fri från en ensamhetskänsla, något som fattades, en längtan efter att se värdinnan komma in till dem i någon ny och oväntad stämning.

Ännu senare, då Graham på Altadena, åtföljd av Bert på fullblodsstoet Mollie, gjort ett par timmars utflykt till ranchens mejericentrum, kom han tillbaka i lagom tid för att efter överenskommelse möta Ernestine vid tennisplanen.

Han kom till lunchen med en iver som ej helt och hållet berodde på hans goda aptit, och han kände sig avgjort besviken då värdinnan ej visade sig.

»En vit natt», sade Dick Forrest till sin gäst och meddelade ytterligare detaljer beträffande hennes medfödda oförmåga att sova som andra människor. »Vet du, vi hade varit gifta i flera år innan jag hade sett henne sova. Jag visste att hon sov, men jag såg det aldrig. Jag har sett henne gå i tre dagar och nätter utan att sova och ändå vara lika älsklig och behaglig, och när hon sedan sov var det av ren utmattning. Det var då All Away hade landat vid Carolinerna och hela befolkningen samlades för att driva bort oss. Det var inte faran, ty det var ingen fara. Det var larmet och spänningen. Hon levde för intensivt. Och då alltsammans nästan var över, såg jag henne faktiskt sova för första gången i mitt liv.»

En ny gäst hade anländt på morgonen, en viss Donald Ware, som Graham blev presenterad för vid lunchen. Han tycktes känna alla mycket väl, som om han ofta varit på besök i Stora huset, och Graham hörde att han, trots sin ungdom, var en utmed hela Stillahavskusten berömd violinist.

»Han hyser en stor passion för Paula», berättade Ernestine för Graham då de lämnade matsalen.

Graham höjde på ögonbrynen.

»Ja, men det har hon ingenting emot», skrattade Ernestine. »Varenda man som kommer hit råkar ut för det samma. Hon är van vid det. Hon har ett förtjusande sätt att inte låtsas se sådana symtom, men hon uppmuntrar dem och får dem på det sättet att utveckla sina bästa sidor. Dick har kolosalt roligt åt det. Ni kommer att följa exemplet innan ni har varit här en vecka. Annars bli vi alla väldigt överraskade. Och om ni inte förälskar er i henne, blir Dick stött. Det väntar han sig nu alltid som en naturlig sak. Och då en stolt och förälskad äkta man fått den vanan, måste det kännas förfärligt förödmjukande att inte se sin hustru uppskattad.»

»Nå, då måste jag väl däran, eftersom det är obligatoriskt», suckade Graham. Men jag avskyr att göra som alla andra, bara för att alla andra gör det. Men om det brukas så, — ja, då kan det inte hjälpas. Men det är väldigt strängt mot mig som är omgiven av så många andra vackra flickor.»

Han hade ett så skälmaktigt glitter i sina gråa ögon att Ernestine såg på honom med en lång blick, blev medveten av vad hon gjorde, vände bort ögonen och rodnade.

»Lille Theo — poetgossen som ni såg i går kväll», pladdrade hon vidare med ett tydligt försök att komma ifrån sin förlägenhet, »är också vansinnigt kär i Paula. Jag har hört Aaron Hancock retas med honom om en sonnettcykel, och det är inte svårt att förstå vem

som har inspirerat den. Och Terrence — irländaren — är vildt betagen i henne. De kunna inte rå för det, och inte kan väl ni klandra dem för det?»

»Hon förtjänar säkert alltsammans», sade Graham fastän med litet ovilja vid tanken på att den virrige, alfabetvurmige, epikureiske anarkisten, som skröt av att vara en lätting och snyltgäst, ens skulle få vara mildt betagen i Lilla damen. »Hon förtjänar i högsta grad alla mäns beundran», fortfor han lugnt. »Att döma av det lilla jag sett av henne är hon ett utmärkt fruntimmer och högst intagande.»

»Hon är min halvsyster», upplyste Ernestine, »fastän ingen kan ana att vi ha en droppe av samma blod i våra ådror. Hon är oss så olik, så olik alla Destens och alla flickor jag känner — nå, flicka är hon då egentligen inte, hon är ju trettioåtta år...»

»Kiss, kiss...» viskade Graham.

Den vackra blondinen såg på honom förvånad och utan att förstå detta avbrott, som inte alls tycktes höra till ämnet.

»Lilla falska kissekatt», sade han skämtsamt förebrående.

»Å —!» utbrast hon. »Det var inte alls meningen. Ni skall nog komma under fund med att vi äro mycket uppriktiga här. Alla veta om Paulas ålder. Hon tillstår den själv. Jag är aderton — så att nu vet ni det. Och bara för att ni är så elak skall ni nu tala om, hur gammal är ni själv?»

»Lika gammal som Dick», svarade han hastigt.

»Och han är fyrtio», skrattade hon triumferande. »Kommer ni med och badar? Vattnet är visst förfärligt kallt.»

Graham skakade på huvudet. »Jag skall rida med Dick.»

Den naiva adertonåringens ansikte förrådde hennes missräkning.

»Å», sade hon, »det är väl en av hans evinnerliga terrasseringar eller vattenledningar.»

»Men han sade något om ett simbad klockan fem.»

Hon klarnade upp.

»Då träffas vi vid dammen. Paula talade också om att simma klockan fem.»

Då de skildes i en lång arkad, där han vek av upp till sitt tornrum för att ta på sig riddräkt, stannade hon plötsligt och ropade:

»Herr Graham!»

Han vände lydigt om.

»Ni är alls inte tvungen att bli kär i Paula. Det var bara skämt.»

»Jag skall vara mycket, mycket försiktig», sade han högtidligt men med en skälm i ögat.

På vägen upp till sitt rum måste han emellertid tillstå för sig själv att Paula Forrests tjusningsmakt eller dess långa fina tentakler redan nått honom och höllo på att snärja sig omkring honom. Han visste att han hellre skulle ha varit tillsammans med henne än ridit ut med sin gamle vän Dick. —

Då han kom till den långa raden bindpålar under de gamla ekarna, såg han sig ivrigt om efter sin värdinna. Endast Dick och stalldrängen voro där, men de många sadlade hästarna som stampade i skuggan utgjorde ett löfte. Men Dick och han redo ut ensamma. Dick pekade ut hennes häst, en livlig fuxröd full-

blodshingst med en liten australisk sadel och stigbyglar av stål.

»Jag känner inte till hennes planer», sade han. »Hon har inte visat sig än, men i alla händelser ämnar hon bada senare. Då träffa vi henne.»

Graham njöt av ridten, men mer än en gång ertappade han sig med att kasta en blick på sitt armbandsur för att se efter hur långt det kunde vara till klockan fem. Lamningstiden var för handen, och litet emellan måste någon av dem sitta av för att hjälpa upp på benen någon dräktig och grann tacka som ej kunde resa sig utan hjälp sedan hon en gång kommit omkull på sin breda rygg med alla fyra fötterna i vädret.

»Jag har verkligen arbetat på att åstadkomma amerikanska merinos», sade Dick, »och göra rasen kraftigare än den ursprungligen är.»

»Du har uträttat storverk», svarade Graham. »Tänk att skicka får till Idaho! Det talar för sig självt.»

»Inte nog med Idaho», sade Dick med blixtrande ögon. »Hur otroligt det låter — jag ber om ursäkt för att jag skryter — kunna de nuvarande stora hjordarna i Michigan och Ohio leda sin stamtavla tillbaka till mina i Californien födda Ramboullet-får. Australien till exempel. För tolv år sedan sålde jag tre får för tre hundra per styck till en australisk nybyggare som var här på besök. Sedan han fått hem dem och visat vad de dugde till sålde han dem för lika många tusen och rekvirerade en hel skeppslast från mig. Australien har mig att tacka för åtskilligt. Där nere påstås det att vicker, artesiska brunnar, fartyg

med kylrum och Forrests får ha tredubblat ullproduktionen.»

De mötte en man på en fint byggd och yster Palominahäst, som red fram till dem och presenterades för Graham som mr Hennessy, veterinären.

»Jag hörde att mrs Forrest ville se på unghästarna», sade han till sin principal, »och då red jag hit för att visa henne Fawn där. Hon vill rida henne om några dagar. Vilken häst rider hon nu?»

»Fop», svarade Dick i en ton som om han just väntat på att mr Hennesy skulle skaka ogillande på huvudet.

»Jag kan aldrig finna mig i att damer rida hingstar», mumlade veterinären. »Fop är farlig. Ja, värre än så — fastän jag tar av mig hatten för hans record — han är elak och lömsk. Mrs Forrest borde rida honom med munkorg — men han sparkas också, och hon lär väl inte kunna sätta kuddar på hans hovar.»

»Å», sade Dick blidkande, »hon har ett präktigt munlag att få bukt på honom med, och hon är inte rädd för att använda det.»

»Såvida han inte ramlar över henne en vacker dag», brummade mr Hennessy. »Jag skall i alla fall andas lättare om hon tar Fawn. Hon är ridhäst för en dam — ofantligt yster, men inte elak. Det är ett präktigt sto, och hennes ysterhet skall nog lugna sig.»

»Låt oss rida bort till Shirefölen», föreslog Dick. »Min hustru har nog full sysselsättning med Fop, om hon har ridit in bland de där unghästarna med honom. — Ser du, det är hennes område», förklarade han för Graham. »Alla stallhästarna och ungfölen äro hennes affär, och hon får storartade resultat. Jag

kan inte förstå det själv. Det är som om en liten flicka råkat komma in på ett laboratorium och blandat ihop kemikalier på Guds försyn och åstadkommit styvare kombinationer än någon gråskäggig kemist.»

De tre männen veko in på en sidoväg uppför en skogbevăxt hålväg, där det rann en liten vårbäck, och kommo ut på en vidsträckt platå med frodigt bete. Det första Graham såg var en bakgrund av ett- och tvååriga föl, mot vilka han såg sin värdinna avteckna sig på ryggen av fullblodshingsten Fop, som stod på bakbenen och slog i luften med framhovarna och gnäggade gällt. De höllo in sina hästar och sågo på.

»Han ställer nog till en olycka till sist», mumlade veterinären buttert. »Den där Fop är inte säker.»

Men Paula, som ej visste av att hon hade åskådare, uppgav ett skarpt befallande rop, satte sporrarna i Fops silkesblanka sidor och tvingade honom ner på alla fyra, och där stod han nu orolig och tuggade på betslet.

»Vet du vad du utsätter dig för?» sade Dick mildt förebrående, då de tre kommo fram till henne.

»Å, jag kan sköta honom», svarade hon mellan sina hårdt sammanbitna tänder, medan Fop med bakåtlagda öron och ilsket gnistrande ögon nafsade efter Grahams ben, och han skulle ha bitit honom om hon inte med ett hastigt ryck i tygeln vridit hans huvud åt sidan och givit honom en skarp upptuktelse med bägge sporrarna.

Fop skalv, gnäggade och stod stilla för ögonblicket.

»Det är det gamla vågspelet, den vita rasens vågspel», skrattade Dick. »Hon är inte rädd för honom,

och det vet han. Hon behärskar honom, visar honom att hon är brutalare än han.»

Medan de sågo på, beredda att galoppera bort med sina ston, i fall hon skulle förlora makten över honom, gjorde Fop tre försök att krångla, och tre gånger tuktade Paula honom med klok beräkning och vassa sporrar, tills han stod där svettig, skummande, trampande, men kuvad och lydig.

»Så har den vite mannen alltid uppträdt», filosoferade Dick, medan Graham greps av beundran för den djurtämjande Lilla damen. »Han har hela världen rundt kuvat de vilda genom ännu större vildhet. Han har överträffat honom i uthållighet och plundringstalang, han har skalperat och torterat honom, slukat honom — ja, slukat honom. Man kan slå vad om att den vite mannen *in extremis* har ätit upp mera av släktet *homo* än vilden.»

»Nu tror jag att jag har fått bukt med honom», sade Paula. »Låt oss nu se på unghästarna. Men håll ögonen på hans mun, mr Graham. Han är svår till att bitas. Håll er litet på avstånd från honom, så räddar ni ert ben till ålderdomen.»

Nu, då Fop slutat krångla, satte fålarna, på initiativ av någon okynnig kamrat, av i galopp och skenade i väg över den gröna gräsvallen, tills de åter grepos av nyfikenhet och samlade sig i en halvcirkel framför ryttarna med spetsade öron.

Först såg Graham knappt på unghästarna. Han såg sin proteusartade värdinna i en ny roll. Skulle det aldrig ta slut på hennes proteusskiftningar? undrade han, då han kastade en blick på det ståtliga, svettiga, kuvade djur hon red. Mountain Lad var trots sina

jättelemmar ett fromsint husdjur bredvid denne gnaggande, nafsande och sparkande Fop, som ådagalade ett ysterst fullblods hela gnistrande ilska.

»Se på det där tilltagsna kastanjebruna unga stoet som anför de andra», sade Paula till Dick. »Är hon inte härlig? Det är henne jag har arbetat med den sista tiden». Paula vände sig till Evan. »De ha alltid något fel, någon oart; i bästa fall äro de något så när fullkomliga, men aldrig fullkomliga. Men hon är fulländad. Se på henne. Hon är så nära det bästa möjliga som jag förmodligen någonsin skall kunna åstadkomma. Hennes far är Big Chief, om ni känner till vår avelsmatrikel. Han såldes för sextio tusen då han blev halt. Sedan lånade vi honom. Hon var hans enda avkomma det året. Men se på henne! Hon har hans bringa och lungor. Jag fick välja mellan de ston som ansågos värdiga. Hennes mor hörde inte till dem, men jag valde henne. Hon var en istadig gammal nucka, men hon var den enda som passade för Big Chief. Detta är hennes första föl, och hon var aderton år då hon fölade. Men jag visste att resultatet skulle bli bra. Jag behövde bara se på Big Chief och henne för att veta det.»

»Hon var bara halvblod», förklarade Dick.

»Men å andra sidan med ganska mycket Morganblod», inföll Paula genast, »och en mustangstrimma längs ryggen. Den här skall få heta Nymph, och om hon också inte kommer in i boken, är hon i alla fall min första felfria fulländade ridhäst, just sådan jag vill ha henne, ett förverkligande av min dröm.»

»Ja, hon är en skönhet», sade Dick och betraktade beundrande det kastanjebruna ungstoet som djärvt när-

made sig och nosade på den tuktade Fops skälvande, utspärrade näsborrar.

»Jag hade inga hästar då jag var ung flicka», sade Paula till Graham, »och att jag nu inte bara har dem utan kan sköta dem och forma dem precis som jag vill ha dem, är så härligt att man knappt kan tro att det är sant. Ibland tror jag det inte själv, och då måste jag rida ut och se på dem för att övertyga mig.»

Hon vände på huvudet och såg tacksamt på Forrest och Graham iakttog att de växlade en lång blick. Det var tydligt att Forrest njöt av sin hustrus glädje, hennes ungdomliga entusiasm. »Du lyckans guldgosse», tänkte Graham, och det var icke Dicks stora ranch han menade eller de storverk han där utfört, utan att han ägde en sådan härlig hustru som kunde se honom så erkänsamt i ögonen som Lilla damen hade gjort.

Graham tänkte skeptiskt på Ernestines upplysning att Paula Forrest var trettioåtta år, då hon vände sig till unghästarna, satte sin gångare i rörelse och red sakta utmed flocken för att inte skrämma dem, men några av fölen togo till flykten.

»Se på dem!» utbrast hon. »Fem av dem måste bli arbetshästar, det syns på deras sätt att föra frambenen då de trava.»

»Jag blir mycket besviken om du inte får stora medaljer för dem», sade Dick, och åter fick han ett sådant där tacksamt ögonkast som nästan försatte Graham i dåligt lynne.

TRETTONDE KAPITLET.

Från unghästarnas betesmark till simdammen talade Graham med sin värdinna och red så nära henne som Fops ondskefullhet tillät, medan Dick och Hennessy redo före och voro djupt inbegripna i resonemang om ranchens angelägenheter.

»Sömnlöshet har förföljt mig i hela mitt liv», sade hon i det hon kittlade Fop med sporren för att dämpa hans uppvaknande stridslystnad. »Men jag lärde mig tidigt att inte låta den reta mina nerver eller inverka tyngande på mitt lynne. Jag gjorde det till en uppgift, som jag nu faktiskt rentav har glädje av. Det var det enda sättet att handskas med ett obehag som jag visste skulle fortfara så länge jag levde. Har ni — ja, det har ni naturligtvis — lärt er hur man skall bli herre över en undervattensström?»

»Ja, genom att inte kämpa emot den», svarade Graham och betraktade den fina rodnaden på hennes kinder och de små svettpärlorna som framkallades av hennes ständiga strid med den nervösa häst hon red. Trettioåtta? Han undrade om Ernestine hade narrats. Paula Forrest såg ej ens ut att vara tjuguåtta. Hennes hy var klar och genomskinlig som en ung flickas.

»Alldeles riktigt», sade hon. »Genom att inte kämpa emot underströmmen. Genom att ge efter för dess sugning nedåt och åt sidan och lirka med den för att komma upp till ytan igen och få luft. Dick har lärt mig det knepet. Så är det med min sömnlöshet också. Om den beror på upphetsning genom nyss inträffade händelser, som stänga mig ute från sömnens värld, ger jag efter och kommer därigenom fortare till medvetslöshet, ut ur de snärjande strömmarna. Jag tar mig för att omigen, från samma och andra synpunkter, uppleva de saker som hindra mig från att bli omedveten.

»Till exempel Mountain Lads simprov i går. Det levde jag omigen i natt liksom jag hade upplevat det i verkligheten. Sedan upplevde jag det som åskådare — som flickorna sågo det, som ni såg det, som stalldrängen såg det och allra mest som min man såg det. Sedan målade jag tavlor över det, från alla håll, målade dem, inramade dem och hängde upp dem, och sedan såg jag på dem som åskådare, liksom för första gången. Och jag tänkte mig själv som många slags åskådare, från gamla skrumpna mamseller till pensionsflickor och grekiska ynglingar för tusentals år sedan.

»Sedan satte jag det i musik. Jag spelade det på pianot och tänkte mig det för stor orkester. Jag gnolade det, jag sjöng det — episkt, lyriskt, komiskt, och efter en lång stund somnade jag midt upp i allt detta och visste inte att jag sov förr än jag vaknade klockan tolv i dag. Sista gången jag hört klockan slå hade hon slagit sex. Sex timmar å rad är högsta vinsten för mig på sömnlotteriet.»

Mr Hennessy hade vikit av på en sidoväg, och Dick Forrest vände om och red nu på andra sidan om Paula.

»Ska vi hålla ett vad, Evan?» frågade han.

»Jag vill gärna höra villkoren först», lydde svaret.

»Cigarrer mot cigarrer att du inte kan ta fast Paula i dammen inom tio minuter — nej, fem minuter, för jag kommer ihåg att du är styv simmare.»

»Å, inte så stränga villkor, Dick», utbrast Paula. »Tio minuter kan vara tröttsamt nog.»

»Du känner honom inte», invände Dick. »Och du uppskattar inte mina cigarrer tillräckligt. Han är simmare, säger jag. Han har vunnit över kanaker, och du vet vad det vill säga.»

»Det är kanske bäst att jag tänker mig för. Tänk om han tar mig innan jag ens riktigt har fått fart? Tala om för mig hans historia och vilka pris han fått.»

»Jag skall bara berätta en sak. Den tala de ännu om på Marquesasöarna. Det var den stora orkanen 1892. Han samm fyrtio miles på fyrtiofem timmar, och endast han och en till kommo i land. Och allesammans voro kanaker. Han var den ende vite mannen, men ändå överträffade han dem alla i uthållighet, alla kanakerna drunknade.»

»Jag tyckte du sade att det var en till?» avbröt Paula.

»Hon var en kvinna», svarade Dick. »Alla kanakerna drunknade.»

»Kvinnan var alltså en vit kvinna?» envisades Paula.

Graham såg hastigt på henne, och fastän hon riktat frågan till sin man, vände hon på huvudet så att hans ögon mötte hennes, då hon såg oavvändt på honom med ett frågande uttryck.

Graham uthärdade hennes långa blick och svarade: »Hon var kanak.»

»Drottning, om jag får be», inföll Dick. »Drottning och ättling av en gammal hövdingsläkt. Hon var drottning på Huahoa.»

»Var det hövdingblodet som kom henne att stå ut längre än infödingarna?» frågade Paula. »Eller hjälpte ni henne?»

»Jag tror visst att vi hjälpte varandra bägge två mot slutet», svarade Graham. »Bägge voro vi maktlösa längre eller kortare stunder. Ibland var det den ena, ibland den andra som var alldeles förbi. Vi kommo i land i solnedgången — det vill säga en järngrå klippstrand där sydostpassadens höga bränningar bröto sig. Hon högg tag i mig i vattnet och läste lagen för mig för att få mig att ta reson. Ser ni, jag ville låta kasta mig i land, och det hade varit döden.

»Hon kom mig att inse att hon förstod saken bättre än jag, att strömmen skulle föra oss västerut längs stranden och på två timmar föra oss till ett ställe där vi kunde landa. Jag kan svära på att jag antingen sov eller var medvetslös under större delen av dessa två timmar, och jag kan svära på att hon befann sig i någotdera av de där tillstånden då jag vaknade och märkte att jag inte längre hörde bränningarnas dån. Sedan var det min tur att ta hand om henne och knåda henne till medvetande igen. Det dröjde tre timmar till innan vi gledo upp på sanden. Vi somnade så snart vi kommit upp ur vattnet. Följande morgon väcktes vi av den brännande solen, och vi kröpo in i skuggan av några vilda bananträd, funno dricksvatten och somnade igen. Nästa gång jag vak-

nade var det natt. Jag drack återigen och sov till morgonen. Hon sov ännu, då en flock kanaker, som voro ute på jakt efter vildgetter, träffade på oss.»

»Jag slår vad om att det var du som var hjälparen, du som räddade dig, då hela kanakbesättningen drunknade», sade Dick.

»Hon måste ha varit er tacksam i hela sitt liv», sade Paula och såg utmanande på Graham. »Säg mig inte att hon inte var ung och vacker, en guldbrun ung gudinna.»

»Hennes mor var drottningen på Huahoa», svarade Graham. »Hennes far var en engelsk gentleman som studerade grekiska. De voro döda då skeppsbrottet inträffade, och Homare var själv drottning. Hon var ung. Hon var vacker och skulle ha ansetts vacker var som helst i världen. Tack vare faderns hy var hon inte guldbrun. Hon var gulvit. Men ni har säkert hört historien . . .»

Han avbröt sig med en blick på Dick, som skakade på huvudet.

Rop och skrik och plaskande av vatten bakom en vägg av träd upplyste dem att de voro nära dammen.

»Ni måste berätta mig det återstående av historien någon gång», sade Paula.

»Dick känner till den. Jag kan inte förstå varför han inte har talat om den för er.»

Hon ryckte på axlarna.

»Kanske emedan han aldrig har haft tid eller anledning.»

»Gud skall veta att den är spridd vidt och bredt», skrattade Graham. »Ni må tro, jag har en gång varit morganatisk — eller vad ni kallar det — kung över

kannibalöar eller åtminstone över en paradisisk polynesisk ö — »vid purpurvågor, på solig strand, i suset av Mahims skogar», gnolade han till sist, i det han svingade sig av hästen.

»Den vita fjäriln i liljans kalk och biet i blommande klöver», citerade hon en annan rad av dikten, medan Fop var nära att bita henne i benet och hon tuktade honom med sporrarna och väntade på att Dick skulle hjälpa henne ner och binda honom.

— — —

»Cigarrer! Det är jag med om! Ni kan inte ta fast henne!» ropade Bert Wainwright från den höga trampolinen fyrtio fot uppe i luften. »Vänta en minut! Jag kommer!»

Och han kom i ett hopp på huvudet, som nästan kunde ha hedrat en simartist och framkallade handklappningar från flickorna.

»Ett väl avvägt hopp», sade Graham till honom, då han kom upp ur dammen.

Bert försökte se ut som om han inte hört berömmet, men misslyckades, och för att avleda kastade han sig in i vadhållningen.

»Jag vet inte hurudan simmare ni är, Graham», sade han, »men jag har lust att ställa mig på Dicks sida angående de där cigarrerna.»

»Jag också, jag också», instämde Ernestine, Lute och Rita.

»Chokladaskar, handskar eller vad ni vill riskera», inföll Ernestine.

»Men jag känner ju inte till mrs Forrests record», protesterade Graham sedan han gått in på vadet. »Nåja, på fem minuter...»

»Tio minuter», sade Paula, »och vi starta från var sin ända av dammen. Är det inte bra? Bara ni rör vid mig, är jag tagen.»

Graham betraktade sin värdinna med hemligt välbehag. Hon var icke klädd i det enda vita sidenplagget hon tydligen endast bar vid damernas simtävlingar, utan en kokett baddräkt av senaste modet: en klänning av siden skiftande i ljusblått och grönt, nästan samma färg som vattnet i dammen, kjolen slutande strax ovanför knät, vars rundning han kände igen, långa strumpor i samma färg och små badskor knutna med korslagda band. På huvudet hade hon en stilfull badmössa, lika stilfull som hon själv då hon yrkade på tio minuter i stället för fem.

Rita Wainwright stod med uret i handen, medan Graham gick till den bortre ändan av den hundrafemtio fot långa dammen.

»Jag tänker att Paula vinner även utan att använda tunneln», sade Bert lojalt. »Och jag slår vad om att hon dyker bättre än han.»

»Då förlorar du», svarade Dick. »Jag såg klippan som han dök ifrån på Huahoa. Det var efter hans tid och sedan drottning Nomare var död. Han var bara en pojke — tjugutvå år, och han kunde inte låta bli att göra det. Det var bortom Pau-wi-klippan — hundra tjuguåtta fot efter triangelmätning. Och han kunde inte göra det bara med att köra på huvudet, ty han måste klara två klipputsprång medan han var i luften. Den övre av de båda klippavsatserna var, enligt deras egna traditioner, den högsta punkt kanakerna någonsin vågat hoppa ifrån. Nå, han gjorde det. Och han blev en ny tradition. Så länge det finns

några kanaker kvar på Huahoa skall man där minnas hans bragd. — Pass på, Rita. Start vid full minut.»

»Det är nästan skam att begagna knep mot en sådan berömd simmare», sade Paula, då hennes gäst intagit sin plats vid den motsatta ändan och båda väntade på signalen.

»Han kanske tar dig innan du hinner använda knepet», sade Dick. Sedan sade han till Bert med en nyans av oro: »Den fungerar väl ordentligt? Annars får Paula några obehagliga sekunder innan hon kommer ut.»

»Det är all right», försäkrade Bert. »Jag har själv varit där inne. Röret fungerar. Där är godt om luft.»

»Ready!» ropade Rita. »Låt gå!»

Graham sprang som en kapplöpare bort till deras ända, medan Paula äntrade den höga trampolinen. Då hon hade kommit upp på den högsta avsatsen voro hans händer och fötter på de nedre trappstegen. Då han var halvvägs uppe gjorde hon min av att hoppa och tvingade honom att upphöra med klättringen och ge sig ut på tjugufotsavsatsen för att hoppa efter henne. Men hon skrattade där uppe och hoppade icke.

»Tiden går — de dyrbara sekunderna kila i väg», ropade Ernestine.

Då han började klättra igen, jagade Paula ut honom på nästa plattform och hotade att hoppa. Men Graham förspillde ej många sekunder. Nu började han äntra igen och Paula som stod i hoppställning, kunde ej narra honom att klättra tillbaka. Han nästan flög upp till trettiofotsavsatsen för att komma dit innan hon hunnit hoppa, men hon var för klok för att söla

längre. Hon kastade sig ut i luften med huvudet bakåtböjt, armarna böjda, händerna tätt intill bröstet, benen raka och tätt tillsammans, kroppen svävande vågrätt i luften.

»Å — Annette Kellerman!» ropade Bert Wainwright beundrande.

Graham upphörde att förfölja henne för att se henne fullborda hoppet, och nu såg han henne några fot ovanför vattnet böja huvudet framåt, räta ut armarna och sätta ihop händerna för att bilda en båge framför huvudet och sålunda ändra kroppens balans från horisontalt läge till den rätta vattenklyvningsvinkeln. Då hon nådde vattnet sprang han ut på trettiofotsavsatsen och väntade. Från denna höjd kunde han se henne simma under vattnet med kraftiga tag direkt mot den bortre ändan av dammen. Nu först hoppade han. Han var säker på att han kunde skjuta starkare fart än hon, och han klöv vattnet tjugu fot bortom den punkt där hon dykt.

Men just som han försvann doppade Dick två flata stenar i vattnet och slog dem emot varandra. Det var signalen för Paula att ändra sin kurs. Graham hörde smällen och undrade. Han dök upp och samm med vinande fart nedåt dammens bortre ända. Han reste på huvudet och såg ut över dammens yta. En applådsalva från flickorna drog hans ögon bort till Lilla damen som klättrade upp ur vattnet vid dammens andra ända.

Åter sprang han tillbaka och åter äntrade hon trampolinen. Men denna gång satte hans överlägsna andning och uthållighet honom i stånd att vinna på henne, så att hon tvingades ut på tjugufemfotsplatformen. Hon

gav sig ej tid att taga ställning, utan slungade sig ut med riktning åt västra sidan. De voro i luften nästan på samma gång. I vattnet och under det kände han mot sitt ansikte och sina armar rörelsen som hon satt i gång, men hon samm in i den djupa skugga som den lågt stående aftonsolen åstadkom, och vattnet var så mörkt att han ej kunde se något.

Då han vidrörde dammens sida dök han upp. Hon syntes ej till. Han svingade sig upp flämtande och stod där beredd att hoppa i så snart hon visade sig. Men hon visade sig ej.

»Sju minuter!» ropade Rita. »Och en halv! — Åtta! — Och en halv!»

Men ingen Paula Forrest dök upp. Graham blev ej orolig, ty han såg ingen oro i de andras ansikten.

»Jag förlorar», sade han vid Ritas: »Nio minuter!»

»Hon har varit under i över två minuter och ni ä' alla för lugna för att jag skulle bli ängslig», sade han. »Ännu har jag en minut — kanske jag inte förlorar», tillade han hastigt och hoppade på fötterna ner i dammen.

Han samm åt sidan och trevade på dammens vägg med händerna. På halva väggen, kanske tio fot under vattenytan, träffade hans händer på en öppning i väggen. Han kände att den ej var förgallrad och gav sig tappert in. Nästan innan han kom in kände han att han kunde komma upp, men han lät sig långsamt stiga, kom upp över ytan i kolmörker och trevade omkring sig utan att plaska.

Hans fingrar vidrörde en sval, len arm som ryckte till krampaktigt vid beröringen, medan dess ägarinna

uppgav ett rop av förskräckelse. Han höll henne fast och började skratta, och Paula instämde i skrattet.

»Ni skrämde mig då ni rörde vid mig», sade hon. »Ni kom ljudlöst, och jag var tusen mil borta och fantiserade...»

»Om vad?» frågade Graham.

»Uppriktigt sagt hade jag just fått en idé till en klänning — av mullbärsfärgat sammet med långa raka linjer och breda border i matt guld. Och inga andra smycken än en ring — en ofantlig rubin som Dick gav mig för många år sedan då vi lågo på kryss med All Away.»

»Är det någonting som ni inte gör?» skrattade han.

Hon stämde in i skrattet, och deras munterhet lät underligt dov i det instängda och genljudande mörkret.

»Vem var det som skvallrade för er?» frågade hon sedan.

»Ingen. Då ni hade varit under i två minuter förstod jag att det måste vara någonting sådant här, och så gav jag mig ut på upptäcktsfärd.»

»Det var Dicks idé! Han lät bygga in det i dammen efteråt. Ni skall få se att han är full av tokiga infall. Han roade sig med att skrämma slag på gamla damer genom att hoppa i dammen med deras söner och sonsöner och gömma dem här inne. Men sedan ett par nästan hade dött av förskräckelse — de gamla damerna, menar jag — eggade han mig till att skämta med djärvare personer som ni till exempel. Å, han hade ett annat missöde också. Det var miss Coghlan, väninna till Ernestine, en liten seminarist. De läto henne illfundigt ställa sig strax bredvid röret som

leder ut, och Dick hoppade från den höga trampolinen och samm in där till luftrörets inre mynning. Efter flera minuter, då hon var nära att svimma för att hon trodde han hade drunknat, talade han till henne gonom röret med hemsk, gravlik röst. Då svimmade miss Coghlan på allvar.»

»Hon måste ha varit en klen liten stackare», sade Graham.

»Det fanns förmildrande omständigheter», svarade Paula. »Hon var en ung varelse, aderton år, och hon hade ett slags skolflicksförtjusning för Dick. Det få de allesammans. Ser ni, han är en sådan pojke då han leker, att de inte fatta att han är en härdad, arbetsam, tänkande, mogen och äldre äkta man. Det förargliga var att den lilla flickan, strax då hon vaknade till sans och innan hon fick tillbaka självbehärskningen, förrådde hela sin hjärthemlighet. Dick såg så komisk ut medan hon babblade om sitt...»

»Nå, ämna ni stanna där nere hela natten?» dånade Bert Wainwrights röst genom röret, förstärkt som i en megafon.

»Hu då!» sade Graham, som ryckt till och gripit om Paulas arm. »Jag blev riktigt skrämd. Den lilla flickan är hämnad.»

»Det är tid på att vi återvända till den yttre världen», sade hon. »Det finns trevligare ställen, om man vill prata. Skall jag gå först?»

»Ja, för all del... jag kommer strax efter. Men det är synd att inte det finns mareld i det här vattnet, då kunde edra fosforescerande hälar visa mig vägen.»

Han hörde henne skratta i mörkret och sedan: »Ja, nu ger jag mig av.»

Fastän han ej såg det allra ringaste hörde han dock av de ljud hon åstadkom att hon hade kört på huvudet ner, och han föreställde sig hur gratiöst hon hade gjort detta, fastän vanliga simmerskor äro allt utom gratiösa i sådana fall.

»Någon har skvallrat om det för er», utbrast Bert genast förebrående, då Graham dök upp.

»Och ni var en skurk som slog ihop stenar under vattnet», svarade Graham utmanande. »Om jag hade förlorat vadet, skulle jag ha protesterat. Det var oärligt spel, sammansvärjning — en kompetent hedersdomstol skulle säkert kalla det bedrägeri. Jag borde anmäla er för kretsdomaren.»

»Men ni vann ju!» utropade Ernestine.

»Ja, det gjorde jag, och därför skall jag varken stämma er eller någon av ert snygga följe — om vinsten betalas ut ordentligt. Låt se, ni är skyldig mig en låda cigarrer...»

»En cigarr!»

»Nej, en låda! En låda!»

»Hök och duva!» ropade Paula. »Låt oss leka hök och duva! Ni är hök.»

Hon gav Graham ett slag på axeln och hoppade i dammen. Innan han hunnit följa efter grep Bert tag i honom och snurrade honom rundt ett varv, blev själv tagen och slog till Dick innan han hann undan. Och medan Dick höll jakt på sin hustru i dammen och Bert och Graham försökte simma tvärsöver och rädda det jagade villebrådet, kilade flickorna uppför trampolinen och stodo i en bedårande rad på femtonfotsplatformen.

FJORTONDE KAPITLET.

Som medelmåttig simmare hade Donald Ware avhållit sig från eftermiddagens sport i dammen, men efter middagen lade violinisten till Grahams förtret beslag på Paula vid pianot. Som vanligt i Stora huset hade det kommit nya gäster — en jurist vid namn Adolph Weil, som hade kommit för att diskutera en viktig vattenrättsprocess med Dick; Jeremy Braxton, direkt kommen från Mexico, Dicks överdirektör för the Harvest Group, guldgruvan som enligt Jeremy Braxton var lika givande som vanligt, Edwin O'Hay, en rödhårig irländsk musik- och teaterkritiker, och Chauncey Bishop, redaktör och ägare av *San Francisco Dispatch*, en av Dicks universitetskamrater, efter vad Graham hörde.

Dick hade satt i gång ett bullersamt spel som han kallade »Farliga femman», där högsta insatsen var tio cents och där bankören i lyckligaste fall endast kunde vinna nittio cents, och då måste han ändå hålla banken i minst tio minuter. Detta spel pågick vid ett stort bord i bortre ändan av rummet och hade till följd ett livligt kursande och lånande av småsummor och ständiga rop på att få växla.

Endast nio personer kunde bekvämt deltaga i spelet, och hellre än att spela själv tjänstgjorde han då och

då som Ernestines kompanjon och kastade litet emellan en blick på violinisten och Paula Forrest, som fördjupat sig i Beethovens symfonier och Délibes' balettmusik. Jeremy Braxton bad att få högsta insatsen höjd till tjugu cents, och Dick, som förlorat mest, ja ända till fyra dollars och sextio cents, föreslog i jämmerlig ton att man skulle »dra stack» om vem som skulle betala belysningen och rummets städning på morgonen. Då förklarade Graham med en djup suck över förlusten av sin sista insats — en nickelslant som han måste betala dubbelt — att han skulle gå ett slag omkring rummet för att få oturen att vända sig.

»Det visste jag på förhand att ni skulle göra», sade Ernestine halvhögt.

»Hur så?»

Hon tittade menande bort till Paula.

»Just därför måste jag gå dit nu», sade han.

»Ni kan inte motstå eggelsen att trotsa», retades hon.

»Trotsa — faran? Om det vore någon fara, skulle jag inte utsätta mig för den».

»I så fall går ni dit bara på trots mot mig», sade hon.

Han skakade på huvudet. »Jag hade redan föresatt mig att gå just dit och narra den där fiolisten att komma av sig. Nu är det för sent för er att få mig att avstå. För resten väntar mr O'Hay på att ni skall satsa.»

Ernestine lade hastigt ut tio cents och visste knappt om hon förlorade eller vann, så ivrigt såg hon efter Graham då han gick nedåt rummet, fastän hon visste att Bert Wainwright hade observerat riktningen av hennes blick. Å andra sidan visste varken hon eller Bert eller någon annan vid bordet att ingenting av

denna episod hade undgått Dicks snabba blick, som blixtrade av uppsluppenhet, medan han pratade en hop galenskaper som narrade alla att skratta.

Ernestine var endast litet längre än Paula, men med tydliga anlag för att bli fylligare än hon; hon var en frisk blondin med adertonåringens rosiga kinder. Man tyckte sig nästan kunna se tvärsigenom hennes händer, handleder, hals och kinder. Och denna genomskinlighet i rosenrödt fick nu en starkare färgton, som ej undgick Dicks ögon, då han såg henne följa Graham med blicken. Dick kunde ungefär gissa sig till vad hon tänkte.

Men vad hon företrädesvis såg, det var Grahams kungliga gång, hans på samma gång lätta och förnäma sätt att bära upp sitt huvud, i vars guldglittrande, solblekta hår hon för första gången kände stor lust att få sticka in sina fingrar.

Paula, som haft en diskussion med violinisten, varunder hon hårdnackat kritiserat O'Hays sista kritik av Harold Bauer, såg också att Graham närmade sig. Även hon lade med välbehag märke till hans gratiösa sätt att röra sig, hans högburna huvud och den gossaktigt surmulna minen, som genast tog till flykten för det leende varmed han hälsade henne. Hon hade ofta iakttagit detta leende sedan hon första gången träffade honom. Det var ett omotståndligt leende som kom hans ögon att lysa av godt kamratskap och bildade små fina rynkor i ögonvinklarna. Det smittade, ty hon märkte att hon själv besvarade hans hälsning med ett småleende, medan hon fortfor att till Ware uttala sitt ogillande av O'Hays alltför överdrivna sätt att lovsjunga Bauer.

Men hon hade liksom en tyst överenskommelse med Donald Ware att ackompanjera honom på pianot, ty efter detta korta avbrott kastade hon sig åter in i en serie av ungerska danser, som väckte Grahams beundran där han halvlåg på soffan i en fönsternisch och rökte.

Han förvånade sig över hennes proteusartade skiftningar, han såg för sig dessa smidiga händer som styrde och tuktade Fop, summo i tunnlar under vattnet och medan hon hoppade från en fyrtio fots trampolin slöto sig samman strax ovanför vattenytan för att bilda en båge som skyddade huvudet.

För skams skull satt han endast kvar i några minuter, återvände till spelarna och narrade hela bordet att skratta åt den väl spelade yiddishförtvivlan varmed han jämrade sig över att var femte minut förlora en hel nickelslant till den triumferande gruvdirektören från Mexico.

Sedan, då man slutade spela »Farliga femman», förstörde Bert och Lute Desonen adagiot i Beethovens State pathétique genom att parodiskt dansa efter den ett slags långsam ragtime som Dick kallade »Kärleken somnar», tills Paula brast i skratt och upphörde att spela.

Man bildade nya grupper. Weil, Rita, Bishop och Dick slogo sig ner vid ett bridgebord. Donald Ware fråntogs sitt monopol på Paula av de unga under anförande av Jeremy Braxton, medan Graham och O'Hay utgjorde en duett på soffan i en fönsternisch och O'Hay talade om sitt yrke.

Efter en stund, varunder alla hade sjungit hawajiska h u l a s vid pianot, sjöng Paula ensam till sitt eget

ackompanjemang. Hon sjöng flera tyska kärlekssånger å rad, men endast för gruppen omkring henne och inte för hela sällskapet, och Evan Graham fann, nästan med nöje, att han äntligen hade upptäckt en brist hos henne. Hon kunde ju vara en utmärkt pianist, ryttarinna och simkonstnärinna, men det var tydligt att hon inte var någon storartad sångerska, trots sin musikaliska talang. Denna slutsats nödgades han emellertid snart modifiera. Sångerska var hon, en fulländad sångerska. Röstens svaghet var endast relativ, när allt kom omkring. Hon hade inte stor röst; det var en mjuk röst, en fyllig röst med samma varmt vibrerande klang som hennes skratt, men den volym som är så nödvändig för en stor röst fanns icke. Öra och röst tycktes vara felfria av naturen, och i hennes sång låg känsla, konstnärskap, skolning, intelligens. Men volymen — den var endast helt vanlig, tyckte han.

Men kvaliteten — den fäste han sig mest vid. Det var en kvinnoröst, präglad av feminin känsla. Den vittnade om det kraftigaste temperament — dämpat av självtukt, lydde hans nästa reflexion. Han måste beundra det sätt varpå hon höll sig inom sin rösts gränser. Därvidlag vann hon stora segrar.

Och medan han tankspridt nickade till O'Hays lilla föredrag om operans tillstånd, började Graham undra om Paula Forrest, som var så fullständigt herre över sitt temperament, också skulle behärska det då det gällde djupare lidelser. Detta var en utmaning — baserad på nyfikenhet, det erkände han, men endast till en del, över och bortom och under allt detta var det en utmaning till det maskulina hos honom.

Det var en utmaning som gjorde honom tankspridd

och kom honom att se sig omkring i det stora rummet och titta upp i det höga bjälktaket och betrakta galleriet med sina draperade byten från hela världen och se på Dick Forrest, ägaren till all denna komfort och man till Paula, där han nu satt och spelade bridge av hela sin själ, alldeles som han arbetade, och gapskrattade då han ertappade Rita med att inte bekänna färg. Graham hade nämligen det modet att inte rygga tillbaka för att gå till botten med allting. Bakom utmaningen inom honom stod kvinnan, Paula Forrest var förtjusande kvinnlig, alltigenom kvinna, ovanligt kvinnlig. Alltsedan han fick den första stöten i bröstet, då han såg henne på den stora hingstens rygg i dammen, hade hon fortfarit att förhäxa hans fantasi. Han var allt utom ovan vid kvinnor, och vanligen var han utledsen på deras jämnstrukna medelmåtta. Att träffa på en ovanlig kvinna var som att hitta en stor pärla i en lagun genomsökt av flera generationer dykare.

»Roligt att se att ni lever än», sade Paula skrattande till honom en stund därefter.

Hon var färdig att bryta upp tillsammans med Lute för att gå till sängs. Ännu ett bridgeparti hade arrangerats — Ernestine, Bert, Jeremy Braxton och Graham, medan O'Hay och Bishop redan voro fördjupade i ett parti pinochle på tu man hand.

»Han är verkligen en förtjusande irländare, bara han låter bli att spela på sin ena sträng», sade Paula.

»Och det är musiken», sade Graham.

»I fråga om musik är han outhärdlig», anmärkte Lute. »Det är det enda han inte har en aning om. Han kan göra en galen.»

»Ta det lugnt», tröstade Paula. »Ni komma allesammans att bli hämnade. Dick viskade nyss till mig att han skulle skaffa hit filosoferna i morgon kväll. Ni vet hur de tala musik. En musikkritiker är deras lagliga byte.»

»Terrence sade härom kvällen att det inte fanns någon död säsong för musikkritiker», bidrog Lute.

»Terrence och Aaron ska driva honom till alkoholism.» Paula skrattade redan på förhand. »Och Dar Hyal med sin teori om konstens urartning kan särskilt tillämpa den på musiken så att det inte är värdt att komma med några argument. Han tror inte ett ord av allt vad han säger om dekadans, lika litet som det var hans allvar då han parodierade dansen härom kvällen. Det är hans sätt att roa sig. Han är en sådan djupsinnig filosof, och något roligt måste han väl ha.»

»Och om O'Hay kommer i krakel med Terrence», sade Lute, »tycker jag mig på förhand se Terrence bjuda honom armen och föra ner honom i herrarnas salong och värma upp debatten med den mest idiotiska blandning av drinks som O'Hay någonsin har varit med om.»

»Vilket betyder en mycket sjuk O'Hay dagen därpå», inföll Paula.

»Jag skall be honom göra det!» utbrast Lute.

»Ni skall inte tro att vi ä' så genomelaka», sade Paula till Graham. »Det är bara tonen här i huset. Dick tycker om det. Han skämtar alltid själv. Jag slår vad om att det är Dick som har ingivit Lute den där idén att låta Terrence narra ner O'Hay i herrarnas rum. Seså, bekänn nu, Lute.»

»Nåja, jag erkänner», svarade Lute och vägde försiktigt orden, »att det inte helt och hållet var min idé.»

Nu kom Ernestine och sade till Graham:

»Vi vänta på er. Vi ha dragit, och ni och jag ska spela ihop. Förresten ser Paula sömnig ut. Säg godnatt nu och låt henne gå.»

— — —

Paula hade brutit upp klockan tio. Icke förr än klockan ett slutade bridgen. Med armen helt broderligt om Ernestines liv sade Dick godnatt till Graham, där en av de många vägarna ledde till vakttornet, och fortfor att följa sin vackra svägerska till hennes dörr.

»Låt mig ge dig ett råd, Ernestine», sade han då de skulle skiljas; hans grå ögon sågo muntert rätt in i hennes, men hans röst var tillräckligt allvarsam för att hon skulle vara beredd på en varning.

»Vad har jag nu gjort?» smålog hon med lekfullt trots.

»Ingenting... ännu. Men skena inte i väg, då skaffar du dig bara en hjärtesorg. Du är bara en liten flickunge än, aderton år, och en förbannat söt liten flickunge till på köpet. Tillräckligt för att nästan vilken man som helst skall lägga märke till dig. Men Evan Graham är inte vilken man som helst...»

»Å, jag kan sköta mig själv», avbröt hon i ett plötsligt anfall av trots.

»Men hör ändå på mig. Det kommer en tid för en flicka, då kärleksbiet börjar surra ganska högt i hennes lilla huvud. Då får hon inte begå något missgrepp och börja älska orätt man. Du har inte blivit kär i Evan Graham än, och allt vad du har att göra

är att låta bli att förälska dig i honom. Han är ingenting för dig eller någon annan ung flicka. Han är en veteran, en fördetting, och har kanske glömt mera angående kärleken, den romantiska kärleken och unga flickor, än du någonsin kan lära dig under ett dussin liv. Om han någonsin gifter sig igen...»

»Igen!» inföll Ernestine.

»Ja, han har ju varit änkling i över femton år.»

»Nå, än sedan?» frågade hon trotsigt.

»Bara det här», fortfor Dick lugnt. »Han har upplevat ungdomsromantiken och det på ett härligt sätt, och att han inte har gift om sig på femton år betyder...»

»Att han aldrig har hämtat sig från sin förlust?» inföll Ernestine. »Men det bevisar inte...»

»Det betyder att han har växt ifrån den ungdomliga romantikens läroår», fortfor Dick lugnt. »Allt vad du har att göra är att se på honom och förstå att han inte har saknat tillfälle, att några högst framstående damer, intelligenta kvinnor, mogna kvinnor, ha hållit jakt på honom — jakt som prövat både hans lugn och uthållighet. Men ännu ha de inte lyckats fånga honom. Och vad unga flickor beträffar, så vet du nog hur full världen är av sådana för en sådan man som han. Tänk på saken och låt inte ditt hjärta fästa sig vid honom. Om du inte låter ditt hjärta bli för varmt vis-à-vis honom, räddar det ditt hjärta från en obehaglig kyla längre fram.»

Han tog en av hennes händer i sina och drog henne tröstande intill sig. Under flera minuters tystnad funderade Dick förgäves på att leta ut hennes tankar.

»Du förstår, vi härdade gamla krabater...» började han halvt till ursäkt, halvt skämtsamt.

Men hon gjorde en häftig åtbörd av ovilja och utbrast:

»Ja, ni ä' de enda som ä' värda något! De unga männen ä' bara pojkar, och det är just felet med dem. De ä' fulla av liv och valpaktighet och dans och sång. Men de sakna allvar. De ä' inte fullvuxna. De ä' inte — ja, de ge inte en flicka det där intrycket av klokhet, beprövad kraft och... och manlighet.»

»Jag förstår», sade Dick. »Men glöm inte att se på medaljens avigsida. Ni glödande unga kvinnovarelser måste ju göra precis samma intryck på mogna män. De betrakta er som dockor, leksaker, förtjusande varelser att lära ut förtjusande galenskaper åt — men inte som kamrater, inte som jämlikar, inte som livskompanjoner. Livet är något som man måste lära sig. De ha lärt sig det... en del av det. Men unga flickor som du, Ernestine, ha ni ännu lärt er något av det?»

»Berätta mig litet», bad hon plötsligt, nästan tragiskt, »om denna ungdomliga romantik, om den där mannen då han var ung, för femton år sedan.»

»Femton?» svarade Dick hastigt. »Aderton. De voro gifta i tre år innan hon dog. Tänk själv — de voro faktiskt gifta, vigda av en engelsk präst, och levde i äktenskap i samma stund som du upphävde ditt första skrik sedan du kommit till världen.»

»Ja, ja, fortsätt», sade hon nervöst. »Hurudan var hon?»

»Hon var ett strålande gyllene halvblod, en poly-

nesisk drottning, vars mor hade varit drottning före henne, vars far var en Oxfordstudent, en engelsk gentleman och en verklig vetenskapsman. Hon hette Nomare. Hon var drottning på Huahoa. Hon var en vildinna. Han var tillräckligt ung för att vara vildare än hon. Det fanns ingenting lumpet i deras äktenskap. Han var ingen äventyrare utan pengar. Hon gav honom sitt örike och fyrtio tusen undersåtar. Han förde med sig sin förmögenhet till ön, och det var ingen liten förmögenhet. Han byggde ett palats som ingen Söderhavsö ägt förr eller någonsin kommer att äga. Det var äkta, täckt med halm, byggt av handhuggna stockar målade med kokossennit o. s. v. Det hade sin rot i ön, det hade växt upp ur ön, det var i stil, fastän han skickade efter Hopkins från Newyork för att göra upp ritningen.

»De hade sin egen kungliga jakt, sitt sommarhus i bergen, sitt kanothus — och det var i och för sig ett riktigt palats. Jag vet det. Jag har varit med på stora fester där — men det var efter den tiden. Nomare var död, och ingen visste var Graham fanns, och ön regerades av en kung från en sidolinje.

»Han civiliserade henne. Deras middagsservis var av guld. Men vad tjänar det till att berätta mera? Han var bara en pojke. Hon var halvt engelska, halvt polynesiska och en verklig drottning. De voro blomman av sin ras. De voro ett par härliga barn. De levde som i en fésaga. Och... ja, Ernestine, åren ha gått, och Evan har lämnat de ungas värld bakom sig. Det måste bli en märkvärdig kvinna som nu skall göra honom förälskad. Dessutom är han faktiskt rui-

nerad. Men han har inte slösat bort sina pengar. Det var mest otur.»

»Paula skulle vara mera i hans stil», sade Ernestine tankfullt.

»Ja, det är sant», medgav Dick. »Paula eller någon kvinna lika framstående som Paula skulle vara mera tilldragande för honom än alla världens unga söta flickor. Vi gamlingar ha ju våra ideal.»

»Och jag måste nöja mig med pojkarna», suckade Ernestine.

»Ja, tills vidare», smålog han. »Men man skall alltid komma ihåg att du också med tiden kan utveckla dig till en framstående, mogen kvinna som kan hålla jakt på en sådan man som Evan för att ta honom i besittning.»

»Innan dess är jag för länge sedan gift», sade hon buttert.

»Det är din lycka, det, lilla vän. Godnatt nu. Du är väl inte ond på mig?»

Hon smålog melankoliskt och skakade på huvudet, räckte honom sin mun till en kyss och sade då de skildes åt:

»Jag lovar dig att inte vara ond, om du vill visa mig vägen som till sist leder mig till gamla gråskägg som du och Graham.»

Släckande alla ljuslågor i sin väg gick Dick Forrest in i biblioteket, valde ut ett halvt dussin uppslagsböcker i mekanik och fysik och smålog som om han varit nöjd med sig själv vid tanken på sitt samtal med svägerskan. Han var säker på att han hade gripit in i tid och icke ett ögonblick för snart. Men då han kommit halvvägs uppför den av bokhyllor

dolda spiraltrappa, som ledde upp till hans arbetsrum, kom ett i hans minne genljudande yttrande av Ernestine honom att stanna plötsligt och stöda axeln mot väggen.

»Paula skulle vara mera i hans stil.»

»Dumma åsna!» skrattade han högt och gick vidare. »Och du har varit gift i tolv år!»

Han tänkte ej vidare på det förr än han i sängen ute på sovloggian kastade en blick på sina termometrar och barometrar och beredde sig att ta i tu med de elektriska funderingar som satt honom myror i huvudet. Då han tittade tvärsöver den stora gården bort till sin hustrus mörka flygel och mörka sovloggia för att se efter om hon ännu var vaken, kom Ernestines yttrande tillbaka. Han avfärdade det med ett föraktfullt: »Dumma åsna!» tände en cigarrett och började med sitt vana öga gå igenom böckernas innehållsförteckning och med tändstickor markera de sidor han sökte.

FEMTONDE KAPITLET.

Det var långt efter tio på morgonen som Graham, rastlöst strövande omkring och undrande om Paula någonsin visade sig förr än midt på dagen, kom in i musikrummet. Fastän han i flera dagar varit gäst i Stora huset, var det så stort att musikrummet ännu var nytt för honom. Det var ett härligt rum, kanske sextio fot långt och trettiofem fot bredt och med ett högt bjälktak, varifrån ett varmt gyllene ljus strömmade ner genom ett takfönster av gult glas. Det fanns mycket rödt i väggar och möbler, och han tyckte att musikens andar härskade där inne.

Graham stod och betraktade en oljefärgstavla, då han såg sin värdinna komma in från stora ingången långt bort i fjärran. Vid hennes åsyn fick han hjärtat i halsgropen. Hon var alldeles vitklädd och såg mycket ung och nästan lång ut i sin veckrika, utsökt enkla och skenbart formlösa holoku. Han kände till holoku'n från dess hemland Hawaji, där den ger en vanlig kvinna charm och en intagande kvinna dubbel charm.

Medan de småleende hälsade på varandra lade han märke till hennes hållning och frimodiga blick, som tycktes säga: »God dag, min vän.» Det var åtminstone hans intryck då hon kom emot honom.

»Ni har begått ett misstag med det här rummet», sade han allvarligt.

»Nej, säg inte så! På vad sätt?»

»Det skulle ha varit längre, mycket längre, minst dubbelt så långt.»

»Varför det?» frågade hon med en ogillande skakning på huvudet, medan han njöt av hennes flickaktiga rodnad som utgjorde ett argument mot hennes trettioåtta år.

»Emedan», svarade han, »ni då skulle ha måst gå dubbelt så långt nyss och min njutning av att se er skulle ha ökats i motsvarande grad. Jag har alltid hållit på att holoku'n är det mest förtjusande plagg som någonsin uppfunnits för en kvinna.»

»Då var det min holoku och inte jag», svarade hon. »Ni är lik Dick, ser jag, alltid med en komplimang på metreven, men då vi stackars fjollor närma oss för att nosa på betet, vips dras komplimangen tillbaka.

»Nu skall jag visa er rummet», fortfor hon hastigt för att hindra honom att svara. »Dick har givit mig fria händer här. Alltsammans är min idé, till och med proportionerna.»

»Och tavlorna?»

»Dem har jag valt allesammans och bestämt deras placering. Dick grälade på mig för den där Veretschagin. Han var med om de båda Milletdukarna och Corot där borta och Isabey och erkände till och med att en Veretschagin kunde passa i ett musikrum, men inte den där Veretschagin. Han håller på våra inhemska konstnärer och ville ha flera tavlor av dem.»

»Jag känner just inte mycket till edra artister vid Stillahavskusten», sade Graham.

Och så slogo de sig ner och hade en halvtimmes samtal om konst, till dess Donald Ware kom in med frågande ögon, som lyste upp då han fick se Lilla damen.

Han hade fiolen under armen och gick brådskande till pianot och började ta fram noter.

»Vi ska arbeta till lunchen», förklarade Paula för Graham. »Han bedyrar att jag har legat av mig kolossalt, och jag tror att han har rätt på sätt och vis. Ni får naturligtvis stanna här, om ni har lust, men jag förbereder er på att vi verkligen ska arbeta. I eftermiddag blir det simning. Klockan fyra vid dammen, säger Dick. Han säger också att han har en ny sång, som han ämnar sjunga. — Hur mycket är klockan, mr Ware?»

»Tio minuter i elva», svarade musikern kort och litet skarpt.

»Då kommer ni för tidigt — vi skulle träffas klockan elva. Och ni måste vänta till elva, sir. Jag måste springa upp till Dick först. Jag har inte sagt god morgon till honom än.»

— — —

Paula kände noga till sin mans tider. Sist i anteckningsboken, som alltid låg på läsbordet bredvid hennes säng, hade hon gjort hieroglyfiska anteckningar som påminde henne om att han drack kaffe halv sju, möjligen kunde tas på sängen med korrektur eller böcker till tre kvart på nio, i fall han ej var ute och red, var otillgänglig mellan nio och tio, då han dikterade brev för Blake, var otillgänglig mellan

tio och elva, då han konfererade med förvaltare och förmän, medan andre sekreteraren Bonbright som en domstolsreferent skrev ned varje ord som uttalades av alla parterna i de korta och hastiga samtalen.

Klockan elva, så vida det ej var oväntade telegram eller affärer, kunde hon vanligen räkna på att träffa Dick ensam en stund, fastän alltid sysselsatt. Då hon gick genom sekreterarnes rum upplyste en pickande skrivmaskin henne att ett hinder var avlägsnat. I biblioteket, där mr Bonbright höll på att söka efter en bok åt mr Manson, förvaltaren på boskapsavdelningen, förstod hon att Dicks timme tillsammans med förmännen var över.

Då hon kom in i Dicks arbetsrum flög en skugga av missnöje över hennes ansikte, ty hon kände igen Jeremy Braxtons röst. Hon stannade obeslutsam och utan att någon sett henne.

»Om vi fylla gruvan med vatten», sade gruvdirektören, »kommer det att kosta oerhörda summor att pumpa ur den igen. Och det är stor skam att behandla Harvest på det sättet.»

»Utom det sista året visa böckerna att vi ha arbetat med förlust», hörde Paula Dick säga. »Varenda Huertabandit ända ner till den uslaste daglönare som har stulit en häst, alla ha de hjälpt till att pungslå oss. Det går för långt — oerhörda skatter, banditer och revolutionärer... vi kunde nog överleva det, om bara slutet vore i sikte, men vi ha ingen garanti för att inte den här villervallan ännu räcker i femton tjugu år.»

»Ja, men gamla Harvest — tänk, att sätta henne under vatten!» protesterade överdirektören.

»Och tänk på Villa», svarade Dick med ett skratt vars bitterhet ej undgick Paula. »Om han vinner säger han att han skall fördela jorden bland arbetarna. Sedan kommer turen till gruvorna. Hur mycket tror ni att vi ha betalat ut till det konstitutionella partiet under det sista året?»

»Över hundratjugu tusen», svarade Braxton. »Oberäknat femtio tusen i omyntat silver till Torenas, innan han drog sig tillbaka. Han ryckte i ilmarscher till Guaymas med sin armé och inskeppade sig till Europa med den. Jag skrev till er om allt det där.»

»Om vi hålla arbetet i gång, Jeremy, ska de trakassera oss i evighet amen. Jag tror det är bättre att vi sätta gruvorna under vatten. Om vi äro duktigare till att skapa rikedom än de där skälmarna, ska vi också visa dem att vi kunna förstöra rikedom lika lätt och ledigt.»

»Det är just vad jag säger till dem. Och de småle och upprepa att det eller det frivilliga anbudet under tvingande omständigheter skulle vara mycket antagligt för revolutionscheferna — de mena sig själva. De höga cheferna få aldrig se så mycket som tio procent av pengarna. Då lägger jag fram för dem vad vi ha åstadkommit. Stadigvarande arbete för fem tusen arbetare. Avlöningen höjd från tio centavos om dagen till hundratio. Jag visar dem mina arbetare — tiocentavoskarlar då vi antogo dem och fempesoskarlar nu då jag visar dem. Men svaret blir samma leende och samma klåda i fingrarna och samma beredvillighet att ta emot en frivillig gåva av oss för revolutionens heliga sak. Gamle Diaz var en rövare, men han var en anständig rövare. Jag sade till Arranzo:

»Om vi stänga, bli fem tusen mexikanare utan arbete — vad vill ni göra med dem?» Arranzo smålog och gav mig ett svar så att jag teg. »Göra med dem?» sade han. »Naturligtvis ge dem gevär och låta dem marschera ner och ta Mexico City.»

Paula tyckte sig se Dicks förargade axelryckning då hon hörde honom säga:

»Det förbannade är att silvret finns där och att vi ä' de enda som kunna skaffa fram det i dagen. Mexikanarna kunna inte göra det. Det ha de inte förstånd till. De ha bara sina bössor, och nu tvinga de oss att punga ut med mer än vi förtjäna. Vi ha bara en sak att göra, Jeremy. Vi avstå från ett års vinst, säga upp arbetarna, behålla bara ingenjörerna och låta pumparna gå.»

»Det sade jag till Arranzo», inföll Jeremy Braxton häftigt. »Och vad svarade han? Om vi avskedade arbetarna, skulle han dra försorg om att ingenjörerna också gåvo sig av, och då kunde vi gärna få sätta gruvan under vatten och dra åt helvete sedan. Nej, det sista sade han inte. Han bara smålog, men det leendet betydde precis det samma. Jag skulle ha kunnat vrida av honom hans gula hals, men då hade det bara dagen därpå kommit en annan patriot i hans ställe in på kontoret och velat pungslå oss ännu värre. Så att Arranzo fick sin kova, och innan han gav sig av för att förena sig med Juarez, lät han till på köpet sitt folk stjäla tre hundra av våra mulåsnor — värda trettio tusen dollars — och det sedan jag hade köpt mig fri från honom. Den förbannade gulingen!»

»Vem är revolutionsanförare i våra gruvdistrikt nu?»

hörde Paula sin man fråga med en av dessa snabba omkastningar i tonen som betydde att han samlade ihop alla trådarna i en situation och beredde sig att handla.

»Raoul Bena.»

»Vad är hans rang?»

»Överste — och han har omkring sjuttio banditer.»

»Vad gjorde han innan han slutade arbeta?»

»Han var fåraherde.»

»Det är bra», sade Dick kort och skarpt. »Nu måste ni spela teater. Res hem allt vad tygen hålla och muta Raoul Bena. Han går in på det, så sant han är mexikanare. Muta honom och säg honom att ni skall göra honom till general — en ny Villa.»

»Ja, men herre Gud, hur skall det gå till?» frågade Jeremy Braxton.

»Genom att sätta honom i spetsen för en armé på fem tusen man. Avskeda arbetarna. Låt honom värva dem. Då ä' vi säkra, eftersom Huerta är dömd. Säg honom att ni är en verklig patriot. Ge varje karl en bössa. Det blir vår sista åderlåtning, och det skall bevisa att ni är patriot. Lova varenda karl att han får tillbaka sin plats då kriget är slut. Ge dem och Raoul er välsignelse då de ge sig av. Behåll bara pumparbetarna. Och om vi avstå från ett års vinst, slippa vi på samma gång göra förluster. Och kanske vi inte behöva sätta Harvest under vatten, när allt kommer omkring.»

Paula smålog åt Dicks lösning, medan hon smög sig utför spiraltrappan ner till musikrummet. Hon var nedstämd, men icke på grund av Harvest-historien. Alltsedan de gifte sig hade de alltid haft bekymmer

av de mexikanska gruvorna som Dick ärvt. Hennes nedslagenhet berodde på att hon ej fått säga godmorgon till honom. Men detta dåliga lynne försvann då hon träffade Graham, som suttit kvar hos Ware vid pianot och som ämnade gå då hon kom.

»Spring inte er väg», sade hon. »Stanna kvar som vittne till ett kraftprov i flit, som borde egga er att börja med den där boken som Dick har talat om.»

SEXTONDE KAPITLET.

Vid lunchen visade Dicks ansikte inga spår av bekymmer för Harvestgruppen, ej heller kunde någon ha gissat att Jeremy Braxtons besök hade inneburit något annat än en rapport om att gruvorna ökat sin avkastning. Fastän Adolph Weil hade rest med det första morgontåget, vilket bevisade att den angelägenhet som fört honom dit hade avhandlats med Dick mycket tidigt på morgonen, fann Graham ett större sällskap än vanligt vid bordet. Förutom en mrs Tully, en äldre korpulent societetsdam med glasögon, som Graham ej visste något om, voro där tre nya herrar, om vilka han fick några uppgifter: mr Gulhuss, statsveterinär, mr Deacon, en tydligen ansedd porträttmålare, och kapten Lester, som förde en av Pacificpostångarna och varit Dicks skeppare för nära tjugu år sedan och hade hjälpt Dick till hans kunskaper i navigation.

Måltiden var nästan slut och överdirektören såg på sitt ur, då Dick sade:

»Jag vill visa er, Jeremy, vad jag har haft för mig. Vi fara strax. Det hinner ni med innan ert tåg går.»

»Låt oss fara allesammans», föreslog Paula. »Det blir ju en utflykt. Jag dör av nyfikenhet att få se det, Dick har varit så hemlighetsfull.»

Uppmuntrad av Dicks nick sade hon genast till om biler och ridhästar.

»Vad är det?» frågade Graham, då hon hade slutat.

»Å, ett av Dicks infall. Han har alltid något nytt för sig. Det här är en uppfinning. Han bedyrar att det kommer att åstadkomma en revolution i landtbruket — d. v. s. småbruket. Jag har en allmän föreställning om det, men har ännu inte sett det i gång. Det var färdigt för en vecka sedan, men det blev uppskov med anledning av en kabel eller någon ändring.»

»Det kommer att avkasta billioner... om det går», smålog Dick över bordet. »Billioner för hela världens jordbrukare och kanske en liten procent för mig... om det går.»

»Men vad är det?» frågade O'Hay. »Musik i ladugårdarna för att narra korna att vara lugna, då de mjölkas?»

»Varenda bonde sin egen plöjare där han sitter på sin förstukvist», svarade Dick lika skämtsamt. »Eller rättare sagt, ett arbetsbesparande mellanting mellan jordens och laboratoriets produktion av livsmedel. Men vänta tills ni få se. Gulhuss, det kommer att göra slut på min egen affär, om det lyckas, ty det besparar varenda liten farmare häremellan och Jericho att hålla sig med häst.» —

I biler eller till häst begav sällskapet sig av en mile bortom mejericentrum, där ett slätt fält var inhägnat i en kvadrat på precis tio acres, enligt vad Dick uppgav.

»Se här», sade han, »här är nu farmen med en

karl och ingen häst, där farmaren sitter på förstukvisten. Tänk er nu förstukvisten.»

Midt på fältet reste sig en bastant stång av stål, minst tjugu fot hög och med stöttor mycket långt ner. Från en cylinder på toppen av stången gick en fin ståltrådskabel till bortersta kanten av fältet och var där fastgjord vid en liten benzintraktors styrstång. Omkring traktorn rörde sig två maskinskötare av och an. På Dicks kommando satte de motorn i gång.

»Här är nu förstukvisten», sade Dick. »Inbilla er nu att vi alla ä' den där framtidsfarmaren som sitter i skuggan och läser morgontidningen, medan plöjningen pågår utan häst och karl.»

På egen hand och utan att styras av någon vindade cylindern på toppen av stolpen upp kabeln och med den radie som kabeln tillät drog traktorn en enda cirkelrund fåra eller rättare sagt en inåtriktad spiral omkring fältet.

»Ingen häst, ingen körkarl, ingen plöjare, bara farmaren som sätter traktorn i gång och skickar i väg den», stoltserade Dick, medan den trollska mekanismen vände upp den bruna myllan och utan ledning fortfor att dra sina spiraler in emot fältets medelpunkt. »Plöja, harva, välta, så, gödsla, odla, skörda — allt från förstukvisten. Och om farmaren kan köpa drivkraft från ett bolag, är allt vad han eller hans hustru har att göra att trycka på knappen, och se'n tar han i tu med sin tidning och hon med sin biffpaj.»

»Allt vad som nu behövs för att göra det absolut fullkomligt», sade Graham, »är att förvandla cirkeln till en kvadrat.»

»Ja», instämde mr Gulhuss. »Som det nu är för-

spiller en i en kvadrat inskriven cirkel åtskilligt med jord.»

Grahams ansikte förrådde i en minut att han var sysselsatt med huvudräkning. »Ungefär tre acres på tio», sade han.

»Ja visst», sade Dick. »Men farmaren måste ha sin förstukvist någonstans på sina tio acres. Och förstukvisten representerar boningshus, lada, hönsgård och de olika uthusen. Men nu kan han ju slå ifrån sig alla traditioner och, i stället för att bygga allt detta midt i sina tio acres, förlägga det på de tre acre'na i hörnen. Och han kan plantera sina frukt-träd och bärbuskar i kanten. Då man tänker på saken, tvingar den traditionella metoden att uppföra byggnaderna i midten av en tio-acres-rektangel honom att plöja omkring midten i brutna rektanglar.»

Gulhuss nickade entusiastiskt. »Ja visst, och så är det alltid körvägen från midten ut till landsvägen. Den hämmar hans plöjning. Att splittra tio acres i mindre rektanglar är att slösa med jord.»

»Jag önskar att navigationen också vore automatisk», lydde kapten Lesters bidrag.

»Eller porträttmålning», skrattade Rita Wainwright med en menande blick på mr Deacon.

»Eller musikkritik», inföll Lute utan någon blick, men i en pikande ton som avlockade O'Hay repliken:

»Eller att vara en charmant ung dam.»

»Vad kostar anläggningen?» frågade Jeremy Braxton.

»Den kunna vi för närvarande åstadkomma, med skaplig vinst, för fem hundra. Om saken kom i allmänt bruk, för tre hundra. Men låt oss säga fem hundra.

Och om man beräknar femton procent till ränta och underhåll, skulle den kosta en farmare sjuttio dollars om året. Vilken tioacresfarmare på tvåhundradollarsjord, som för böcker, kan hålla en häst för sjuttio dollars om året? Och till på köpet skulle den här uppfinningen i arbete, personligt eller lejt, bespara honom i sämsta fall två hundra dollars om året.»

»Men vad är det som dirigerar det hela?» frågade Rita.

»Cylindern på toppen av stolpen. Cylindern är graderad för hela radieserien — vilket krävde ganska vidlyftiga beräkningar, det kan jag försäkra — och kabeln som lindar upp sig omkring cylindern och därigenom förkortas, drar in traktorn mot medelpunkten.»

»Det finns många hinder för att detta skall bli allmänt, till och med bland mindre brukare», sade Gulhuss.

Dick instämde med en nick.

»Ja visst», svarade han. »Men jag har redan fyrtio som ha antecknat sig. Om uppfinningen visar sig användbar, tar det lång tid att perfektionera den och införa den i marknaden.»

Graham delade sin uppmärksamhet mellan den cirkulerande traktorn och den tavla Paula Forrest utgjorde på sitt sto. Det var hennes första ridt på Fawn, Palominastoet som Hennessy hade ridit in åt henne. Graham smålog med tyst gillande av hennes kvinnliga koketteri, ty antingen hon avpassat sin dräkt efter hästen eller valt hästen efter dräkten, firade hon nu en triumf.

I stället för ridjacka, ty eftermiddagen var varm, bar hon en ljusbrun linneblus med nedvikt vit krage.

En kort kjol, sydd som nederdelen av en riddräkt, räckte till knäna, och från knäna ner till de förtjusande små besporrade stövletterna bar hon tätt åtsittande ridbyxor. Kjol och byxor voro av rådjursfärgad silkeskorderoj. Mjuka vita handskar harmonierade med kragen. Hon var barhuvad, med håret slätkammat över öronen och nacken.

»Jag kan inte förstå hur ni kan ha en sådan hy och ändå utsätta er för solen så där», sade Graham mildt kritiserande.

»Det gör jag inte», smålog hon med en blixt av vita tänder. »D. v. s., jag utsätter inte mitt ansikte så här mer än några gånger om året. Jag skulle gärna göra det, ty jag tycker om att få mitt hår solblekt, men jag vill inte garva mig alldeles heller.»

En vindfläkt vek upp hennes kjol, så att man såg ett av ridbyxen tätt omspänt knä. Graham såg åter för sig det runda vita knäet som prässat sig in i den simmande Mountain Lads sida.

Då traktorns elektromagnetism krånglade och maskinskötarna sysslade med den midt på det delvis plöjda fältet, lämnade sällskapet på Paulas uppmaning Dick ensam med sin uppfinning och beslöt sig för att under vägen till dammen kasta en blick på de många slags rasdjur, vilkas fållor och beteshagar de skulle färdas förbi.

Som klockan var minst fyra, for den för simning föga intresserade Donald Ware i en bil tillbaka till Stora huset, och mr Gulhuss stannade för att diskutera hästavel med mr Mendenhall, som de träffat under vägen. Dick var vid dammen då sällskapet kom dit, och flickorna envisades att få höra den nya sången.

»Det är inte precis en ny sång», förklarade Dick, och hans gråa ögon glittrade skälmaktigt, »och det är inte min sång. Den sjöngs i Japan innan jag var född och troligen innan Columbus upptäckte Amerika. Och det är en duett — en tävlingsduett där den felande får ge pant. Paula skall sjunga den med mig. Jag skall lära dig den. Sätt dig där — ja, det är bra. Ni alla andra ska samlas omkring oss och sitta ner.»

Ännu klädd i sin riddräkt slog Paula sig ner på betongen midtför sin man, som medelpunkt för den sittande åhörarkretsen. Under hans ledning, rättande sina rörelser efter hans, slog hon sig på knäna med händerna, slog ihop sina händer och lät dem sedan möta hans ungefär som i barnleken »smida spik». Sedan sjöng han sången, som var kort och som hon genast lärde sig, hon sjöng den med honom och höll noga takten. Melodien var orientaliskt entonig, den sjöngs långsamt, men verkade ändå eggande på åhörarna:

"Jong-Keena, Jong-Keena,
Jong-Jong, Keena-Keena,
Yo-ko-ha-ma, Nag-a-sak-i,
Ko-be-mar-o — hoy!!"

Den sista stavelsen, hoy, kom plötsligt och explosivt, minst en oktav högre än den övriga melodien. I samma sekund som den sjöngs skulle Paulas och Dicks händer ögonblickligen flyga emot varandra, antingen slutna eller öppna. Idén med leken var att Paulas händer vid hoy skulle vara slutna eller öppna, allteftersom Dicks voro det. Den första gången lyc-

kades hon, ty både hans och hennes händer voro slutna, och han tog av sig hatten och kastade den i Lutes knä.

»Min pant», förklarade han. »Omigen, Paula». Och åter sjöngo de och slogo ihop händerna.

"Jong-Keena, Jong-Keena,
Jong-Jong, Keena-Keena,
Yo-ko-ha-ma, Nag-a-sak-i,
Ko-be-mar-o — hoy!!"

Den gången voro vid h o y hennes händer slutna och hans öppna.

»Pant! Pant!» ropade flickorna.

Hon såg på sin dräkt och frågade: »Vad kan jag ge?»

»En hårnål», rådde Dick, och en av hennes sköldpaddsnålar hamnade hos hans hatt i Lutes knä.

»Så fånigt!» utbrast hon, då den sista av hennes hårnålar hade gått samma väg, sedan hon förlorat sju gånger mot Dicks enda. »Jag kan inte förstå varför jag är så långsam och dum. Du är för slipad, Dick. Jag kan aldrig veta på förhand vad du ämnar.»

Åter sjöngo de sången. Hon förlorade, och vid mrs Tullys chockerade »Paula!» lämnade hon en sporre i pant och hotade med att ta av sig en stövlett, då hennes andra sporre gått. En serie av tre vinster för henne tvingade Dick att ge ifrån sig sitt armbandsur och båda sina sporrar. Sedan förlorade hon sitt armbandsur och den återstående sporren.

»Jong-Keena, Jong-Keena», började de igen, medan mrs Tully förmanade: »Nu, Paula, måste du nödvändigt sluta med detta. Du borde blygas, Dick.»

Men Dick ropade ett triumferande h o y! och vann

och instämde i skrattet, då Paula tog av sig en av sina små stövletter och slängde den på högen i Lutes knä.

»Det gör ingenting, tant Martha», försäkrade Paula mrs Tully. »Mr Ware är inte här, och han är den ende som skulle ta vid sig. Fortsätt, Dick. Du kan då inte vinna alla gånger.»

»Jong-Keena, Jong-Keena», sjöng hon tillsammans med mannen.

I början långsam, hade leken ökat sin fart så att de nu riktigt skenade i väg och deras händer åstadkommo ett oavbrutet smattrande. Kroppsrörelserna och nöjet hade i förening med solskenet gjort hennes skrattande ansikte glödande rosenrödt.

Till och med den tyste åskådaren Graham tyckte att detta var ovärdigt. Han kände till »Jong-Keena» sedan gammalt från geishorna i Nippons tehus, och trots den obesvärade ton som rådde hos Forrests i Stora huset kände han sig chockerad av att Paula skulle deltaga i en sådan lek. Det föll honom ej in i detta ögonblick att han endast skulle ha varit nyfiken att se hur långt galenskapen skulle gå, om det gällt Lute, Ernestine eller Rita. Icke förr än efteråt förstod han att hans oro och ovilja berodde på att Paula var den som deltog i leken, och att hon alltid i hans fantasi antagit större dimensioner än han visste av. Vad han i detta ögonblick var medveten om, det var att han höll på att bli ond och att han måste lägga band på sig för att inte protestera.

Nu hade Dicks cigarrettfordral och tändstickor och Paulas andra stövlett, hennes skärp, säkerhetsnål och

vigselring lagts till högen av panter. Mrs Tully teg med stel och undergiven min.

»Jong-Keena, Jong-Keena», sjöng Paula skrattande, och Graham hörde Ernestine säga till Bert: »Jag förstår inte vad hon nu skall kunna göra sig av med.»

»Å, ni känner henne», hörde han Bert svara. »Hon står på sig, då hon en gång har kommit i farten, och det ser ut som om hon kommit i farten.»

»Hoy!» ropade Dick och Paula på en gång, i det de slogo ihop händerna. Men Dicks voro slutna och hennes öppna. Graham såg henne förgäves granska hela sin person för att få tag i en pant.

»Kom an, lady Godiva», kommenderade Dick. »Du har sjungit, du har dansat, betala nu musiken.»

»Är karlen galen?» tänkte Graham. »En man med en sådan hustru!»

»Nåja», suckade Paula och fingrade på blusens knappar, »om jag måste, så måste jag.»

Med invärtes raseri vände Graham bort sina ögon. Det blev en paus, varunder han visste att alla sutto i spänd väntan på vad hon nu skulle göra. Så kom ett fnitter från Ernestine, en skrattsalva från de andra och ett: »Kuggade!» från Bert, som gjorde slut på Grahams stoicism. Han tittade hastigt. Lilla damens blus var avtagen, och hennes byst var beklädd med simdräkten. Under hela ridten hade hon burit den under.

»Kom an, Lute, nu är det din tur», ropade Dick.

Men Lute, som ej var lika beredd på Jong-Keena, drog rodnande flickorna med sig till avklädningsrummen.

Graham såg Paula stå i attityd på fyrtiofotstrampo-

linen och göra ett gratiöst hopp ner i dammen, hörde Berts beundrande: »Å, Annette Kellerman n:r 2!» och ännu nedstämd efter leken som hotat att ta en kränkande vändning, började han undra över Lilla damen i Stora huset och hur hon kunnat bli en sådan underbar kvinna. Medan han samm under vattnet längs dammen, med långsamma simtag och med öppna ögon betraktande den sluttande bottnen, kom det för honom att han ej visste något om henne. Hon var Dick Forrests hustru. Det var allt vad han visste. Hennes härkomst, hur hon hade levat, hur och var hennes förflutna utspelats — om allt detta visste han ingenting.

Ernestine hade berättat att hon och Lute voro halvsystrar till Paula. Det var i alla fall något. (Då bottnen blev allt ljusare förstod han att han var nära dammens ända; han kände igen Dicks och Berts ben, sammanslingrade på ett sätt som antydde en brottningskamp, och han vände om och samm, alltjämt under vattnet, ett stycke tillbaka.) Paula hade kallat mrs Tully tant Martha. Var hon verkligen hennes tant, eller endast syster till Lutes och Ernestines mor?

Han dök upp och hälsades av de andra med en uppmaning att vara med om »kämpas om hålet», och härunder fick han mer än en gång beundra Paulas vighet och även illfundighet att komma undan tvärsöver ringen. Då man tröttnade på att leka, klättrade hela det flämtande sällskapet upp ur dammen och lade sig i solskenet rundt omkring mrs Tully.

Snart var ett nytt skämt i gång, och Paula disputerade med mrs Tully om rent omöjliga saker.

»Seså, tant Martha, just för att du aldrig har lärt

dig simma skall du inte sätta dig på dina höga hästar. Jag är skicklig simmerska och kan dyka ner i dammen här och hålla mig under vattnet i tio minuter.»

»Dumheter, barn», sade mrs Tully triumferande. »Då din far var ung, betydligt yngre än du, min söta vän, kunde han hålla sig under vattnet längre än någon annan människa, och hans rekord var tre minuter och fyrtio sekunder, det vet jag mycket väl, för det var jag som stod med uret i handen och tog tid, när han vann vadet med Harry Selby.»

»Å, jag vet nog att min far var en pamp på sin tid», bröstade sig Paula, »men det är andra tider nu. Om jag hade min kära pappa här just nu i all hans ungdomliga förträfflighet, skulle jag dränka honom, om han försökte stanna lika länge under vattnet som jag. Tio minuter? Naturligtvis kan jag stanna i tio minuter. Och det skall jag göra. Se på uret, tant Martha, och ta tiden. Det är lika lätt som att....»

»Meta fisk i en balja», ifyllde Dick.

Paula klättrade upp på trampolinen.

»Ta tid då jag är i luften», sade hon.

»Halvannan volt!» ropade Dick.

Hon nickade, smålog och låtsade sig med stor ansträngning fylla lungorna med luft så mycket de rymde. Graham såg förtjust på. Själv dykare hade han aldrig sett någon annan än yrkessimmare slå halvannan volt. Hennes våta baddräkt av blågrönt siden slöt sig tätt om hennes väl proportionerade lemmar. Med en sista ansträngning att pumpa in luft i lungorna kastade hon sig ut i luften, rak och med fötterna tätt tillsammans, rullade ihop sig till en boll, slog volt,

sträckte sedan ut sig och klöv vattnet med huvudet nästan utan att det krusade sig.

»En Toledoklinga skulle ha plaskat mera», sade Graham.

»Å, om jag ändå kunde hoppa så där», utbrast Ernestine beundrande. »Men det kan jag aldrig. Dick säger att det beror på tidberäkning, och det är därför Paula gör det så förfärligt bra. Hon har sinne för tidberäkning...»

»Och ledigt behag», inföll Graham.

»Medvetet behag», sade Dick.

»Och förmåga att göra kroppen lätt», fortfor Graham. »Jag har aldrig sett en yrkessimmare utföra det där konststycket bättre.»

»Jag är mera stolt däröver än hon», sade Dick. »Ser du, jag har lärt henne, fastän jag medger att det var en lätt uppgift. Hon förstår nästan utan bemödande. Och det i förening med hennes energi och sinne för tidberäkning... ja, hennes första försök var mer än fulländat.»

»Paula är en märkvärdig kvinna», sade mrs Tully stolt, medan hennes ögon gingo från urets sekundvisare till den blanka vattenytan. »Kvinnor simma aldrig så bra som män. Men det gör hon. Tre minuter och fyrtio sekunder. Hon har slagit sin fars rekord.»

»Men hon kan inte stanna under i fem minuter, ännu mindre tio», sade Dick allvarligt. »Då spränger hon sina lungor.»

Vid fyra minuter började mrs Tully visa sig nervös och såg oroligt än på den ene än på den andre.

Kapten Lester, som ej var invigd i hemligheten, sprang upp med en svordom och hoppade i dammen.

»Någonting har händt», sade mrs Tully med behärskat lugn. »Hon gjorde sig illa då hon dök. Herrarna måste ge sig i efter henne.»

Men Graham, Bert och Dick skrattade då de möttes under vattnet och tryckte varandras händer. Dick gav dem en vink att följa efter och samm före dem genom det mörka vattnet in i tunneln, där de slöto sig till Paula, trampade vatten och viskade och småskrattade tillsammans.

»Vi komma bara för att övertyga oss att du har det bra», förklarade Dick. »Och nu måste vi ge oss upp igen. Du först, Bert. Sedan Evan.»

En i sänder summo de genom det av skugga förmörkade vattnet och kommo upp i vattenbrynet. Nu hade mrs Tully rest sig och stod vid brädden av dammen.

»Om jag kunde tro att det här är ett av dina upptåg, Dick . . .» började hon.

Men Dick hörde ej på henne, spelade övernaturligt lugn och gav de båda andra herrarna föreskrifter så högt att hon skulle höra det.

»Vi måste gå systematiskt tillväga. Du, Bert och du, Evan, ska göra som jag. Vi starta vid den här ändan med fem fots mellanrum och undersöka bottnen tvärsöver. Sim sedan vidare och upprepa manövern.»

»Överansträng er inte, mina herrar», ropade mrs Tully och började skratta. »Kom hit, Dick. Jag vill ge dig en örfil.»

»Ta hand om henne, flickor», ropade Dick. »Hon har konvulsioner.»

»Jag har inte, men jag kanske får», skrattade hon.

»Men för tusan, madame, det här är ingenting att skratta åt!» fräste kapten Lester flämtande, i det han beredde sig att också dyka ner till bottnen.

»Har du verkligen gissat det, tant Martha?» frågade Dick, sedan den hederlige sjöbussen hade dykt.

Mrs Tully nickade. »Ja, men sluta nu, Dick, en ha ni ju narrat. Elsie Coghlans mor talade om det för mig i Honolulu i fjol.»

Icke förr än elva minuter hade gått dök Paulas leende ansikte upp över vattenytan. Låtsande sig vara utmattad kravlade hon upp och sjönk flämtande ner framför tanten. Kapten Lester, som verkligen var trött efter sina ansträngningar att rädda, betraktade Paula skarpt, gick sedan till närmaste pelare och dunkade sitt huvud tre gånger mot betongen.

»Jag är rädd att jag inte var nere i tio minuter», sade Paula. »Men inte var det mycket mindre, eller hur, tant Martha?»

»Du var inte alls länge under», svarade mrs Tully, »om det är min åsikt du vill veta. Det förvånar mig till och med att du är våt. Seså, andas naturligt, barn. Det är onödigt att spela komedi. Jag minns när jag var ung flicka och reste i Indien, var det ett sällskap fakirer som hoppade ner i djupa brunnar och stannade där mycket längre än du, barn, ja, mycket längre.»

»Du visste av det!» utbrast Paula.

»Men du visste inte att jag visste», svarade tanten,

»och därför var ditt uppförande brottsligt. Kom ihåg, en dam vid min ålder och med mitt hjärta...»

»Och med ditt skarpa huvud», utbrast Paula.

»För två cents skulle jag ge dig en örfil...»

»Och för en cent skulle jag ta dig i famn, så våt jag är», svarade Paula skrattande. »Kapten Lester narrade vi i alla fall... eller hur, kapten?»

»Tala inte till mig», mumlade den manhaftige kaptenen dovt. »Jag grubblar... grubblar på vad slags hämd jag skall utkräva. Vad er beträffar, mr Dick Forrest, så tvekar jag mellan att tutta eld på ert mejeri eller skära av hassenorna på Mountain Lad. Jag gör kanske bägge delarna. Att börja med skall jag gå och ge ert sto en spark.»

— — —

Dick på Outlaw och Paula på Fawn redo sida vid sida tillbaka till Stora huset.

»Vad tycker du om Graham?» frågade han.

»Utmärkt», svarade hon. »Han är din typ, Dick. Han är mångsidig som du och har samma prägel av hela världen som du — världshaven, böckerna och allt annat. Därtill är han konstnär och begåvad i nästan alla avseenden. Och så är han gladlynt. Har du lagt märke till hans leende? Det är omotståndligt. Man känner sig frestad att le som han.»

»Han kan se allvarsam ut också.»

»Ja, i ögonvrårna, strax efter sedan han har lett, komma allvarsrynkorna fram. Det är inte precis trötthet, snarare de gamla eviga frågorna: Varför? Till vad ändamål? Vad är det värdt? Vad tjänar alltsammans till?»

— — —

Ernestine och Graham bildade eftertruppen.

»Dick är djup», sade hon. »Ni känner honom inte tillräckligt. Han är förskräckligt djup. Jag känner honom litet. Paula känner honom mycket. Men mycket få ha trängt ner under ytan. Han är en verklig filosof, han behärskar sig som en stoiker eller en engelsman, och han kan spela komedi så att han narrar hela världen.»

— — —

Vid bindpålarna under ekarna, där sällskapet satt av, kiknade Paula av skratt.

»Fortsätt, fortsätt», sade hon till Dick. »Mera, mera!»

»Hon har beskyllt mig för att uttömma hela mitt ordförråd på att ge våra kinesiska tjänare namn efter mitt system», förklarade han.

»Och han har rabblat upp minst fyrtio namn på halvannan minut. Gå på, Dick. Mera!»

»Vi kan alltså få», sade han som om han sjungit en litania, »Oh Sin och Oh Fy, Oh Sing och Oh Sang, Oh Last och Oh Least, Oh Piff och Oh Paff, Oh Some och Oh More, Oh Yes och Oh Nix...»

Och så marscherade Dick in i huset med klingande sporrar, alltjämt sjungande sin litania.

SJUTTONDE KAPITLET.

Det blev en missbelåten och orolig vecka för Graham. Vacklande mellan sin åsikt att han borde lämna Stora huset med första tåg och sitt begär att vara allt mer och mer tillsammans med Paula, kunde han varken resa ej heller lyckades han få träffa henne så ofta som under de första dagarna.

Först och främst lade den unge violinisten under de fem dagar han stannade där beslag på henne nästan hela den tid hon visade sig. Graham kom ofta in i musikrummet och satt där, fullständigt ignorerad av de båda, under dystra halvtimmar och hörde på deras »arbete». De glömde hans närvaro, antingen upphettade och lidelsefullt fördjupade i sin musik, eller också torkade de sig i pannan och pratade och skrattade kamratlikt med varandra under vilostunderna. Att den unge musikern älskade henne med en glöd som nästan var smärtsam, hade Graham alldeles klart för sig, men vad som stötte honom för huvudet var den oförställda förtjusning varmed hon ibland såg på Ware då han hade spelat ovanligt vackert. Förgäves sökte Graham säga till sig själv att allt detta var skönhetssinne hos henne, beundran för hans konstnärskap. Men som han var man gjorde det ondt och fortfor

att göra ondt, så att han till sist ej kunde sitta kvar längre.

En gång råkade han komma in efter en Schumannsång och strax efter sedan Ware gått, och då fann Graham Paula ännu sittande vid pianot med ett uttryck av drömmande exaltation i sitt ansikte. Hon betraktade honom nästan utan att känna igen honom, återtog mekaniskt herraväldet över sig själv, sade någon betydelselös fras och lämnade rummet. Trots sin ovilja försökte Graham tänka att det endast var estetiska drömmerier, ett lyssnande till ekot i hennes själ av den musik hon nyss hört. Men han kunde ej låta bli att göra den reflexionen att kvinnor äro underliga varelser och kunna förälska sig på det mest besynnerliga och ologiska sätt. Kanske den där gossen tjusade det kvinnliga hos henne just genom sin musik?

Efter Wares avresa drog sig Paula nästan helt och hållet tillbaka i sin privata flygel bakom dörren utan lås. Och det var ingenting ovanligt, efter vad Graham hörde av de andra.

»Paula tycker att hon själv är ett mycket godt sällskap», förklarade Ernestine, »och ofta isolerar hon sig helt och hållet, och då är Dick den enda som träffar henne.»

»Det är just inte smickrande för det övriga sällskapet», smålog Graham.

»Men det gör att hon är ett så mycket angenämare sällskap då hon visar sig igen», svarade Ernestine.

Strömmen i Stora huset var i avtagande. Några nya gäster kommo, i affärer eller för att hälsa på, men flera reste. Under Oh Joy och hans kinesiska

stab gick husets maskineri så tyst och felfritt att värdfolket just ej mycket behövde tänka på att roa sina gäster. Dessa roade sig själva och varandra. Dick visade sig sällan, ej ens en minut, före lunchen. Och Paula, som nu befann sig i isoleringsstadiet, uppträdde aldrig före middagen.

»Hon går igenom en vilokur», sade Dick skrattande och bjöd Graham efter lunchen på en dust med boxhandskar eller florett.

»Och nu är det dags för dig», sade han till Graham under en rast, »att gripa dig an med din bok. Jag är bara en av de många som längta efter att få läsa den, och jag är mycket otålig. Jag hade ett brev från en förläggare i dag, och han nämnde den och undrade hur långt du har kommit.»

Graham ordnade alltså sina anteckningar och fotografier i tornrummet, planlade arbetet och dök in i begynnelsekapitlen. Han blev så upptagen därav att hans började intresse för Paula kunde ha dött bort, om han inte träffat henne varje kväll vid middagen. Och till dess Ernestine och Lute foro till Santa Barbara var det ständiga eftermiddagsbad och ridter och bilfärder upp till bergstrakterna. De gjorde andra utflykter, ibland åtföljda av Dick, till hans stora muddringsarbeten i Sacramentodalen eller hans dammbyggnad eller hans koloni av tjuguacres-farmare, där han försökte göra tvåhundra femtio familjefäder till rationella jordbrukare.

Graham visste att Paula ibland gjorde långa ridter på egen hand, och en gång träffade han på henne, då hon steg av Fawn vid bindstolparna.

»Ni tror visst att ni fördärvar stoet genom att rida i sällskap?» retades han.

Paula skrattade och skakade på huvudet.

»Jaså, inte? Då skulle jag gärna vilja rida tillsammans med er.»

»Ni har ju Lute och Ernestine och Bert och alla de andra.»

»Det här är en ny trakt för mig», invände han, »och man lär bäst känna en trakt genom dem som äro hemma där. Jag har sett den genom Lutes, Ernestines och alla de andras ögon, men det är mycket jag inte har sett och som jag bara kan se genom edra ögon.»

»En trevlig teori», sade hon undvikande. »Ett slags landskapsvampyrism.»

»Men utan vampyrismens onda verkningar», sade han hastigt.

Hennes svar dröjde. Hon såg honom frimodigt rätt i ögonen, och han förstod att hon vägde sina ord.

»Det är jag inte riktigt säker på», var allt vad hon slutligen sade, men hans fantasi kastade sig över orden och försökte gissa vad som låg bakom dem.

»Men vi ha så mycket som vi kunde säga varandra», försökte han igen, »så mycket som vi borde säga varandra.»

»Ja jag är rädd för det», svarade hon lugnt, och åter möttes han av hennes öppna, frimodiga blick.

Jaså, hon var rädd — den tanken satte honom i eld och lågor, men hans tunga var ej snabb nog att bespara honom hennes kallt utmanande skratt då hon gick in i huset.

Sällskapet i Stora huset fortfor att tunnas av. Paulas

tant, mrs Tully, hade till stor missräkning för Graham (ty han hade hoppats att av henne få höra mycket som han ville veta om Paula) rest efter några dagars vistelse där. Det talades litet om att hon skulle komma tillbaka och stanna längre, men som hon nyss kommit tillbaka från Europa hade hon en mängd skyldighetsvisiter att göra, som hon måste avbörda sig innan hon kunde resa bort för sitt nöjes skull.

O'Hay, kritikern, hade måst stanna flera dagar för att hämta sig efter den musikaliska batalj filosoferna utkämpat mot honom. Det hade varit Dicks idé. Striden hade börjat tidigt en kväll, då ett skenbart tillfälligt yttrande av Ernestine hade givit Aaron Hancock anledning att låta den första bomben slå ner midt i O'Hays djupaste övertygelser. Dar Hyal, en villig och ivrig bundsförvant, hade företagit ett flankangrepp med sin teori om musikens dekadans. Och bataljen hade rasat tills den hetlevrade irländaren, utom sig över den upptuktelse de båda skickliga logikerna givit honom, med stor lätthet antog Terrence Mc Fanes vänliga inbjudan att följa med honom ner i den fridfulla herrsalongen, där de båda vid en lugnande bål och fjärran från barbarerna, kunde få sig ett förtroligt samtal om verklig musik. Klockan två på morgonen hade O'Hay, berusad och med rullande ögon, förts i säng av Terrence, som gick kapprak och stadig i knävecken.

»Var inte ledsen», sade Ernestine sedan till O'Hay med ett glitter i ögonen som kom honom att gissa sig till komplotten. »Det var bara vad man kunde vänta. De där pratsjuka filosoferna kunna till och med göra ett helgon till drinkare.»

»Jag trodde att ni var trygg i Terrences händer», lydde Dicks spefulla ursäkt. »Ett par irländare till på köpet! Jag hade glömt att Terrence var så härdad. Sedan han hade sagt godnatt till er, kom han upp till mig för att prata. Och han var stadig som en klippa. Han nämnde händelsevis att han druckit ett par glas, så att jag... hade ingen aning om att han hade... gjort er sjuk.»

Då Lute och Ernestine reste till Santa Barbara, påminde sig Bert Wainwright och hans syster sitt länge försummade hem i Sacramento. Ett par målare, Paulas protegéer, kommo samma dag. Men de visade sig ej mycket, tillbragte långa dagar uppe i bergstrakten med en vurst och en körsven och rökte långa pipor i herrsalongen.

Det obesvärade livet i Stora huset fortgick på samma sätt som förut. Dick arbetade. Graham arbetade. Paula fortsatte med sin isolering. De vise männen från mandroñolunden kommo dit för att orera vid middagsbordet och även sedan, så vida inte Paula spelade för dem. Automobilsällskap från Sacramento, Wickenberg och andra orter i dalen kommo oväntat, men aldrig till någon förlägenhet för Oh Joy och de kinesiska tjänarna, vilka Graham en gång såg efter tjugu minuters förberedelse servera ett tjog oväntade gäster en utsökt middag. Och det var också kvällar — fastän sällan — då endast Dick, Paula och Graham sutto vid bordet och då de båda herrarna sedan pratade en timme innan de gingo tidigt till sängs, medan hon spelade känsliga melodier för sig själv eller försvann tidigare än de.

Men en månskenskväll, då Watsons och Masons

och Wombolds kommit en masse, blev Graham ensam, då alla bridgeborden voro fullsatta. Paula satt vid pianot. Då han närmade sig henne såg han en snabb glimt av belåtenhet i hennes ögon, när hon fick se honom, men den försvann genast. Hon gjorde en liten rörelse som för att resa sig, som ej undgick honom, lika litet som hennes lugna sätt att frångå denna impuls och sitta kvar.

Hon var genast sig själv sådan han alltid hade sett henne — fastän han hade verkligen sett henne ganska litet, tyckte han — medan han pratade vad som föll honom in och bläddrade i hennes sångnoter. Han försökte än den ena än den andra sången med henne och lämpade sin starka bariton efter hennes lätta sopran med en framgång som kom bridgespelarna att ropa på mera.

»Ja, jag är rentav sjuk av längtan att få komma ut och resa igen med Dick», sade hon under en paus. »Om vi ändå kunde ge oss av i morgon! Men Dick kan inte resa än. Han är för djupt inne i för många experiment och historier på ranchen här. Vad tror ni att han har för sig? Som om han inte hade tillräckligt att stå i, ämnar han nu revolutionera handelsvärlden, eller åtminstone Californiens och Stillahavskustens, genom att låta köparna komma till ranchen.»

»Men det göra de ju redan», sade Graham. »Den första person jag träffade här var en uppköpare från Idaho.»

»Nej, Dick menar det som en institution — att låta dem komma i massa på bestämd tid. Inte en vanlig auktion heller, fastän han säger att han skall locka

dem med det också för att pigga upp intresset. Det blir ett landtbruksmöte som räcker i tre dagar och där han är den ende utställaren. Han använder nu halva sina mornar till att konferera med mr Agar och mr Pitts. Mr Agar är hans försäljningsdirektör och mr Pitts hans utställningsombud.»

Hon suckade och gjorde en löpning över klaviaturen.

»Men ack, om vi ändå kunde komma i väg — Tim-buktu, Mokpo eller Jericho.»

»Inte har ni väl varit i Mokpo?»

Hon nickade. »Jo, minsann. Det var med Dick på All Away och för mycket länge sedan. Jag kan nästan säga att vi tillbragte vår smekmånad i Mokpo.»

Och medan Graham växlade hågkomster med henne om Mokpo bråkade han sin hjärna med att undra om det var med flit som hon alltid förde sin mans namn på läpparna.

»Jag tycker ni skulle känna er som i paradiset här», sade han.

»Det gör jag också», försäkrade hon honom med en häftighet som föreföll litet onödig. »Men jag vet inte vad som har kommit över mig på den sista tiden. Jag tycker att jag absolut måste bryta upp och ge mig av. Det är kanske vårluften. Om Dick bara inte envisades med att arbeta ihjäl sig och drunkna i planer! Under alla de år vi varit gifta har jag bara haft en enda farlig rival, och det är den här ranchen. Han är en trogen natur, och ranchen är hans första kärlek. Den hade han redan planerat

och satt i gång innan han någonsin träffat mig eller visste att jag fanns till.»

»Låt oss försöka den här sången tillsammans», sade Graham och ställde ett musikhäfte på notställaren framför henne.

»Nej, det är ju »Ziguenaren på vandring», invände hon. »Den gör bara min längtan ännu värre». Och hon gnolade:

"Följ ziguenerskans patteran
Dit hän mot solfallsflamman,
Dit jollen driver på hemlös ban
Och väst och öst glida samman."

»Vad är ziguenerskans patteran?» frågade hon plötsligt. »Jag har alltid trott att det var det samma som patois, ziguenarspråket, men det är ju barockt att följa ett språk ut i världen — ett slags filosofisk utfärd.»

»På sätt och vis är patteran ett språk», svarade han. »Men det säger alltid en enda sak: 'den här vägen har jag gått'. Patteran består av två pinnar, lagda i kors på ett visst sätt och som lagts på vägen. Men de måste alltid vara av olika träd eller buskar. På den här ranchen kunde man göra en patteran av manzanita och madroño, av ek och gran, av kastanje och al, av rödtall och lager, av blåbärsris och syren. Det är ett tecken mellan två ziguenarkamrater, mellan en ziguenare och en ziguenerska som älska varandra.» Och han gnolade:

"Tillbaka till henne du måste till slut,
Vart du än ställer färden,
Följa det kors som för dig hon lagt ut,
Följa det långt ut i världen."

Hon nickade att hon förstått, lät sin drömmande blick glida ut över det långa rummet, bort till kortspelarna, ertappade sig med att vara tankspridd och sade hastigt:

»Gud skall veta att det finns mycket av ziguenare hos många av oss. Jag har då fått mer än min beskärda del. Trots sin landtbruksvurm är Dick född till ziguenare. Och efter vad han har berättat mig om er, är ni det alldeles ohjälpligt.»

»När allt kommer omkring är det den vite mannen som är den verklige ziguenaren, ziguenarkungen», sade Graham. »Han har vandrat längre, hejdlösare och med mindre utrustning än någon ziguenare. Ziguenaren har följt honom i spåren, men aldrig banat väg för honom. Seså, låt oss försöka sången.»

Och medan de sjöngo de trånfulla orden till den muntra, sorglösa dansmelodien, såg han ner på henne och undrade — undrade över henne — och över sig själv. Här var ej hans rätta plats, vid hennes sida, under hennes mans tak. Och ändå var han här, fastän han skulle ha rest för flera dagar sedan. Han hade ändtligen börjat lära känna sig själv. Detta var häxeri, galenskap. Han skulle slita sig ifrån det genast. Hade han blivit slapp med åren, undrade han. Eller var detta en djupare rotad galenskap än förr? Detta var att kränka någonting heligt — så kära saker, så avundsjukt undangömda och bevakade i hans hemliga själsliv att de aldrig förr varit utsatta för en sådan kränkning.

Och ändå slet han sig ej ifrån det. Han stod där bredvid henne, såg ner på hennes bruna hår, vars slingor glittrade i guld och brons, och sjöng en sång

som var eld för honom och som måste vara eld även för henne, eftersom hon var den hon var och hyste känslor och stämningar, som hon redan halvt omedvetet antydt för honom.

»Hon är en förtrollerska, och hennes röst är inte det minst förtrollande hos henne», tänkte han, medan hennes varma röst, som var så egendomlig för henne, så olik alla andra kvinnors, smekte hans öra. Och han visste alldeles bestämt att även hon erfor någonting av den galenskap som gripit honom, att hon kände det samma som han och att man och kvinna hade mötts.

De hettade bägge upp sig medan de sjöngo, och medvetandet därav stegrade hans känslas glöd, och omedvetet för honom själv fick hans röst en lidelsefull klang, då de sjöngo den sista versen:

"Höken vill upp till vinddriven sky,
Fålen till saftiga hagar,
Mannens hjärta till kvinnans bröst,
Som det varit i alla dagar.
Så låt oss då bryta upp vårt tält
Och börja sorglösa färden.
Morgonen väntar vid världens gräns,
Och för vår fot ligger världen."

Han väntade att hon skulle se upp då de sista tonerna dogo bort, men hon satt stilla en stund med ögonen riktade på tangenterna. Det ansikte hon sedan vände mot hans var Lilla damens i Stora huset, och munnen och ögonen smålogo skälmaktigt då hon sade:

»Låt oss gå och retas med Dick — han förlorar. Jag har aldrig sett honom bli vid dåligt lynne i kort-

spel, men han blir löjligt exaltrerad då han har förlorat länge.

»Han tycker om att spela», fortfor hon i det hon gick mot spelbordet. »Det är ett av hans sätt att vila sig. Det gör honom godt. Ett par gånger om året, om han kan få i gång ett intressant pokerparti, sitter han uppe hela natten och spelar hur högt som helst.»

ADERTONDE KAPITLET.

Nästan genast sedan hon sjungit »Ziguenare på vandring» dök Paula ut ur sin isolering, och Graham hade svårt för att i sitt tornrum energiskt fortsätta med sitt arbete, då han hela morgonen hörde henne sjunga i sin flygel eller skratta och banna hundarna på den stora pation eller i timtal sitta vid pianot i det avlägsna musikrummet. Men Graham följde Dicks exempel och ägnade morgonen åt arbete, så att han sällan träffade Paula före lunchen.

Hon förklarade att hennes sömnlöshetsperiod var förbi och att hon var mogen för alla lustbarheter och utflykter som Dick kunde föreslå henne. Men om Dick inte själv ville vara med om dessa nöjen, hotade hon att fylla hela huset med gäster och riktigt lära honom vad det vill säga då det går livligt till. Det var vid den tiden som hennes tant, mrs Tully, kom tillbaka för att stanna där i flera dagar och som Paula återtog sin vana att fara ut med sin lätta kabriolett dragen av Duddy och Fuddy, som voro eldiga travare, men trots sin ålder och korpulens var mrs Tully aldrig rädd då Paula körde.

Hon sade till Graham: »Det är något som jag inte tillåter någon annan kvinna än Paula. Hon är den enda kvinna jag litar på, då det gäller att köra.

Hon har medfödt handlag med hästar. Då hon var liten, var hon alldeles tokig i hästar. Det är ett underverk att hon inte gav sig in vid en cirkus.»

Mycket mera fick Graham veta om Paula under åtskilliga samtal med hennes tant. Mrs Tully kunde aldrig berätta nog om Philip Desten, Paulas far. Han var hennes äldste bror, många år äldre än hon, och hade varit hennes barndoms sagoprins. Han hade alltid haft stora, imponerande idéer — idéer som för vanligt folk haft en anstrykning av galenskap. Han gjorde sig ständigt skyldig till de vildaste tilltag och de ridderligaste handlingar. Det var denna läggning som gjorde att han kunde förtjäna flera förmögenheter och förlora dem lika lätt under den stora guldfebern 1849. Själv av en gammal New-England-släkt hade han haft en fransman till farfarsfar — en spillra från ett skeppsbrott som drivit i land på kusten av Maine och växt upp bland dess befolkning av bönder och sjömän.

»Bara en gång i varje generation gör det franska blodet sig gällande», sade mrs Tully. »Philip var fransmannen inom sitt släktled, och nu har Paula i rikt mått övertagit det arvet. Fastän Lute och Ernestine äro hennes halvsystrar, skulle ingen kunna tro att de ha en enda droppe blod gemensam. Det var därför Paula omotståndligt drogs till Frankrike i stället för att gå in vid en cirkus. Det var den gamle farfarsfadern som drev henne dit över.»

Och om hennes äventyr i Frankrike fick Graham veta mycket. Philip Desten hade haft den turen att få dö just som hans lyckohjul rullade ner i diket. Ernestine och Lute, som voro helt små, hade Destens

systrar ganska lätt kunnat åtaga sig. Men Paula, som tillfallit mrs Tully, hade varit ett problem — »tack vare den där fransmannen.»

»Å, hon är en karaktärsfast New-Englandkvinna», sade mrs Tully, »den solidaste varelse beträffande heder och rättskaffenshet, pålitlighet och trohet. Som flicka kunde hon ej förmå sig att narras, om inte för att rädda andra. Men i sådana fall fingo alla hennes New-England-förfäder stryka på foten, och hon narrades lika tappert som hennes far före henne. Och han hade samma behagliga sätt, samma dristighet, samma skrattlystnad, samma livlighet. Men vad som är muntert och ystert hos henne var jovialiskt hos honom. Han vann alltid människors hjärtan, eller också blevo de hans bittraste fiender. Ingen kunde vara likgiltig för honom. Beröring med honom eggade upp människorna till att älska eller hata. Däri är Paula olik honom, förmodligen emedan hon är kvinna och inte har männens prerogativ att slåss med väderkvarnar. Jag vet inte av att hon har en enda fiende i världen. Alla älska henne, så vida det inte finns falska väninnor som avundas henne hennes vackra man.»

Medan Graham hörde på, trängde Paulas sång in genom det öppna fönstret långt bortifrån arkaderna, och hennes röst hade den omotståndliga värme som han sedan alltid kom ihåg. Hon brast i skratt, och mrs Tully såg förtjust ut och nickade.

»Så skrattade Philip Desten», sade hon, »och alla de franska kvinnorna i hans släkt. Har ni lagt märke till, att då Paula skrattar måste alla se upp och småle? På samma sätt var det med Philips skratt.»

Paula hade alltid varit lidelsefullt kär i musik, teckning och målning. Som liten flicka kunde man alltid se var hon gått fram, ty hon strödde efter sig en hop bilder och figurer gjorda av det material hon händelsevis träffat på — ritade på papperslappar och träbitar eller formade av lera och sand.

»Hon älskade allting, och allting älskade henne», sade mrs Tully. »Hon var aldrig rädd för djur. Och ändå hade hon alltid respekt för dem, men hon var född med vakna sinnen, och hennes respekt var vördnad för skönheten. Ja, hon var en oförbätterlig hjältedyrkerska, antingen föremålet bara var vackert eller utförde vackra handlingar. Och hon växer aldrig ifrån denna skönhetsrespekt för någonting som hon älskar, det må nu vara ett piano, en storartad målning, ett vackert sto eller ett landskap.»

Paula hade velat själv skapa skönhet. Men hon var mycket villrådig om hon skulle ägna sig åt musik eller målning. Medan hon var som bäst i farten med sina musiklektioner för de bästa lärarna i Boston, kunde hon inte låta bli att ta itu med sin målning igen. Och från staffliet övergick hon till kavaletten.

»Med sin kärlek till det bästa och med hela sin själ fylld av skönhet fick hon ett riktigt bekymmer med att utfundera vilken talang hos henne som var störst och om hon över huvud taget hade någon konstnärsbegåvning. Jag föreslog henne att alldeles vila sig från arbetet och tog henne med mig utomlands på ett år. Där utbildade hon företrädesvis sin talang att dansa. Men alltid gick hon tillbaka till musik och målning. Nej, hon var inte ombytlig. Det ledsamma var att hon var så begåvad...»

»För mångsidigt begåvad», inföll Graham.

»Ja, det är rätta ordet. Men från talang till snille är ett långt steg, och om det gällde livet skulle jag ännu i dag inte kunna avgöra om det fanns ett spår av geni hos henne som barn. Hon har sannerligen inte åstadkommit något utmärkt på ett enda område.»

»Utom att hon har varit sig själv», sade Graham.

»Ja, det är ju det viktigaste. Hon är en härlig, ovanlig kvinna, ofördärvad, alltigenom naturlig. Och när allt kommer omkring, vad tjänar det till att producera utmärkta saker? Jag sätter större värde på ett av Paulas excentriska infall — å, jag har nog hört talas om hur hon red på den simmande hingsten — än på alla hennes tavlor, om också varenda en vore ett mästerverk. Men det var svårt för mig att förstå henne i början. Dick kallar henne ofta flickan som aldrig blir fullväxt. Men herre Gud, hon kan ta på sig en förnäm min, då det behövs. Jag kallar henne det mognaste barn jag någonsin har sett. Dick var hennes största lycka. Då hon träffade honom, tycktes hon för första gången finna sig själv. Det gick till så här.»

Och mrs Tully fortfor att skildra det år de rest i Europa, hur Paula började måla igen i Paris och hur hon slutligen kom till den övertygelsen att framgång endast kunde vinnas genom strid och att hennes tants pengar voro ett hinder för henne.

»Och hon fick sin vilja fram», suckade mrs Tully. »Hon ... ja, hon avskedade mig, skickade hem mig. Hon ville inte ta emot mer än det obetydligaste lilla underhåll och slog sig ner på egen hand i Quartier latin och hushållade tillsammans med två andra flickor.

Så träffade hon Dick. Han var en ovanlig människa. Ni kan aldrig tänka er vad han hade för sig då. Han höll en cabaret — å, inte en sådan där modern cabaret, utan ett slags studentcabaret. Den var utsökt. De voro en hop stollar. Ser ni, han hade nyss kommit tillbaka från ett av sina vilda äventyr i ändan av världen, och han sade att han ville upphöra en tid med att leva livet och i stället tala om livet.

»Paula tog mig med sig dit en gång. Å, de hade förlovat sig dagen förut, och han hade gjort visit hos mig och allt det där. Jag hade känt »Lycko-Forrest», och jag visste allting om hans son. Från världslig synpunkt kunde Paula inte ha gjort ett bättre parti. Det var en romantisk historia. Paula hade sett honom i spetsen för Californialaget då det segrade över Stanford. Och nästa gång hon träffade honom var i ateljén som hon delade med de båda flickorna. Hon visste inte om Dick var millionär eller om han höll cabaret, emedan han var i knipa, och inte brydde hon sig om det heller. Hon lydde alltid sitt hjärtas ingivelser. Tänk er in i situationen! Den ointaglige Dick och Paula som aldrig flirtade. De måste ha sprungit rakt i varandras armar, ty efter en vecka var alltsammans arrangerat och Dick gjorde visit hos mig, som om mitt samtycke haft något att betyda.

»Men jag talade om Dicks cabaret. Det var »Filosofernas cabaret», en liten kvav lokal nere i en källare, midt i Quartier latin, och där fanns bara ett bord! Tänka sig det på en cabaret! Men ett sådant bord! Ett stort, rundt bord av omålade bräder utan så mycket som en vaxduk, fläckigt av otaliga drink's, då filosoferna slogo knytnäven i bordet, och där fanns

rum för trettio personer. Damer togos inte emot. Det gjordes undantag för Paula och mig.

»Ni har träffat Aaron Hancock här. Han var en av filosoferna, och ännu i dag skryter han med att han var skyldig Dick mera pengar än någon av de andra kunderna... och som aldrig betalades. Där träffades de, alla de vilda unga tänkarna och slogo i bordet och talade filosofi på alla Europas tungomål. Dick har alltid varit svag för filosofi.

»Men Paula gjorde slut på den där historien. Knappast voro de gifta förr än Dick rustade ut sin skonare All Away, och så for det välsignade paret sin väg och firade smekmånad från Bordeaux till Hongkong.»

»Och cabareten stängdes och filosoferna stodo där hemlösa och utan diskussioner», sade Graham.

Mrs Tully skrattade hjärtligt och skakade på huvudet.

»Han testamenterade den till dem», sade hon, »åtminstone till en del. Jag vet inte hur det uppgjordes. Men inom en månad kom polisen och höll razzia där i den tron att det var en anarkistklubb.»

— — —

Efter att ha fått veta hur många talanger Paula hade, blev Graham emellertid överraskad då han en dag träffade på henne ensam på soffan i en fönsternisch sysselsatt med ett vackert broderi.

»Jag älskar broderier», förklarade hon. »Alla butikernas dyrbara broderier äro för mig utan intresse i jämförelse med mina egna arbeten efter mitt eget mönster. Dick har gjort narr av mig för att jag syr. Han håller på allt praktiskt och ogillar slöseri med tid. Han ansåg att sömnad var att kasta bort tiden. Man kunde för en spottstyver leja bondkvinnor att

göra vad jag gjorde. Men jag lyckades få honom att förstå min uppfattning.

»Det är som den musik man gör själv. Naturligtvis kan jag köpa bättre musik än den jag exekverar, men att sitta vid ett instrument och mana fram musik själv med egna fingrar och egen hjärna är ett helt annat och långt större nöje. Det gör det samma om man försöker tävla med andras prestationer eller inlägger sin egen personlighet i prestationen. Det är en fulländad själsnjutning.

»Till exempel den här lilla broderade konvaljebården i kanten av en volang— maken finns inte i världen. Idén är min, helt och hållet min, och glädjen att ge idén form och tillvaro är min. Det finns bättre idéer och bättre utförande på fabrikerna, men det här är något annat. Det är mitt. Jag har tänkt ut det och utfört det. Och vem kan påstå att inte broderi är en konst?»

Hon tystnade och såg upp utmanande.

»Och vem kan påstå att inte prydandet av en vacker kvinna är den värdigaste och mest poetiska av alla konster?» instämde Graham.

»Jag har riktig respekt för en bra brodös eller modist», sade hon. »De äro verkliga artister och, som Dick skulle uttrycka sig, av betydelse för världens ekonomi.»

— — —

En annan gång, då Graham i biblioteket sökte uppgifter om Anderna, påträffade han Paula gratiöst halvliggande över ett pappersark på ett stort bord, omgiven av väldiga portföljer med arkitekturteckningar och sys-

selsatt med att göra upp ritning till en blockhusbungalow för de vise männen i madroñolunden.

»Det är ett problem», suckade hon. »Dick säger, att om jag bygger den måste jag bygga den för sju. Vi ha fyra visa män nu, men han har föresatt sig att ha sju. Han säger: bry dig inte om duschrum och sådant, ty filosofer bada ju aldrig. Och han har på allvar föreslagit sju kaminer och sju kök, ty det är just om sådana världsliga saker som filosofer alltid gräla.»

»Var det inte Voltaire som grälade med en kung om ljusbitar?» frågade Graham, som njöt av hennes behagfullt vårdslösa ställning. Trettioåtta år! Det var omöjligt. Hon föreföll nästan som en flicka, upphettad och ivrig över en skoluppgift. Sedan kom han ihåg mrs Tullys yttrande, att Paula var det mognaste barn hon någonsin hade sett.

Han undrade. Var det hon som vid bindstolparna under ekarna hade med ett par ord träffat en situation midt i hjärtpunkten? »Jag är rädd för det», hade hon sagt. Vad hade hon varit rädd för? Hade hon användt frasen helt tanklöst och utan mening? Men det var hon som hade delat hans extas då de sjöngo »Ziguenarna» tillsammans. Det visste han. Men hade han inte också sett henne i eld och lågor över Donald Wares spel? Men här tog Grahams egenkärlek överhand, ty han sade till sig själv att med Donald Ware var det en annan sak. Och vid den tanken smålog han för sig själv och åt sig själv.

»Vad är det ni har så roligt åt?» frågade Paula. »Gud skall veta att jag inte är någon arkitekt. Och

jag trotsar er att kunna bygga hus åt sju filosofer efter alla de orimliga villkor Dick framställer.»

Då Graham kom upp i sitt tornrum och satt där med sina böcker om Anderna oöppnade framför sig, bet han sig i läpparna och funderade. Den kvinnan var ingen kvinna. Hon var ett riktigt barn. Eller — han tvekade vid den tanken — var hennes naturlighet spelad? Var hon verkligen rädd? Så måste det vara. Hon kände till världen. Hon var mycket klok. Varje blick ur hennes grå ögon vittnade om jämvikt och styrka. Så var det — styrka! Han kom ihåg den första kvällen då hon tyckts honom skjuta glimtar av stål, diamantgnistrande stål. Han kom ihåg att han den gången jämfört hennes styrka med elfenben och med sennit flätad av kvinnohår.

Och alltsedan de korta orden vid bindpålarna och den gången då de sjöngo »Ziguenarna» visste han, att när helst de sågo varandra i ögonen var det med ömsesidig kännedom om outtalade tankar.

Förgäves vände han bladen i böckerna för att söka de upplysningar han behövde. Han försökte fortsätta kapitlet utan dessa uppgifter, men det kom inga ord ur hans penna. Det hade kommit en pinsam oro över honom. Han tog en tidtabell och såg efter när tågen gingo, ändrade tanke, telefonerade till stallet och bad att få Altadena sadlad.

Det var en härlig californisk försommarmorgon. Icke en vindfläkt över de dåsande fälten, där man hörde vaktlar och lärkor sjunga. Luften var tung av syrendoft, och då han red mellan syrenhäckarna hörde han på avstånd Mountain Lads kraftiga gnäggande och Fotheringtonprinsessans silverklingande svar.

Varför satt han här och red på Dick Forrests häst? frågade han sig själv. Varför var han nu ej på väg till stationen för att fara med det första tåget som han antecknat ur tidtabellen? Denna ovanliga svaghet och obeslutsamhet var en ny roll för honom, tänkte han bittert. Men — och han råkade i eld och lågor vid den tanken — detta var hans enda liv, och hon var den enda kvinnan i världen.

Han lät sin häst vika åt sidan för att låta en hjord Angoragetter gå förbi. Alla voro mödrar och de voro flera hundra; de drevos långsamt framåt av baskiska herdar, med många pauser, ty varje get åtföljdes av en killing. I hästhagen funnos många ston med nyfödda föl, och en gång måste han i tid vika av in på en sidoväg för att undvika en flock på trettio ettårshingstar, som drevos tvärs över ägorna. Deras eldighet smittade hela ranchen så att luften var full av gälla gnäggningar och stonas svar, medan Mountain Lad, utom sig vid åsynen av så många rivaler, rusade av och an i hagen och oupphörligt trumpetade ut sin utmanande övertygelse att han var den grannaste och stoltaste hingst i världen.

Dick Forrest red in på sidovägen med sin eldige Outlaw, strålande av förtjusning över den storm som rasade bland hans många djur.

»Fruktsamhet! Fruktsamhet!» utropade han, i det han höll in sin häst, om det kan kallas att hålla in ett ilsket sto, som oupphörligt nafsade med tänderna än efter hans ben, än efter Grahams eller i vanmäktigt raseri sparkade bakut och anföll tomma rymden med bakhovarna ett dussin gånger.

»De där ungdomarna driva Mountain Lad till det yttersta», skrattade Dick. »Hör så han sjunger:

»Hör mig! Jag är Eros. Mina fötter dåna i bergen. Jag fyller de vida dalarna. Stona höra mig och spritta till i de fridfulla hagarna, ty de känna mig. Landet dryper av fetma och saven stiger upp i träden. Det är vår. Våren är min. Jag härskar i vårens kungarike. Stona minnas min röst. De känna mig sedan gammalt genom sina mödrar. Hör mig! Jag är Eros. Mina fötter dåna i bergen, och de vida dalarna äro mina härolder och genljuda av min ankomst.»

NITTONDE KAPITLET.

Efter mrs Tullys avresa utförde Paula sin hotelse och fyllde huset med gäster. Hon tycktes ha kommit ihåg alla som väntade sig en inbjudan, och den stora bilen som mötte tågen vid stationen åtta miles därifrån voro sällan tomma varken på ditvägen eller hemvägen. Det var flera sångare och musiker och artister och svärmar av unga flickor med sitt oundvikliga följe av unga herrar, och mammor, tanter och förkläden myllrade överallt i Stora huset och fyllde ett par biler då utfärder ägde rum.

Graham undrade om det ej var med beräkning som Paula omgav sig med så mycket människor. Vad honom själv beträffade övergav han definitivt allt arbete med boken och deltog i de ungas morgonbad, förmiddagsridterna omkring ägorna och alla nöjen som förekommo inom- eller utomhus.

Man gick sent till sängs och steg tidigt upp. Dick, som vidhöll sina vanor och aldrig visade sig för sina gäster före klockan tolv, satt en natt uppe och spelade poker i herrsalongen. Graham satt och såg på och kände sig rikligt belönad då spelarna i dagningen fingo ett oväntat besök av Paula, som själv haft en av sina »vita» nätter, fastän det ej syntes på hennes friska hy. Graham måste uppbjuda hela sin själv-

behärskning för att ej alltför ofta låta sina ögon irra bort till henne, medan han blandade till mousserande drinks för att pigga upp de talgögda, trötta spelarna. Men så förmådde hon dem att sluta spelet och skickade dem att ta sig ett morgonbad före frukosten och dagens arbete eller nöjen.

Paula var aldrig ensam. Graham kunde endast sluta sig till den grupp som alltid omgav henne. Ehuru de unga alltjämt roade sig med ragtime och tango, dansade hon sällan och då var det med de unga herrarna. Men en gång bjöd hon upp honom till en gammaldags vals. »Här få ni nu se edra förfäder uppträda i en antediluviansk dans», sade hon skämtsamt till de unga, i det de dansade ut, ty hon och Graham voro ensamma på golvet.

Där de till »Salomes vals» rytmiskt gledo upp och ner i det stora rummet, i varandras armar, voro de föremål för åskådarnas beundran, som Dick gav uttryck då han ropade: »De sväva! De sväva!»

Ord behövdes ej. Tysta, utan att se på varandra, återvände de till sällskapet, där Dick utbrast:

»Ja, spolingar, ungtorskar och annan småfisk, så där brukade vi gamla dansa. Kom ihåg, jag säger ingenting mot de moderna danserna. De ä' mycket bra och väldigt vackra. Men det skulle ändå inte skada er att lära er valsa ordentligt. Ert sätt att valsa, då ni försöka det, är anskrämligt. Vi gamla kunna åtskilliga saker som inte ä' så oävna.»

»Till exempel?» frågade en av flickorna.

»Ja, till exempel... Jag har just ingenting emot att den unga generationen stinker bensin så som den gör...»

Utrop och protester överröstade Dick ett ögonblick.

»Jag vet att jag luktar bensin själv», fortfor han. »Men ni ha allesammans försummat de bra sätten att förflytta sig. Det finns inte en flicka bland er som kan gå i kapp med Paula. Och det är ingen enda av er, unga herrar, som inte Graham och jag kunna stuka i kapplöpning så att de måste telefonera efter ambulansen. Å, jag vet nog att ni allesammans kunna köra bil så att det står härliga till. Men det finns inte en bland er som kan rida en häst — vad jag menar med en riktig häst. Och vad det beträffar att cykla ... å, det är en ynkedom. Och hur många av er, väldiga idrottsmän, som idka roddsport ute på viken, kunna ta hand om styret på en gammaldags segelbåt eller skonare utan hjälp?»

»Men vi komma ändå alltid dit vi ämna oss», svarade samma flicka.

»Det nekar jag inte för», svarade Dick. »Men ni ta er inte alltid bra ut. Jag skall påminna er om en vacker syn som ingen av er någonsin kan tävla med, och det är Paula som tyglar fyra ystra vagnshästar, med foten på bromsen, och låter jaktvagnen rutscha i vinande fart utför bergsvägarna.»

— — —

En varm förmiddag hade i den stora pations svala arkad en grupp på fyra fem personer — däribland Paula — råkat samlas omkring Graham som suttit där ensam och läst. Efter en stund tog han till sin tidskrift igen och fördjupade sig så i den att han glömde sin omgivning, ända tills han märkte att det blev tyst. Han såg upp. Alla de andra utom Paula hade gått. Han hörde deras avlägsna skratt från andra

sidan pation. Men Paula! Han ertappade uttrycket i hennes ögon. Hennes blick gällde honom. Tvivel, grubbel, nästan oro lästes i hennes ögon, men i detta korta ögonblick hann han ändå lägga märke till att det var en djup och forskande blick — nästan, tänkte han, som om hon kastat en blick i ödets nyss uppslagna bok. Hennes ögon blevo ostadiga och gledo undan, och färgen på hennes kind stegrades. Två gånger rörde hon på läpparna för att säga något, men i sitt bryderi över att ha blivit ertappad kunde hon ej få fram ett ord. Graham räddade den pinsamma situationen genom att säga helt nonchalant:

»Jag har nyss läst De Vries' panegyrik över Luther Burbanks verksamhet, och jag tycker att Dick är för husdjuren vad Burbank är för de odlade växterna. Ni ä' livskapare här — ni forma om stoffet till ny skönhet och nytta.»

Paula, som nu hämtat sig, skrattade och höll till godo med komplimangen.

»Då jag ser på vad jag åstadkommit», fortfor Graham i allvarligaste ton, »är jag rädd att jag bara kan se tillbaka på ett bortkastat liv. Varför slog jag mig inte på att uträtta något? Jag är förfärligt avundsjuk på er båda.»

»Vi ha verkligen på vårt samvete att en väldig massa levande varelser ha blivit födda», sade hon. »Man riktigt kippar efter andan då man tänker på ansvaret.»

»Ranchen har i sanning en prägel av fruktsamhet», smålog Graham. »Aldrig förr har jag fått ett sådant intryck av liv som blommar och sätter frukt. Allting här frodas och förökar sig . . .»

Paula kom plötsligt på en tanke.

»En dag skall jag visa er mina guldfiskar. Jag uppföder dem rentav i handelssyfte. Jag förser San Franciscos handlande med deras sällsyntaste exemplar, och jag skickar till och med till Newyork. Och det bästa är att jag faktiskt förtjänar på dem. Det syns nog i Dicks böcker, och han är den strängaste bokförare. Det finns inte en hammare på hela ranchen som inte är bokförd, inte ett hästskosöm som han inte har antecknat. Det är därför han har en sådan stab av bokförare. Vet ni, han har med ändlösa sifferkolumner beräknat genomsnittskostnaden för en timmes arbete av en draghäst, inberäknat tidsförlusten genom kolik och benskador.»

»Men edra guldfiskar?» sade Graham, irriterad av att hon ständigt talade om sin man.

»Ja, Dick låter sina bokförare hålla reda på mina guldfiskar på samma sätt. Jag debiteras för varenda timme jag använder ranchens eller husets tjänare för guldfiskarnas räkning — för frimärken och brevpapper också. Jag måste betala nötningskostnader för materielet. Han låter mig till och med betala för vattnet, alldeles som om han vore ett vattenbolag och jag en husägare. Men ändå har jag tio procent i nettovinst, ja, jag har till och med haft trettio. Men Dick skrattar och säger att om jag drar ifrån lönen för en överskötare — överskötaren är jag —, får jag usel avkastning eller driver till och med affären med förlust... med mitt netto skulle jag inte kunna betala en så skicklig överskötare.

»Det är emellertid på det sättet Dick lyckas i sina företag. Så vida det inte rentav är experiment, gör

han aldrig något utan att precis veta, ända in i de mest mikroskopiska detaljer, vad han tar sig till.»

»Han är mycket säker», anmärkte Graham.

»Jag har aldrig sett någon som är så säker på sig själv», sade Paula varmt, »och jag har aldrig känt en människa som är hälften så duglig som han. Jag känner honom. Han är ett geni. Men endast i den mest paradoxartade mening. Han är ett geni emedan han är så välbalanserad och normal att det inte finns en gnista geni hos honom. Sådana män äro sällsyntare och större än genier. Jag tänker mig gärna Abraham Lincoln som en sådan typ.»

»Jag måste erkänna att jag inte riktigt förstår er», sade Graham.

»Å, jag är inte nog djärv att påstå att Dick är lika nyttig, lika kosmiskt nyttig som Lincoln», sade Paula hastigt. »Dick är nyttig, men det är inte detta. Det är genom sin jämvikt, sin normalitet, sin brist på exaltation, som de äro av samma typ. Jag däremot är ett geni. Ty ser ni, jag gör saker utan att veta av att jag gör dem. Jag bara gör dem. På det sättet åstadkommer jag verkningar med min musik. Och tänk på min simkonst. Om det gällde livet kan jag inte säga hur jag hoppar eller dyker eller slår volt.

»Dick å andra sidan kan inte göra något utan att klart veta på förhand hur han skall göra det. Han gör allting med jämvikt och förutseende. Han är ett underverk i alla möjliga avseenden, utan att någonsin ha varit ett underverk i något särskilt. Å, jag känner honom. Han har aldrig varit champion eller rekordbrytare i någon sport. Ej heller har han varit medelmåttig i något. Och så är det med allt intellek-

tuellt. Han är en jämnt smidd kedja. Han har inga massivare länkar, inga klena länkar.»

»Jag är rädd att jag liknar er», sade Graham, »den vanligare och underlägsnare varelsen, geniet. Ty jag flammar också upp vid vissa tillfällen och gör saker utan den ringaste beräkning. Och jag är inte höjd över att falla på knä för mysteriet.»

»Och Dick hatar mysterier — åtminstone ser det så ut. Han nöjer sig inte med att veta h u r, han söker också i evighet hur's o r s a k. Ett mysterium är en utmaning för honom. Det retar honom som ett rödt skynke retar en tjur. Genast riktar han sina stötar mot mysteriets inälvor och hjärta för att få veta h u r och v a r f ö r, och då blir det inte längre något mysterium, utan en allmän lag och ett vetenskapligt bevisat faktum.»

— — —

Mycket av den situation, som höll på att utveckla sig, var dolt för de tre huvudpersonerna, Graham visste ingenting om Paulas förtvivlade försök att haka sig fast vid sin man, och denne, som var feberaktigt sysselsatt med sina tusen planer och förslag, träffade sina gäster allt mera sällan. Av en mängd långa chiffertelegram från Mexico visste Paula att situationen vid Harvestgruvorna var farlig. Hon såg också agenter från utländska aktieägare i Mexico anlända till ranchen och konferera med Dick, alltid brådskande och ofta olägligt. Men förutom hans klagomål över att de togo tid ifrån honom meddelade han henne aldrig något om diskussionerna.

»Ack, jag önskar att du inte vore så upptagen»,

suckade hon, där hon satt på hans knä, en morgon då hon lyckats träffa honom ensam.

Hon hade emellertid avbrutit dikterandet av ett brev i fonografen, och sucken framkallades av Bonbrights varnande hosta, då hon såg honom komma in med nya telegram i handen.

»Vill du inte följa med mig ut och åka i eftermiddag, efter Duddy och Fuddy, bara du och jag, och ge alla andra på båten?» bad hon.

Han skakade på huvudet och smålog.

»Du kommer att träffa ett underligt sällskap vid lunchen», förklarade han. »Ingen annan behöver veta det, men för dig skall jag tala om det.» Han sänkte rösten, medan Bonbright diskret stod och plockade i brevhögarna. »Det är Tampico-oljepampar. Samuels själv, Naciscodirektören, och Wishaar, bossen som står bakom Pearson-Brooks-trusten — han som satte i gång köpet av ostkustjärnbanan då de försökte slå ut Nacisco; och Matthewson — den »store hövdingen» på den här sidan Atlanten för Palmerstonintressena — du vet, den engelska trusten som vållade Nacisco- och Pearson-Brooks-bolagen så många svårigheter; och åtskilliga andra. Du förstår att det artar sig illa nere i Mexico när en sådan massa pampar slutar kivas och söker sig tillsammans.

»Ser du, de representera olja, och jag är på mitt sätt en viktig person där nere, och de vilja att jag skall förena gruvintressena med oljans. Det ligger stora händelser i luften, och vi måste hålla ihop och göra något, annars få vi dra oss ifrån Mexico. Jag medger att sedan de slogo ut mig under bråket för

tre år sedan har jag suttit och tjurat i mitt tält och tvingat dem att komma och söka upp mig.»

Han smekte henne och kallade henne sin allra käraste lilla kvinna, fastän hon såg att hans ögon otåligt sneglade bort till fonografen och dess ofullbordade brev.

»Alltså», fortfor han och tryckte henne intill sig på ett sätt som tycktes antyda att hennes stund hos honom var förbi och att hon måste gå nu, »är eftermiddagen upptagen. Ingen stannar över natten. De ge sig i väg före middagen.»

Hon gled ner från hans knä ovanligt hastigt och stod framför honom med blixtrande ögon, bleka kinder och en beslutsam min, som om hon ämnade säga något viktigt. Men så ljöd en svag ringning och han tog luren från bordstelefonen.

Paula drog en tyst suck, och då hon gick och Bonbright ivrigt steg fram med sina telegram, hörde hon början av mannens samtal:

»Nej. Det är omöjligt. Han måste ge med sig, annars tvingar jag honom att ge upp staten. Den där herrns ingångna förbindelser ä' bara nonsens. Vore det bara det, kunde han väl reda sig. Men jag har några högst intressanta brev som han tycks ha glömt. Ja, ja, de göra slag i saken inför vilken domstol som helst. Ni skall ha dem på ert kontor klockan fem i eftermiddag. Och hälsa honom från mig att om han försöker genomföra den här intrigen, klubbar jag ner honom. Jag sätter i gång en konkurrerande linje, och då ska hans ångbåtar vara i indrivarens händer innan årets slut. Och ... hallå, är ni där?

Och tag reda på det där som jag föreslog. Jag är övertygad om att han har stora skulder...»

— — —

Varken Graham eller ens Paula kunde ana att Dick — den skarpsynte, som kunde förutse händelser som ännu ej inträffat och på små nyanser och antydningar byggde upp sluga spekulationer och hypoteser vilkas riktighet bevisades av de följande tilldragelserna — redan hade en känsla av vad som ännu ej hade händt men som kunde hända. Han hade ej hört Paulas korta, betydelsefulla yttrande vid bindstolparna, ej heller hade han sett Graham ertappa henne med den djupt forskande blicken under arkaden. Dick hade ingenting hört, sett föga men förstått mycket, och redan före Paula hade han på ett dunkelt sätt varit rädd för det som hon sedan hade blivit rädd för.

Det mest påtagliga han hade att bygga på var den där kvällen då han, ehuru fördjupad i bridgespelet, ej kunnat undgå att märka hur hastigt de gått ifrån pianot efter att ha sjungit »Ziguenare på vandring», och då de kommo bort till honom för att retas med honom för att han förlorade, hade han iakttagit att det låg något ovanligt i Paulas skälmaktigt retsamma min. Medan Dick gav lika godt igen och hans leende blick glidit över Graham som stod bredvid henne, hade han även upptäckt något ovanligt i hans ansikte. Mannen var nervös, så lydde Dicks iakttagelse. Men varför skulle han vara nervös? Fanns det något sammanhand mellan hans nervositet och Paulas hastiga flykt från pianot? Och hela tiden, medan dessa frågor döko upp i hans huvud, hade han skrattat åt deras

infall, givit, ordnat sina kort och vunnit utan en trumf på hand.

Men inom sig hade han som en orimlighet avfärdat blotta tanken på att hans farhågor skulle gå i fullbordan. Det var bara en gissning på måfå, en dum fantasi grundad på de obetydligaste omständigheter, tänkte han helt lugnt. Det bevisade endast hur tilldragande hans hustru och hans vän voro. Men — och ibland kunde han ej hindra den tanken att tränga sig fram — varför hade de avbrutit sin sång den där kvällen? Varför hade han fått en känsla av att det låg något ovanligt bakom? Och varför hade Graham varit nervös?

Medan Bonbright en förmiddag lät diktera för sig ett telegram, visste han ej att Dicks små promenader till fönstret, allt under det han fortfor att diktera, förorsakats av dämpade hovslag på vägen. Det var ej den första morgonen som Dick hade gjort avstickare bort till fönstret för att skenbart likgiltigt titta ut på ridpartierna, då de kommo hem och sutto av vid bindstolparna. Men den morgonen visste han, innan de första ryttarna kommo i sikte, vilka dessa ryttare skulle vara.

»Braxton kan vara trygg», fortfor han med sin diktamen utan att ändra ton, men med ögonen på vägen där de ridande först måste visa sig. »Går det galet, kan han rida över bergen till Arizona. Sök genast upp Connors. Braxton har givit Connors fullständiga instruktioner. Connors är i Washington i morgon. Ge mig detaljerade underrättelser om alla nya tilldragelser.»

Fawn och Altadena kommo i skritt uppför kör-

vägen, hals vid hals. Dick hade ej misstagit sig beträffande de personer han väntade sig att få se. Längre bort antydde rop och skratt och trampet av många hovar att det övriga sällskapet var tätt bakom.

»I nästa telegram, mr Bonbright, skall Harvestchiffern användas», fortfor Dick helt lugnt, medan han inom sig gjorde den reflexionen att Graham red ganska bra, men inte förstklassigt och att man måste laga att han fick en tyngre häst än Altadena. »Det är till Jeremy Braxton. Skicka det till bägge adresserna. Endera skall väl komma fram...»

TJUGONDE KAPITLET.

Åter sinade floden av Stora husets gäster ut, och under mer än en lunch och middag sutto endast Paula och de båda herrarna vid bordet. Sådana kvällar, medan Graham och Dick pratade en timme innan de gingo till sängs, spelade Paula ej längre känslofulla saker för sig själv på pianot, utan satt tillsammans med dem och broderade och hörde på samtalet.

Bägge männen hade mycket gemensamt, hade levat sitt liv på ungefär samma sätt och betraktade livet från samma synpunkt. Deras filosofi var snarare kärv än sentimental, och bägge voro realister. Paula vande sig att kalla dem för ett par »kraftkarlar.»

»Ja», sade hon skrattande till dem, »jag förstår er hållning. Ni ä' segrare, båda två. Fysiskt taget, menar jag. Ni ä' friska. Ni ä' uthålliga. Ni kunna stå ut med åtskilligt. Ni ha hållit er vid liv där mindre motståndskraftiga skulle ha dukat under. Ni gå igenom afrikanska febrar och begrava edra kamrater. En stackars gosse får lunginflammation vid Cripple Creek och kolar av innan ni hinna få honom ner till hamnstaden. Varför fingo inte ni lunginflammation? Var det för att ni hade bättre förtjänat att slippa undan? För att ni hade levat dygdigare? För att

ni voro mera på er vakt mot risken och vidtogo flera försiktighetsmått?»

Hon skakade på huvudet.

»Nej. Emedan ni hade bättre tur — jag menar genom medfödd god kroppskonstitution. Dick begravde sina tre styrmän och två maskinister i Guayaquil. Gula febern. Varför smittade inte gula febern Dick och tog livet av honom? På samma sätt med er, ni bredaxlade och högbröstade mr Graham. Under er sista resa, varför dog inte ni i träskfeber i stället för er fotograf? Seså, bekänn nu. Vad vägde han? Hur bred var han över axlarna och bröstet? Hur stor var hans motståndskraft?»

»Han vägde sextio kilo», medgav Graham skamset. »Men han såg frisk och duktig ut då vi startade. Jag tror att jag blev mera överraskad än han, då han vände näsan i vädret.» Graham skakade på huvudet. »Det var inte för att han var liten och lätt. Små karlar äro ofta de segaste, om alla andra omständigheter äro lika gynnsamma. Men ni har i alla fall träffat det rätta skälet. Han hade inte den fysiska motståndskraften. Du vet, vad jag menar, Dick.»

»Det påminner på sätt och vis om den muskel- och hjärtkvalitet som sätter vissa prisfäktare i stånd att hålla sig uppe under en hel lång match — tjugu, trettio, fyrtio ronder», sade Dick. »Just nu finns det i San Francisco flera hundra ynglingar som drömma om seger i ringen. Jag har sett dem försöka sig. Alla se duktiga ut, välväxta, friska som nötkärnor och unga. De ha den bästa vilja. Men en på tio av dem står ut i tio ronder. Jag menar inte att de bli knockout'ade. Jag menar att de falla ihop. Deras muskler

och hjärtan bestå inte av förstklassiga fibrer. De äro helt enkelt inte skapade till att gå på i full fart och full spänning under tio ronder. Några av dem falla ihop efter fyra fem ronder. Och inte en på fyrtio av dem kan stå ut med tjugu ronder, ge och ta emot, slägga och städ, en minuts vila och tre minuters kamp, under en hel timme. Och den som kan stå ut fyrtio ronder är en på tio tusen.»

»Ni förstå vad jag menar», sade Paula. »Ingendera av er två är under fyrtio år. Ni ä' ett par härdade syndare. Ni ha gått igenom strapatser och försakelser som kommo edra kamrater att dö som flugor. Ni ha roat er vildt, ni ha slagit er fram genom världen...»

»Sått vår vildhavre», skrattade Dick.

»Och druckit väldeligen», fortfor Paula. »Inte ens spriten har bränt er. Ni voro för sega. Ni drucko de andra under bordet eller på sjukhuset eller i graven och marscherade morskt vidare med en sång på läpparna, med ofördärvad kropp och utan att ens få huvudvärk dagen därpå. Saken är den att ni ä' lyckade skapelser av naturen. Edra muskler äro rovdjursmuskler, edra inre organ rovdjursorgan. Och av allt detta härleder sig er rovdjursfilosofi. Därför ä' ni kraftkarlar och predika realism och praktisera realism, knuffa omkull och trampa ner mindre och mera vanlottade varelser, som inte våga opponera sig, som — precis som Dicks boxargrabbar — skulle falla ihop i den första ronden, om det bara är styrkan som är det avgörande.»

Dick visslade spefullt.

»Och det är därför ni predika den starkes evan-

gelium», fortfor Paula. »Om ni hade varit svaga, skulle ni ha predikat den svages evangelium och vändt den andra kinden till. Men ni båda muskulösa jättar, när man slår er, vända ni inte den andra kinden till, just därför att ni äro de ni äro...»

»Nej», avbröt Dick lugnt, »vi ryta genast: ge honom på skallen! och så ge vi honom på skallen. Hon har porträtterat oss, Evan, med hull och hår. Filosofien, liksom religionen, är vad mannen är och formas av honom efter hans eget beläte.»

Och medan samtalet bredde ut sig över hela världen, fortfor Paula att sy och såg de båda kraftfulla männen för sig, beundrande, reflekterande, utan den självsäkerhet som fanns hos dem, medveten om att hon höll på att släppa efter övertygelser som hon så länge hyllat att de tycktes utgöra en del av henne själv.

Senare på kvällen gav hon uttryck åt sin oro.

»Det besynnerligaste är», sade hon till svar på ett yttrande som Dick nyss fällt, »att man inte kommer ur fläcken genom att filosofera för mycket över livet. Filosofisk atmosfär är förvillande — åtminstone för en kvinna. Man hör så mycket om allting och emot allting, att ingenting är säkert. Till exempel, vår hästspecialist Mendenhalls hustru är lutheran. Hon tvivlar inte på någonting. Allt är fixerat, ordnat, orubbligt. Hon vet ingenting om planeternas vandringar och isperioderna, och om hon visste något skulle det inte på minsta sätt rubba hennes regler för hur män och kvinnor skola handla i detta livet och med tanke på det nästa.

»Men här hos oss slå ni två kraftkarlar in edra

kopparnitar, Terrence dansar en grekisk dans med sin epikureiska anarkism, Hancock viftar med den Bergson'ska metafysikens skimrande slöja, Leo knäfaller högtidligt för Skönhetens altare och Dar Hyal jonglerar med sin dekadansteori utan annan effekt än att ni alla applådera honom för hans skicklighet. Ni förstå mig? Resultatet blir att det inte är något fast i något mänskligt omdöme. Ingenting är rätt. Ingenting är orätt. Man färdas utan kompass, roder och sjökort på ett hav av Idéer. Skall jag göra detta? Skall jag låta bli detta? Är det orätt? Ligger det någon dygd i detta? Mrs Mendelhall har sitt ögonblickliga svar på alla sådana frågor. Men ha filosoferna det?»

Paula skakade på huvudet.

»Nej. Allt vad de ha är idéer. De börja genast tala om dem och tala, tala, tala och med all sin lärdom komma de inte till något resultat. Och jag är precis i samma fördömelse. Jag hör på och hör på och talar och talar, liksom jag talar nu, men kommer inte till någon övertygelse. Det finns intet sätt att prova . . .»

»Jo visst», sade Dick. »Sanningens urgamla, eviga prov: d u g e r d e t i p r a k t i k e n?»

»Nu kommer du med din mest älskade kopparnit», smålog Paula. »Och Dar Hyal skulle med några armrörelser och ordsvängningar bevisa att alla kopparnitar äro illusioner, och Terrence att kopparnitarna äro tarvliga betydelselösa och i bästa fall oväsentliga ting; och Hancock att Bergsons himmel över våra huvuden är späckad med kopparnitar, förutom att de äro mycket överlägsna dina, och Leo att det bara

finns en kopparnit i världen och att det är Skönheten, och att den inte alls är koppar, utan guld.»

— — —

»Kom med, Rödsky, och rid i eftermiddag», bad Paula sin man. »Jaga bort alla griller och ge advokater och gruvor och kreatur katten!»

»Det skulle jag gärna vilja, Paula», sade han. »Men jag kan inte. Jag måste fara i bil ända till Buckeye. Jag fick bud strax före lunchen. De ä' i bryderi angående fördämningen. Det måste ha varit ett fel i de undre lagren och där har blivit en förskjutning genom för starka dynamitskott. Vad tjänar det till att bygga en bra sluss, om inte dammens botten är vattentät?»

Tre timmar därefter, då Dick kom tillbaka från Buckeye, lade han märke till att Paula och Graham för första gången ridit ut ensamma.

— — —

Wainwrights och Coghlans voro i två biler ute på en veckas utfärd till Russian River, stannade över en dag i Stora huset och voro anledningen till att Paula ställde till en utflykt med jaktvagnen till Los Banosbergen. Som de gåvo sig av på morgonen, var det omöjligt för Dick att följa med, men han lämnade Blake i sticket midt under dikteringen för att gå ner och se dem fara. Han försäkrade sig om att det inte var något att anmärka på påselningen och förspänningen och ändrade om de åkandes placering i det han vidhöll att Graham skulle sitta på kuskbocken bredvid Paula.

»Det måste finnas en reserv av manlig kraft bredvid Paula i händelse av behov», förklarade Dick. »Jag

var med en gång då bromsstången sprang av i en utförsbacke till ett visst obehag för passagerarna. Några av dem bröto halsen av sig. Och för att lugna er skall jag nu sjunga en stump för er:

"Vad kan Paula prestera?
Jo, en dog-cart kan hon styra.
Kan hon åstadkomma mera?
Hon kan köra hästar fyra."

Alla skrattade, men Paula gav stalldrängarna en vink att släppa hästarnas betsel och ordnade tömmarna i sina händer.

Under det muntra pratet vid avskedet från Dick hade ingen av gästerna intryck av något annat än en härlig morgon, utsikterna till en glad dag och en munter värd som önskade dem lycklig resa. Men trots det upplivande nöjet att få köra detta eldiga fyrspann erfor Paula en obestämd melankoli, som till en del berodde på att Dick ej följt med. Dicks uppsluppna min hade vållat Graham ett flyktigt samvetskval och påminnt honom om att han i stället för att sitta bredvid Paula borde ha suttit på tåget och styrt kosan bort till en annan ända av världen.

Men munterheten dog bort i Dicks ansikte då han gjorde helt om och gick in i huset. Klockan var några minuter över tio då han slutade sin diktamen och mr Blake reste sig för att gå. Han tvekade och sade sedan i en ton som om han bedt om ursäkt:

»Ni bad mig, mr Forrest, påminna er om korrekturen på er bok om korthornsrasen. De telegraferade en ny påminnelse i går.»

»Det hinner jag inte med själv», svarade Dick. »Vill

ni vara god och rätta det typografiska, lämna mr Manson korrekturen så att han får granska det faktiska och sedan skicka av dem.»

Till klockan elva tog Dick emot sina förvaltare och förmän. Sedan kom mr Bonbright med sin packe telegram, och innan de expedierats var det lunchdags. För första gången ensam sedan han sett jaktvagnen rulla bort gick Dick ut i sin sovloggia, till raden av barometrar och termometrar på väggen. Men han hade ej kommit för att rådfråga dem utan för att se forskande in i den unga kvinnans ansikte, som smålog mot honom från den runda träramen.

»Paula, Paula», sade han högt, »ämnar du överraska dig själv och mig efter alla dessa år? Håller du på att bli yr i huvudet nu, så gammal som du är?» Han satte på sig damasker och sporrar för att vara färdig att rida ut efter lunchen, och vad han därvid tänkte uttalade han till porträttet.

»Låt kapplöpningen starta», mumlade han. Och efter en paus tillade han, i det han gick: »Öppet fält och ingen mannamån... ingen mannamån.»

— — —

»Om jag inte reser snart, måste jag bli pensionär och flytta till filosoferna i mandroñolunden», sade Graham skrattande till Dick.

Det var dags att samlas till cocktail'en, och Paula och Graham voro de enda av utfärdsdeltagarna som ännu infunnit sig.

»Om alla filosoferna tillsammans ändå ville skriva en bok!» sade Dick misslynt. »Herre Gud, gosse lilla, du måste skriva din bok färdig här. Jag satte

fart i dig, och nu måste jag också laga att du får den färdig.»

Paulas uppmuntran till Graham att stanna — idel stereotypa, likgiltiga fraser — var musik för Dick. Hans hjärta spratt till av glädje. Kunde han ej ha misstagit sig, när allt kom omkring? För två sådana naturer, kloka medelålders individer som Paula och Graham, var en sådan dårskap otänkbar. De voro inga ungdomar med hjärtat på tungan.

»Skål för boken!» sade han. Han vände sig till Paula. »En god cocktail», berömde han. »Du överträffar dig själv, Paul, och du kan aldrig lära Oh Joy konsten. Hans gå aldrig upp mot dina. — Ja tack, en till.»

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Medan Graham red ensam genom tallskogarna uppe i bergen, varifrån man hade utsikt ner över ranchen, gjorde han bekantskap med Selim, den kolsvarta ridhästen, som Dick hade givit honom i stället för den lättare Altadena. Under det han iakttog djurets godmodiga lekfullhet och pålitlighet gnolade han orden till ziguenarvisan och lät dem inverka på sina tankars riktning. Helt mekaniskt, med tanke på illyliska älskande par som rista in varandras namn i trädens stammar, bröt han en kvist lager och en tallkvist. Han måste resa sig i stigbyglarna för att bryta en högstjälkig, femfingrig ormbunke att binda ihop kvistarna med så att de bildade ett kors. Då patteranen var färdig, kastade han den på vägen framför sig och lade märke till att Selim gick över den utan att trampa på den. Graham vände på huvudet och såg på den ända till nästa vägkrök. Ett godt omen, tänkte han, att den inte blivit trampad.

Han bröt flera ormbunksstjälkar, flera kvistar av rödtall och lager och förfärdigade patteraner, som han sedan kastade framför sig. Om en timme, då hålvägen krökte sig och han visste att backarna blevo svåra och branta, vände han om.

Selim gnäggade. En gnäggning svarade helt nära.

Vägen var bred och jämn, Graham lät sin häst trava och hann upp Paula på Fawn.

»Hallå!» ropade han. »Hallå! Hallå!»

Hon höll in hästen tills han kom fram.

»Jag höll just på att vända om», sade hon. »Varför vände ni? Jag trodde att ni skulle rida över berget till Little Grizzly.»

»Visste ni att jag var före er?» frågade han och beundrade hennes frimodiga, gossaktiga sätt att se honom rätt i ögonen.

»Ja, naturligtvis. Det kunde jag ju inte tvivla på efter den andra patteranen.»

»Å, dem hade jag glömt», skrattade han litet förlägen. »Varför vände ni om?»

Hon väntade tills Fawn och Selim stigit över en al, som fallit tvärsöver vägen, så att hon kunde se Graham rätt i ögonen då hon svarade:

»Emedan jag inte ville följa efter er... följa efter någon», rättade hon sig. »Jag vände vid den andra patteranen.»

Han hade ingenting att svara, och det uppstod en förlägen tystnad. Båda kände detta bryderi, som berodde på att båda visste det som de förtego.

»Har ni för vana att strö ut patteraner?» frågade Paula.

»Nej, det var första gången», svarade han och skakade på huvudet. »Men här fanns en sådan frestande rikedom på material, och så hade jag den där sången i huvudet.»

»Jag hade den i huvudet i morse då jag vaknade», sade hon, denna gång med ansiktet rätt framåt för att undvika en slinga vildvin som hängde ner vid hennes sida av vägen.

Och då Graham betraktade hennes profil, hennes rika, guldbruna hår och hennes vita hals, kände han den gamla värkande trånaden i sitt hjärta. Hennes närhet var en frestelse. Åsynen av henne i den ljusbruna riddräkten framkallade marterande visioner — hennes smidiga kropp, då hon red på den simmande Mountain Lad, gjorde sitt fyrtiofotssprång från trampolinen eller gick nedåt det långa rummet i sin mattblå dräkt av medeltidssnitt och hennes knän på ett så bedårande sätt förde fram kjolarnas tätt åtskutande draperier.

»En penny för vad ni nu tänker på», avbröt hon hans syner. Han svarade genast:

»Jag tänkte: Gud ske lov att hon ännu inte har nämnt Dick.»

»Tycker ni så illa om honom?»

»Var rättvis nu», sade han nästan strängt. »Det är för att jag tycker om honom. Annars...»

»Nå?»

Hennes ton lät modig, men hon såg rätt framför sig på Fawns klippande öron.

»Annars kan jag inte förstå varför jag stannar. Jag borde ha rest för länge sedan.»

»Varför det?» frågade hon, ännu med blicken riktad på de klippande öronen.

»Hyckla inte», sade han. »Ni och jag behöva knappast tala för att förstå varandra.»

Hon vände sig helt emot honom med en varm rodnad på kinden och såg på honom utan att säga något. Handen, varmed hon höll ridspöt, höjdes hastigt, som om hon velat trycka den mot sitt bröst, men föll sedan obeslutsamt ned utmed sidan. Men hennes ögon

voro glada och överraskade. Det kunde han ej missta sig på. Och han flyttade över tygeln till sin andra hand, red tätt intill hene, slog armen om hennes liv, drog henne till sig och tryckte en lång kyss på hennes läppar. Han misstog sig icke — hon besvarade kyssen, och det var med hänryckning han kände hennes andedräkt blanda sig med hans.

I nästa ögonblick hade hon slitit sig lös. Blodet hade sjunkit tillbaka från hennes ansikte. Hennes ögon lågade. Hennes ridspö lyftes som för att slå honom, men träffade sedan den överraskade Fawn. Samtidigt satte hon bägge sporrarna i hästens sidor med sådan kraft att Fawn ryckte till.

Han hörde de mjuka hovslagen dö bort på skogsvägen, och själv satt han i sadeln helt huvudyr, så häftigt pulserade blodet. Då det sista hovslaget tystnat, sjönk han nästan ner från hästen och satte sig på en mossig sten. Han var svårt angripen, svårare än han haft en aning om förr än nu i detta stora ögonblick då han hållit henne i sina armar. Ja, tärningen var kastad.

Han reste sig så plötsligt att Selim blev rädd och tog ett språng tillbaka så långt tyglarna räckte.

Vad som nyss hade händt hade kommit helt oförberedt. Det hade varit oundvikligt, någonting som hade måst ske. Han hade icke planerat det, men nu visste han att om han icke uppskjutit sin avresa, om han icke låtit sig driva med strömmen, kunde han ha förutsett det. Och nu hjälpte det icke om han reste. Det vansinniga, det infernaliska i saken och den stora glädjen var att nu fanns det ej längre något tvivel. Utan ord, med sina läppar mot hans, hade hon sagt

honom det. Han kunde ej glömma denna besvarade kyss, och hans sinnen badade ljuvligt i ett hav av minnen.

Han lade smekande handen på sitt knä som hade vidrört hennes och var ödmjukt tacksam som det anstår en förälskad. Det var underbart att en så underbar kvinna älskade honom. Det var ingen ung flicka. Det var en kvinna som visste vad hon ville. Och hon hade andats häftigt i hans armar, och hennes läppar hade varmt och lidelsefullt tryckt sig mot hans. Han hade framkallat det samma som han hade givit och han hade ej haft en aning om att han efter så många år haft så mycket att ge.

Han ämnade sitta upp på Selim, som nosade på hans axel, men hejdade sig för att tänka sig för.

Det var nu ej längre fråga om att resa. Det var definitivt avgjort. Dick hade, förstås, vissa rättigheter, men Paula hade också rättigheter, och hade han rätt att resa, så vida inte... så vida inte hon följde med honom? Att resa nu var det samma som att svika henne. Eftersom könslagarna en gång hade bestämt att två män skulle älska samma kvinna och att alltså trolöshet genast skulle gripa in i denna triangel, så var det sannerligen en mindre synd att vara trolös mot mannen än mot kvinnan.

Det var en verklig värld han levde i, tänkte han, medan han långsamt fortsatte sin ridt, och Paula, Dick och han voro verkliga personer i den, voro medvetna realister som modigt sågo livets fakta i ögonen. Detta hade ingenting att göra med präster eller lagar eller andras visdom och domslut. De måste själva göra upp saken. Någon måste bli lidande. Det var

så livets gång. Levnadskonsten bestod i att minska lidandet. Det ansåg lyckligtvis Dick själv. Alla tre resonerade de så. Och det fanns intet nytt under solen. Otaliga generationers otaliga trianglar hade alla fått sin lösning på något sätt. Alltså skulle även detta problem bli löst. Alla mänskliga konflikter fingo ju sin lösning.

Han fördrev all nykter eftertanke ur sin hjärna och återgick till minnets lycksalighet, lade åter smekande handen på sitt knä och lät sina läppar inandas hennes andedräkt. Han höll in Selim för att ömt betrakta sin böjda arm som omslutit henne.

— — —

Icke förr än vid middagen återsåg Graham Paula och då var hon den vanliga Paula. Ej ens hans skarpsynta öga kunde upptäcka någon skugga av dagens stora händelse eller av den vrede som kommit henne att blekna och hennes ögon att blixtra, då hon halvt höjt sitt ridspö för att slå honom. Hon var i allt Stora husets Lilla dam.

Till och med då hans ögon råkade möta hennes, voro de lugna och klara, utan en skymt av någon hemlighet. Vad som underlättade situationen var närvaron av flera nya gäster, damer, vänner till henne och Dick, som kommit dit på ett par dagar.

Följande morgon i musikrummet träffade han dem och Paula vid pianot.

»Sjunger ni inte, mr Graham?» frågade en miss Hoffman.

Graham hade hört att hon var redaktris för en damtidning i San Francisco.

»Jo, förtjusande», svarade han. »Inte sant, mrs Forrest?»

»Det är fullkomligt sant», smålog Paula, »om också bara därför att han är nog vänlig att inte helt och hållet dränka min röst.»

»Det återstår bara att bevisa våra ord», sade han. »Det är en duett som vi sjöngo härom kvällen» — han såg på Paula för att få en vink — »och som passar särskilt bra för mitt sätt att sjunga.» Han gav henne åter en hastig blick men fick ingen upplysning om vad hon önskade. »Noterna ligga i salongen. Jag skall gå efter dem.»

»Det är »Ziguenare på vandring», någonting muntert och pikant», hörde han henne säga till de andra då han gick.

De sjöngo ej sången så lidelsefullt som den första gången, och de inlade ej så mycket extas och glöd i sina röster, men de sjöngo den mera som kompositören hade tänkt sig den och med mindre av deras egen tolkning. Men Graham tänkte medan han sjöng, och han visste att Paula också gjorde det, och att en annan duett sjöngs i deras hjärtan, oanad av damerna som applåderade vid sångens slut.

»Jag tror att ni aldrig har sjungit den bättre», sade han till Paula.

Ty han hade hört ett nytt tonfall i hennes röst. Den hade varit fylligare och med en rikedom i volymen som vittnade om att hon verkligen var sångerska.

»Och som jag nu vet att ni inte veta vad det är, skall jag tala om för er vad en patteran är», sade hon.

TJUGUANDRA KAPITLET.

»Dick, min gosse, din ståndpunkt är avgjort Carlyles», sade Terrence Mc Fane i faderlig ton.

De vise männen i madroñolunden sutto till bords och utgjorde jämte Paula, Dick och Graham ett middagssällskap på sju personer.

»Att bara stämpla ens ställning med ett namn är inte mycket upplysande», svarade Dick. »Jag vet att mitt påstående är Carlyle'skt, men det bevisar ingenting. Hjältedyrkan är en god sak. Jag talar inte bara som filosof, utan som praktisk boskapsuppfödare, för vilken tillämpning av Mendels metoder är dagligt bröd.»

»Skall jag alltså dra den slutsatsen», inföll Hancock, »att en hottentott är jämngod med en vit man?»

»Nu tala sydstaterna, Aaron», svarade Dick och smålog. »Icke bördens men barndomsmiljöns påverkan är för stark för att kunna rubbas av hela er filosofi. Den är en lika svår handicap som det tidiga inflytandet av Manchesterskolan var för Herbert Spencer.»

»Och Herbert Spencer står på samma nivå som hottentotten?» inföll Dar Hyal utmanande.

Dick skakade på huvudet.

»Jag tror att jag kan reda ut detta, Hyal. Genomsnittshottentotten eller genomsnittsmelanesiern är ganska nära jämngod med den vite mannen i genomsnitt. Skillnaden består i att det är proportionsvis så många flera hottentotter och negrer som bara äro genomsnitts, medan det är en så stor procent av de vita männen som inte äro medelmåtta, utan över medelmåttan. Dessa äro vad jag kallade föregångsmännen som driva upp farten hos medelmåttorna av sin egen ras. Lägg märke till att de inte förändra medelmåttornas natur eller utveckla deras intelligens. Men de ge dem bättre utrustning, bättre möjligheter, sätta dem i stånd att åstadkomma starkare kollektiv fart.

»Ge en indian ett modernt gevär i stället för hans båge och pilar, och han skall bli en betydligt duktigare villebrådsdödare. Den indianske jägaren själv har inte förändrats det allra ringaste. Men hela hans indianras har alstrat så få män över genomsnittsnivån, att de allesammns inte under tio tusen generationer ha kunnat utrusta honom med ett gevär.»

»Gå på, Dick, utveckla din idé», uppmuntrade Terrence. »Jag börjar se vart du vill komma, och du kommer snart Aaron att skena i väg med sina rasfördomar och sin dumma inbilska överlägsenhetsteorier.»

»De där männen över genomsnittsnivån», fortfor Dick, »dessa föregångsmän, äro uppfinnare, upptäckare, uppbyggare, de som skapa härskare. En ras som alstrar få sådana härskare kallas en lägre ras, en underlägsen ras. Den jagar ännu med pil och båge. Den är inte utrustad. Men den vite mannen i genomsnitt är i och för sig precis lika bestialisk, precis lika

dum, otänjbar, stillastående och bakåtgående som genomsnittsvilden. Men han har raskare fart. Det stora antalet föregångsnaturer i hans samhälle ger honom utrustning, organisation och lagar.

»Vilken stor man, vilken hjälte — och därmed menar jag vilken föregångsman — har hottentottsrasen frambringat? Den hawajiska rasen har bara alstrat en — Kamehameha. Negerrasen i Amerika, så vidt man vet, endast två, Booker T. Washington och Du Bois — och bägge med vitt blod i sina ådror...»

Paula låtsade sig vara gladt intresserad, medan diskussionen pågick. Hon föreföll ej uttråkad, men för Grahams sympatiserande ögon föreföll hon invärtes ouppmärksam. Och under ett intermezzo mellan Terrence och Hancock sade hon med dämpad röst till Graham:

»Ord, ord, ord, sådana massor av ord! Jag antar att Dick har rätt, det har han nästan alltid, men jag bekänner min gamla svaghet att inte kunna tillämpa alla dessa strömmar av ord på livet — på mitt liv, menar jag, på mitt sätt att leva, på vad jag bör göra, vad jag måste göra.» Hennes ögon voro oavvändt riktade på hans, medan hon talade, och lämnade honom ej i tvivel om vad det var hon menade. »Jag vet inte vad härskarenaturer och föregångsmän ha för betydelse för mitt liv. De lära mig varken vad som är rätt eller orätt, visa mig ingen väg för just mina fötter. Och nu när de ha kommit i farten ämna de säkert prata hela kvällen...»

»Å, jag förstår vad de säga», försäkrade hon honom hastigt, »men det betyder ingenting för mig. Ord, ord, ord — och jag vill veta vad jag skall göra,

vad jag skall göra med mig själv, med er, med Dick.»

Men Dick Forrest var besatt av pratsamhetens onda ande, och innan Graham hunnit svara Paula, begärde Dick upplysningar av honom angående Sydamerikas stammar, som han lärt känna under sina resor. Att döma av Dicks ansikte skulle man ej kunnat tro annat än att han blott var en glad och bekymmerslös debattör. Och varken Graham eller Paula, Dicks hustru sedan ett dussin år, kunde drömma om att hans sorglösa blickar ej läto en handrörelse undgå sig, ej ändringen i en stols plats, ej en skymt av uttrycket i deras ansikten.

»Vad står på?» frågade Dick sig själv i tysthet. »Paula är sig icke lik. Hon är tydligen nervös och det är den här diskussionens fel. Och Graham är ur sitt esse. Hans hjärna följer inte med. Han tänker på något annat, inte på vad han säger. Vad är detta andra?»

Och pratsamhetens onda ande, bakom vilken Dick dolde sina hemliga tankar, drev honom att ge pratet allt vidare fart.

»Jag skulle, för ovanlighetens skull, nästan kunna hata de fyra vise männen», utbrast Paula halvhögt till Graham, som slutat meddela de önskade upplysningarna.

Dick, som talade själv och helt lugnt utvecklade sin tes, skenbart intresserad av sitt ämne, såg Paula uttala denna avsidesreplik, ehuru icke ett ord därav nådde hans öra, såg hennes tilltagande nervositet, såg Grahams tysta deltagande, och undrade vad det

var för ord hon yttrat, medan han sade till de lyssnande gästerna:

»Fischer och Speiser äro båda ense om fåtaligheten av de karaktärstyper som förekomma ärftligt bland de underlägsnare raserna i jämförelse med den omätliga mångfalden av karaktärstyper hos t. ex. fransmännen, tyskarna eller engelsmännen...»

Ingen vid bordet misstänkte att Dick med flit kastade ut en ny vändning i samtalet som ett bete, ej heller anade Leo efteråt att det snarare var Dicks illfundighet än hans egen fråga, som kastade om ämnet, då han bad att få veta vilken roll föregångskvinnorna spelade inom sin ras.

»Kvinnorna äro inga föregångerskor, Leo, min gosse», svarade Terrence honom med en blinkning till de andra. »Kvinnorna äro konservativa. De bevara sin typ. De fixera den och bibehålla den och äro den ständiga bromsen på utvecklingens char. Om inte kvinnorna vore, skulle varenda en av oss vara en föregångsman.»

»Låt oss först gå till grunden och ta reda på vad det är vi tala om», sade Dick hastigt. »Vad är kvinnan?» frågade han med allvarsam min.

»De gamla grekerna sade att kvinnan var naturens misslyckade försök att skapa en man», svarade Dar Hyal, i det gycklets smådjävul tittade fram i hans mungipor och spefullt krökte hans tunna, cyniska läppar.

Leo var stött. Hans ansikte blossade, hans ögon uttryckte smärta och hans läppar darrade, då han såg förväntansfullt och vädjande på Dick.

»Ett halvkön», inföll Hancock sarkastiskt. »Som om

Guds hand hejdats på halva vägen under skapelseakten, så att hon bara fick en halv själ, i bästa fall en trevande själ.»

»Nej, nej!» utbrast ynglingen. »Ni få inte tala så! Dick, säg dem du... säg dem...»

»Jag önskar att jag kunde det», svarade Dick. »Men den här diskussionen om själar är lika formlös som själva själarna. Vi veta alla med oss att vi ofta famla, ofta gå vilse och aldrig äro så vilsekomna som då vi tro oss veta var vi äro och veta allting om oss själva. Vad är en dåres personlighet annat än en personlighet litet mindre eller mycket mindre sammanhängande än vår? Vad är en förrymd negerslavs personlighet? En idiots? Ett outvecklat barns? En hästs? En hunds? En myggas? En grodas? En hackspetts? En snigels? Och vad är din egen personlighet, Leo, då du sover och drömmer? Då du är sjösjuk? Då du är kär? Då du har kolik? Då du har kramp i benet? Då du plötsligt gripes av dödsskräck? Då du är ond? Då du har en högstämd känsla av världens skönhet och tycker att du tänker idel outsägliga, onämnbara tankar?

»Jag säger med flit tycker att du tänker. Om du verkligen tänkte, skulle inte din känsla av världens skönhet vara outsäglig och onämnbar. Då skulle den vara klar, skarp, bestämd. Din personlighet skulle vara klar, skarp och bestämd liksom dina tankar och ord. Ergo, då du exalterat inbillar dig att du står på höjden av livet, dansar du i själva verket en vild sinnesorgie och kan inte ett enda danssteg, vet inte orgiens mening. Du känner inte dig själv. Din själ, din personlighet, är i det ögonblicket

något svävande och famlande. Grodan, som sitter och pöser upp sig vid dammen och sänder ut hesa läten i mörkret till sin vårtprydda maka, har kanske också i det ögonblicket ett slags famlande personlighet.

»Nej, Leo, personlighet är ett alltför svävande begrepp för att vi med våra svävande personligheter skulle kunna fatta det. Det finns s. k. män med en kvinnas personlighet. Det finns människor med många personligheter. Det finns tvåbenta mänskliga varelser som varken äro fågel eller fisk. Som personligheter driva vi som dimflagor genom skymning, mörker och ljusglimtar. Allt är töcken och dimma, och vi äro allesammans töcken och dimma midt i ett hav av mysterier.»

»Det är kanske mystifikationer i stället för mysterier, mystifikationer som människorna ha gjort själva», sade Paula.

»Där talar den äkta kvinnan, som Leo inte vill kalla en halv själ», svarade Dick. »Saken är den, Leo, att kön och själ äro en enda trasslig härva, och vi veta föga om könet och ännu mindre om själen.»

»Men kvinnorna äro skönhet», stammade ynglingen.

»Jaså», inföll Hancock, och hans svarta ögon glimmade ondskefullt, »du identifierar kvinnan och skönheten?»

Den unge poetens läppar rörde sig, men han kunde endast böja på huvudet.

»Nåväl, låt oss då vädja till målarkonsten under de sista tusen åren som en reflex av ekonomiska villkor och politiska institutioner och där se hur mannen har modellerat och format kvinnan efter sitt behag och hur hon har tillåtit honom att . . .»

»Sluta nu att retas med Leo», inföll Paula, »och var uppriktiga allesammans och säg vad ni veta eller tro.»

»Kvinnan är ett mycket heligt väsen», förklarade Dar Hyal högtidligt.

»Madonnan till exempel», sade Graham och ställde sig i breschen för att hjälpa Paula.

»Och den intelligenta kvinnan», tillade Terrence och belönades med en gillande nick av Dar Hyal.

»En i sänder», sade Hancock. »Låt oss tala om madonnadyrkan, som var en särskild kvinnodyrkan jämförd med våra dagars allmänna kvinnodyrkan, som Leo hyllar. Mannen är en lat vilde som bara vill ligga och dra sig. Han tycker inte om att man bråkar med honom. Han vill ha vila och lugn. Och alltsedan människosläktet uppkom är han spänd tillsammans med en rastlös, nervös, retlig, hysterisk reskamrat, och hennes namn är kvinnan. Hon har stämningar, tårar, fåfänga, vredesutbrott och moralisk oansvarighet. Han kunde inte utrota henne. Han måste ha henne, fastän hon alltid störde hans lugn. Vad skulle han göra?»

»Å, han hittade nog på ett sätt, den listige kanaljen», inföll Terrence.

»Han gjorde sig en himmelsk bild av henne», fortfor Hancock. »Han idealiserade hennes goda egenskaper och ställde henne så långt bort att hennes dåliga egenskaper ej kunde irritera hans nerver och hindra honom från att lättjefullt röka sin pipa i lugn och ro och meditera över stjärnorna. Och då den vanliga vardagskvinnan försökte bråka, förvisade han henne ur sina tankar och kom ihåg sin himlakvinna,

den fullkomliga kvinnan, som bär upp livet och tillförsäkrar oss odödlighet.

»Sedan kom reformationen. Då ramlade moderns dyrkan. Och där var mannen fortfarande sammanokad med sin fridstörerska. Vad gjorde han då?»

»Å, den rackaren», fnittrade Terrence.

»Han sade: 'Jag vill göra dig till en illusion', och det gjorde han. Madonnan var hans himmelska kvinna, hans högsta föreställning om en kvinna. Han överflyttade alla sina idealiserade föreställningar om henne på den jordiska kvinnan, på alla kvinnor, och han har alltsedan dess lurat sig själv till att tro på dem och på henne... alldeles som Leo.»

»För att vara ogift förråder du en häpnadsväckande kännedom om kvinnans uselhet», sade Dick. »Eller är alltsammans teorier?»

Terrence brast i skratt.

»Kära Dick, Aaron har nyss läst Laura Marholm. Han kan citera henne med angivande av kapitel och sida.»

»Men med allt detta prat om kvinnan ha vi ännu inte rört vid hennes klädafåll», sade Graham och fick en tacksam blick från Paula och Leo.

»Kärleken», viskade Leo. »Ännu har ingen sagt något om kärleken.»

»Och äktenskapslagar och skilsmässa och polygami och monogami och den fria kärleken», rabblade Hancock upp.

»Och varför, Leo», frågade Dar Hyal, »är kvinnan i kärleksleken alltid hök och fasttagare?»

»Å, det är hon visst inte», svarade ynglingen lugnt med en min som om han kände till den saken bättre.

»Det där är bara dumheter som Shaw har inbillat er.»

»Bravo, Leo», applåderade Paula.

»Wilde hade alltså orätt då han sade att kvinnan angriper genom plötsliga och underliga kapitulationer?» frågade Dar Hyal.

»Men förstår ni då inte», protesterade Leo, »att allt sådant tal gör kvinnan till ett vidunder, ett rovdjur.» Medan han vände sig till Dick, smög han en sidoblick bort till Paula, och hans ögon glödde av kärlek. »Är hon ett rovdjur, Dick?»

»Nej», svarade Dick långsamt och skakade på huvudet, och hans röst var mild på grund av vad han nyss sett i ynglingens ögon. »Jag kan inte säga att kvinnan är ett rovdjur. Ej heller kan jag säga att hon är en varelse som jagas av rovdjur. Lika litet kan jag säga att hon är en källa till ständig glädje för mannen. Men jag vill säga att hon är en varelse som är till stor glädje för mannen...»

»Och driver honom till många galenskaper», tillade Hancock.

»Många vackra galenskaper», rättade Dick allvarligt.

»Låt mig göra Leo en fråga», sade Dar Hyal. »Varför älskar kvinnan den man som slår henne?»

»Och varför älskar hon inte den man som inte slår henne?» sade Leo.

»Alldeles.»

»Nåväl, Dar, du har till en del rätt men övervägande orätt. Å, jag har lärt mig definitioner av er, filosofer. Dem ha ni illfundigt utelämnat i edra påståenden. Men jag skall lägga fram dem i ert ställe. En man som slår den kvinna han älskar är en lågt

stående man. En kvinna som älskar den man som slår henne är en lågt stående kvinna. Ingen högt stående man slår den kvinna han älskar. Ingen högt stående kvinna,» och omedvetet gledo Leos ögon bort till Paula, »skulle kunna älska en man som slår henne.»

»Nej, Leo», sade Dick, »jag försäkrar dig att jag aldrig, aldrig har slagit Paula.»

»Där ser du nu, Dar», fortfor Leo med flammande kinder, »att du har orätt. Paula älskar Dick utan att han slår henne.»

Med en strålande belåten min vände Dick sig till Paula liksom för att få en tyst bekräftelse på ynglingens ord, men vad Dick sökte var effekten av sådana ord under de omständigheter han befarade. I Paulas ögon tyckte han sig upptäcka en glimt av — han visste icke vad. Grahams ansikte var uttryckslöst, så till vida som att det ej tycktes röja någon ändring i det intresse som funnits där.

»Kvinnan har i sanning funnit sin St. Georg i kväll», komplimenterade Graham. »Ni kommer mig att blygas, Leo. Här sitter jag lugnt och ser på medan ni strider mot tre drakar.»

»Och sådana drakar!» inföll Paula. »Om de drevo O»Hay till dryckenskap, vad ska de då göra med er, Leo?»

»Ingen kärlekens riddare kan någonsin bli besegrad av alla världens drakar», sade Dick. »Och det bästa är i detta fall att drakarna ha mera rätt än du tror, men ändå har du rätt.»

»Här är en snäll drake, Leo», sade Terrence. »Han ämnar lämna sina gemena kamrater i sticket och övergå

på din sida och bli en St. Terrence. Och St. Terrence har en vacker fråga att göra dig.»

»Låt den här draken vråla först», inföll Hancock. »Vid allt vad kärleken har ljuvt och älskligt, frågar jag dig, Leo: varför döda älskare så ofta av svartsjuka den kvinna de älska?»

»Emedan de äro sårade, emedan de äro vansinniga», lydde svaret, »och emedan de ha varit nog olyckliga att älska en så lågt stående kvinna att hon kan göra sig skyldig till att göra dem svartsjuka.»

»Men kärleken kan råka på irrvägar», inföll Dick. »Du måste ge ett mera tillfredsställande svar, Leo.»

»Det har Dick rätt i», sade Terrence. »Och nu skall jag hjälpa dig, Leo, att riktigt kunna slå till med svärdet. Kärleken kan även bland de högsta typerna råka på irrvägar, och då kommer det grönögda odjuret. Antag att den fullkomligaste kvinna du kan tänka dig skulle upphöra att älska den man som inte slår henne och vända sin kärlek till en annan man, som inte heller kommer att slå henne — hur går det då? Kom ihåg, alla tre av den högsta typen. Dra nu ditt svärd och hugg in på drakarna.»

»Den första mannen kommer inte att döda henne eller göra henne skada på något sätt», försäkrade Leo bestämt. »Ty om han gjorde det, skulle han inte vara den man du beskriver. Han skulle inte vara någon hög typ, utan en låg.»

»Du menar att han skulle dra sig tillbaka?» frågade Dick och tände en cigarrett för att ej behöva se någon i ansiktet.

Leo nickade allvarligt.

»Han skulle dra sig tillbaka, och han skulle göra

vägen lätt för henne, och han skulle vara mycket god mot henne.»

»Låt oss ta ett konkret exempel», sade Hancock. »Antag att du är kär i mrs Forrest och mrs Forrest är kär i dig, och ni rymma i den stora bilen...»

»Det skulle jag visst inte göra», utbrast ynglingen med heta kinder.

»Nu är ni inte artig, Leo», sade Paula.

»Det är bara ett antagande, Leo», ivrade Hancock. Ynglingens förvirring var bedrövlig, och hans röst darrade, men han vände sig käckt till Dick och sade:

»Det tillkommer Dick att svara på det.»

»Och jag skall svara», sade Dick. »Jag skulle inte döda Paula. Inte heller skulle jag döda dig, Leo. Det vore inte rättvist. Vad än mitt hjärta kände, skulle jag säga: »Gud välsigne er, mina barn.» Men ändå» — han tystnade, och skrattrynkorna i hans ögonvrår antydde ett skämt — »ändå skulle jag göra den reflexionen att Leo hade begått ett sorgligt missgrepp. Han känner ju inte Paula.»

»Hon skulle avbryta hans mediterande över stjärnorna», smålog Terrence.

»Aldrig, aldrig, Leo, det lovar jag er», utbrast Paula.

»Nu narras ni för er själv, mrs Forrest», försäkrade Terrence. »Först och främst kunde ni inte låta bli. För det andra skulle det helt enkelt vara er skyldighet att göra det. Och slutligen, om jag får upphäva mig själv till auktoritet, då jag var en ung vansinnigt kärlekskrank man, med mitt hjärta fullt av en kvinna och mina ögon fulla av stjärnorna, var

det alltid en härlig lycka att bli dragen från dem av min älskades kärlek.»

»Terrence, om ni säger flera sådana förtjusande saker», utbrast Paula, »rymmer jag med både er och Leo i stora bilen.»

»Ju förr desto hellre», sade Terrence galant. »Men bland edra grannlåter måste ni lämna rum för några böcker om stjärnorna, som Leo och jag kunna få studera på lediga stunder.»

Leo gled ut ur bataljen, och Dar Hyal och Hancock angrepo Dick.

»Vad menar du med 'rättvist'?» frågade Dar Hyal.

»Precis vad jag sade, precis vad Leo sade», svarade Dick, och han visste att Paulas nervösa och utttråkade stämning hade bannlysts för en stund och att hon hörde på med nästan ivrigt intresse. »Enligt min uppfattning och i enlighet med mitt temperament skulle det förfärligaste andliga lidande jag kan tänka mig vara att kyssa en kvinna som bara underkastade sig min kyss.»

»Men tänk om hon narrade dig, för gamla minnens skull t. ex. eller av en önskan att inte göra dig ledsen, av medlidande med dig?» sade Hancock.

»Jag skulle då enligt min åsikt begå en oförlåtlig synd», svarade Dick. »Det vore inte rätt. Jag kan inte inse det ridderliga eller det tillfredsställande i att kvarhålla den kvinna man älskar ett ögonblick längre än hon vill bli kvarhållen. Leo har alldeles rätt. Den supige hantverkaren kan väcka kärlek med sina knytnävar och hålla kärleken vid liv i sin dumma hustrus bröst. Men de högre stående männen, män med en gnista förnuft och esprit, kunna inte behandla kär-

leken hårdhändt. Liksom Leo skulle jag göra vägen lätt för kvinnan och vara mycket god mot henne.»

»Vad blir det då av er västerländska civilisations beprisade engifte?» frågade Dar Hyal.

Och Hancock:» »Du predikar alltså den fria kärleken?»

»Jag kan bara svara med ett utslitet axiom», sade Dick. »Det kan inte finnas någon kärlek som inte är fri. Kom alltid ihåg att det här handlar om de högre typerna. Och från den synpunkten måste din fråga besvaras, Dar. Den stora majoriteten av individer måste hållas till laglydnad och arbete genom engiftesinstitutionen eller genom något slags sträng äktenskapslagstiftning. De äro odugliga till fritt äktenskap eller fri kärlek. Fri kärlek skulle för dem endast bli självsvåld och promiskuitet. Endast sådana nationer ha blomstrat upp och fartfarit att äga bestånd, där Gud och staten ha hållit folkets drifter till tukt och ordning.»

»Du hyllar alltså inte äktenskapslagarna för, låt oss säga, dig själv», frågade Dar Hyal, »utan endast för andra?»

»Jag hyllar dem för alla människor. Barnen, familjen, levnadsbanan, samhället, staten, allt detta gör äktenskapet, det lagliga äktenskapet, oundvikligt. Och av samma skäl gillar jag skilsmässa. Männen, alla män, och kvinnorna, alla kvinnor, äro i stånd att älska mer än en gång, låta den gamla kärleken dö och en ny kärlek födas. Då man blir kär, blir man kär, och det är allt vad man vet. Den kommer — den lidelsefulla, suckande, sjungande, jublande kärleken. Men staten kan tygla självsvåldet.»

»Det är en invecklad fri kärlek du predikar», anmärkte Hancock.

»Mycket sant, och det av det skälet att den i ett samhälle levande människan är ett ytterst invecklat djur.»

»Men det finns män, älskare, som skulle dö om de förlorade den de älska», sade Leo till hela bordets överraskning. »De skulle dö om hon dog, de skulle dö — å, mycket fortare — om hon levde och älskade en annan.»

»Nåja, då få de väl gå på med att dö som de alltid ha gjort», svarade Dick bistert. »Och ingen klandrar dem för deras död. Vi äro så skapade att våra hjärtan råka på irrvägar ibland.»

»Mitt hjärta skulle aldrig råka på irrvägar», bedyrade Leo stolt, utan tanke på att hela bordet kände till hans hemlighet. »Jag vet att jag aldrig skulle kunna älska två gånger.»

»Det kan vara sant för dig, min gosse», instämde Terrence. »Du för alla verkliga älskandes talan. Det är kärlekens absolutism som är deras lycka — hur är det Shelley säger? Eller var det Keats? »Alltigenom ett under och en vild tjusning.» Det skulle vara en usel gnidare till halvfärdig älskare som någonsin kunde ha en tanke på att det funnes en kvinnlig varelse en tusendel så ljuv, så hänförande och intagande, så härlig och underbar som hans egen kvinna och som han nästa gång skulle kunna älska.»

— — —

Då de lämnade matsalen och Dick fortsatte samtalet med Dar Hyal, undrade han om Paula skulle kyssa honom till godnatt eller om hon skulle gå upp

till sig då hon reste sig från pianot. Och medan Paula talade med Leo om hans sista sonett, som han hade visat henne, undrade hon om hon kunde kyssa Dick, och fick plötsligt en stark lust att kyssa honom, hon visste ej varför.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Det talades ej mycket den kvällen efter middagen. Paula, som sjöng vid pianot, bragte Terrence ur fattningen midt i ett föredrag om kärleken. Han tystnade midt i en mening för att lyssna på något nytt som han hörde i hennes röst, och smög sig sedan ljudlöst tvärsöver rummet och sträckte ut sig raklång bredvid Leo på björnhuden. Graham, som föreföll minst intresserad, ögnade i en tidskrift, men Dick iakttog att han hastigt upphörde att vända bladen. Dick undgick ej heller att lägga märke till det nya tonfallet i Paulas röst och sökte förstå dess mening.

Då hon slutade sången försökte de tre vise männen att alla på en gång förklara för henne att hon nu äntligen glömt sig och sjungit ut så som de alltid bedt att hon skulle göra. Leo låg orörlig och tyst med hakan stödd mot händerna och ansiktet som förklarat.

»Det är allt detta tal om kärlek», skrattade Paula, »och alla de vackra tankar Leo och Terrence och... Dick ha väckt i mitt huvud.»

Terrence skakade sin långa man av järngrått hår.

»I ert hjärta, menar ni», rättade han. »Ert hjärta och er strupe sjunga kärlekens lov i kväll. Och för

första gången har jag hört er röst i hela dess styrka. Klaga nu aldrig mera över att er röst är svag. Stark är den och rund som en stor tross, en stor gyllene tross att förtöja fartyg med vid Lycksalighetens ö.»

»Och därför skall jag sjunga Gloria för er», svarade hon, »för att fira drakarnas dödande genom St. Leo, St. Terrence och... naturligtvis St. Richard.»

Dick, som hört allt vad de sagt, räddade sig från att säga något genom att gå över till serveringsbordet och blanda till en whiskygrogg åt sig.

Medan Paula sjöng Gloria, satt han i en soffa och läppjade på sin dryck och manade fram minnen. En gång förr hade han hört henne sjunga så där — i Paris, under deras korta förlovningstid, och strax därefter under deras smekmånad ombord på All Away.

Litet senare höjde han sitt glas mot Graham, blandade till groggar åt dem bägge, och då Graham hade slutat sin, föreslog han Paula att hon och Graham skulle sjunga »Ziguenarna».

Hon skakade på huvudet och började »Das Kraut Vergessenheit.»

»Hon var ingen äkta kvinna, hon var en förfärlig kvinna», sade Leo, då sången var slut. »Och han var en verklig älskare. Hon krossade hans hjärta, men ändå älskade han henne. Han kan aldrig älska mer, ty han kan inte glömma sin kärlek till henne.»

»Och nu, Rödsky, Ollonsången!» sade Paula och smålog mot sin man. »Sätt ner ditt glas och var snäll nu och plantera ollon.»

Dick reste sig lättjefullt från soffan, skakade trotsigt på huvudet som om han slängt undan sin man

och stampade med fötterna för att härma Mountain Lad.

»Jag vill att Leo skall veta att han inte är den ende profeten och kärleksriddaren på ranchen. Hör på Mountain Lads sång, alltigenom ett under och vild tjusning, Terrence, och mer än så. Mountain Lad smäktar inte för sin älskade. Han smäktar inte alls. Han är ett förkroppsligande av kärleken, och han stegrar sig då han möter henne och säger henne det. Hör på honom!»

Dick fyllde rummet och kom luften att dallra av vilda, glada hingstgnäggningar, och sedan sjöng han med viftande man och stampande hovar:

»Hör mig! Jag är Eros. Mina fötter dåna i bergen. Jag fyller de vida dalarna. Stona höra mig och spritta till i de fridfulla hagarna, de känna mig. Landet dryper av fettma, och saven stiger upp i träden. Det är vår. Våren är min. Jag härskar i vårens kungarike. Stona minnas min röst. De känna mig sedan gammalt genom sina mödrar. Hör mig! Jag är Eros. Mina fötter dåna i bergen, och de vida dalarna äro mina härolder och genljuda av min ankomst.»

Det var första gången de vise männen i madroñolunden hade hört Dicks sång, och de applåderade kraftigt. Hancock tog det som ett nytt uppslag i diskussionen och höll just på att utarbeta en biologisk Bergsonförklaring av kärleken, då han hejdades av Terrence, som lagt märke till det drag av smärta som flög över Leos ansikte.

»Fortsätt, mrs Forrest», bad Terrence. »Och sjung om kärlek, endast om kärlek, ty det är min erfarenhet

att jag mediterar bäst om stjärnorna till ackompanjemang av en kvinnoröst.»

Litet senare kom Oh Joy in, väntade tills Paula slutat en sång, gick sedan ljudlöst bort till Graham och räckte honom ett telegram. Dick gjorde en sur min för avbrottet.

»Mycket viktigt tror jag», förklarade kinesen för honom.

»Vem tog emot det?» frågade Dick.

»Mig tog emot det», lydde svaret. »Natt-telefonist i Eldorado telefonera. Han säga viktigt. Jag skriva ned det.»

»Det är det verkligen», utbrast Graham sedan han läst telegrammet. »Kan jag fara med ett tåg i kväll till San Francisco, Dick?»

»Oh Joy, kom tillbaka ett ögonblick», ropade Dick och såg på sitt ur. »Vilket San Franciscotåg stannar i Eldorado?»

»Elva och tio», lydde det ögonblickliga svaret. »God tid. Inte för mycket. Mig kalla chaufför?»

Dick nickade.

»Måste du verkligen fara i kväll?» frågade han Graham.

»Ja, det är mycket viktigt. Hinner jag packa?»

Dick gav Oh Joy en vink och sade till Graham:

»Ja, du hinner kasta ner det nödvändigaste i en väska.» Han vände sig till Oh Joy. »Är Oh My uppe än?»

»Ja, sir.»

»Skicka upp honom på mr Grahams rum för att hjälpa till, och låt mig veta när bilen står färdig. Inte den stora bilen. Säg till Saunders att ta den snabbaste.»

»En präktig och tilltagsen man», kommenterade Terrence, då Graham hade lämnat rummet.

»En av de få män jag skulle vilja ha med mig i ett riktigt vågsamt äventyr», sade Dick. »Han var med på Nethermere då hon strandade vid Pango under orkanen 99. Pango är bara en sandrevel tolv fot över högvattenstrecket, en klunga kokospalmer och obebodd. Fyrtio kvinnor bland passagerarna, engelska officersfruar o. s. v. Graham hade en sjuk arm, tjock som ett lår — ormbett.

»Det var en förfärlig sjö. Båtar kunde inte reda sig. Två slogos sönder och bägges besättning drunknade. Fyra matroser erbjödo sig, efter varandra, att simma i land med en tross. Alla fyra halades, i tur och ordning, döda ombord. Medan de lösgjorde trossen från den sista, erbjöd Graham sig med sin sjuka arm. Och han gjorde det, fastän bränningarna bröto av hans svullna arm och slogo in tre revben. Men han gjorde fast trossen innan han svimmade. För att hala skutan i land erbjödo sex karlar sig att förpassa sig till stranden på Evans tross. Fyra av dem kommo fram. Och endast en kvinna av de fyrtio gick förlorad — hon dog av hjärtslag och skrämsel.

»Jag frågade honom en gång om det. Han var lika tystlåten som en engelsman. Allt vad jag kunde få ur honom var att tillfrisknandet gick ledigt. Han trodde att saltvattnet, motionen och benbrottet hade verkat som mot-retmedel och gjort armen godt.»

Oh Joy och Graham kommo in från motsatt håll. Dick såg att Grahams första frågande blick gällde Paula.

»Allt färdigt, sir», tillkännagav Oh Joy.

Dick beredde sig att följa sin gäst ut till bilen, men Paula visade sin avsikt att stanna inne. Graham gick bort till henne för att flyktigt uttala sitt beklagande och ta avsked.

Värmd av vad Dick nyss berättat om honom betraktade hon honom med välbehag, hans högburna huvud och hans smidiga, obesvärade hållning. Medan han närmade sig henne, koncentrerade hon sin blick på hans ögon som hade ett sorgset uttryck, men det försvann och lystes upp av det leende hon nu kände så väl.

Vad han sade var rent vardagligt, likaså hennes beklagande svar, men medan han höll hennes hand i sin fingo hans ögon det uttryck som hon omedvetet hade väntat på och som hon besvarade med sina egna. Den korta handtryckningen hade samma betydelse. Hon besvarade denna tryckning helt impulsivt. Det var som han hade sagt: mellan dem behövdes ej många ord.

Då deras händer släppte taget kastade hon en hastig blick på sin man, ty under de år de varit gifta hade hon vant sig vid hans snabba iakttagelseförmåga och fått en viss respekt för hans nästan hemska talang att gissa sig till fakta av nyanser och därur härleda överraskande riktiga slutsatser. Men Dick, som stod i profil och skrattade åt någon av Hancocks sarkasmer, vände sina leende ögon emot henne just som han satte sig i rörelse för att följa Graham ut.

Nej, tänkte hon, Dick hade ej sett något av den lilla hemlighet de utväxlat. Det hade endast varit en obetydlighet, en glimt i hans ögon, en lätt skälvning i händerna, och alltsammans så flyktigt. Hur

kunde Dick ha sett eller förstått? Dick hade säkerligen varken sett deras blickar eller deras handtryckning, ty han hade nästan vändt dem ryggen.

Men hon önskade i alla fall att hon ej kastat denna hastiga blick på sin man. Hon hade en skuldmedveten känsla, och tanken därpå plågade henne, medan hon såg de bägge männen lämna rummet vid varandras sida. Vad hade hon gjort för ondt, undrade hon. Varför skulle hon ha något att dölja? Men hon var nog ärlig att se sanningen i ögonen och erkänna utan undanflykter att hon hade något att dölja. Och hennes kinder lågade vid tanken på att hon förnedrat sig till bedrägeri.

»Jag stannar bara borta ett par dagar», sade Graham då han skakade hand med Dick vid bilen.

Dick såg det ärliga, rättframma uttrycket i hans ögon och kände det hjärtliga i handslaget. Graham ämnade säga något, men teg, och Dick visste att han åtrat sig då han sade:

»Då jag kommer tillbaka, måste jag väl packa.»

»Men boken», protesterade Dick och svor inom sig över den glädje han känt vid den andres ord.

»Just därför», svarade Graham. »Jag måste sluta den. Jag tycks inte kunna arbeta som du. Ranchen är för distraherande. Jag kan inte ta ordentligt i tu med boken. Jag sitter och hänger över den, men de fördömda lärkornas sång genljuder i mitt öra, och då ser jag fälten för mig och rödtallarna och Selim. Och sedan jag förspillt en timme uppger jag det och telefonerar efter Selim. Och om det inte är detta, så är det någon annan av de tusen lockelserna.»

Han satte foten på den dunkande bilens fotsteg och sade: »Ja, adjö så länge, gosse lilla.»

»Kom tillbaka och grip dig an», ivrade Dick. »Om så behövs skall jag stänga in dig varje förmiddag, tills du har slutat. Och om du inte har varit flitig, blir du instängd hela dagen. Jag skall nog få dig till att arbeta. Har du cigarretter? Och tändstickor?»

»All right.»

»Kör, Saunders», befallde Dick och bilen dök ut i mörkret från den starkt upplysta inkörsporten.

Då Dick kom in igen, höll Paula på att spela för madroñofilosoferna, och han gömde sig i ett soffhörn för att vänta och undra om hon skulle ge honom en godnattkyss, då det blev dags att gå och lägga sig. Han visste ju att de aldrig gjort denna kyss till gammal slentrian. Ofta träffade han henne ej förr än vid middagen och då i gästernas närvaro. Och ofta smög hon sig tidigt till sängs och ville ej kyssa sin man till godnatt för att ej ge de andra en vink om att det var dags att gå och lägga sig.

Nej, tänkte Dick, antingen hon kysste honom i kväll eller icke, var det lika betydelselöst. Men han undrade i alla fall.

Hon fortfor att spela och sjunga i oändlighet, tills han slutligen somnade. Då han vaknade var han ensam i rummet. Paula och de vise männen hade gått ut tyst. Han såg på sitt ur. Det var ett. Hon hade spelat ovanligt länge, tänkte han, ty han kände att hon hade gått nyss. Det var musikens upphörande som hade väckt honom.

Ännu undrade han. Han somnade ofta medan hon spelade, och då hon hade slutat väckte hon honom

alltid med en kyss och uppmanade honom att gå och lägga sig. Men det hade hon ej gjort i kväll. När allt kom omkring skulle hon kanske komma tillbaka. Han låg och dåsade och väntade. Nästa gång han såg på klockan var hon två. Hon hade ej kommit tillbaka.

Han släckte ljusen, och medan han gick genom rummen och släckte i hallen ordnade de många oviktiga bagatellerna sig självmant till en text av tvivel och gissningar som han ej kunde undgå att läsa.

I sovloggian stannade hans blick på hennes leende ansikte i den runda ramen; han böjde sig fram över porträttet och granskade det länge.

»Nåja», tänkte han, medan han drog upp filtarna, ordnade kuddarna bakom sig och sträckte ut handen efter en packe korrektur, »vad det än är, måste jag gå igenom det.»

Han kastade en blick på porträttet.

»Men ack, lilla vän, om du ändå inte gjorde det», suckade han till godnatt.

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Utom tillfälliga gäster till lunchen eller middagen var lyckligtvis Stora huset tomt på gäster. Den första och andra dagen ordnade Dick förgäves sitt arbete så att han kunde vara beredd, så snart Paula föreslog någon utfärd på eftermiddagen.

Han lade märke till att hon alltid undvek att bli kysst. Från sin sovloggia ropade hon godnatt till honom över den breda pation. På morgonen väntade han på hennes besök klockan elva. Med ännu outrättade ärenden angående ranchens blivande kreatursförsäljning avfärdade Dick mr Agar och mr Pitts på slaget elva. Hon var uppe, det visste han, ty han hade hört henne sjunga. Medan han satt vid sitt skrivbord och väntade var han lat för ovanlighetens skull. En packe brev framför honom saknade ännu hans underskrift. Han kom ihåg att det var hon som hittat på denna pilgrimsfärd på morgonen och bibehållit den som vana, ibland litet för ihärdigt. Och det var något förtjusande, tyckte han — att höra hennes dämpade utrop: »God morgon, glada gosse», och sluta hennes kimonoklädda gestalt i sina armar.

Vidare kom han ihåg att han ofta hade förkortat detta besök genom att, medan han höll henne i sina armar, låta henne få intryck av hur bråttom han

hade. Och han mindes också att hennes ansikte mer än en gång haft ett uttryck av missräkning, då hon gick.

En kvart över elva, och hon hade inte kommit. Han telefonerade till mejeriet, och innan han hängde upp mikrofonen hörde han ett livligt fruntimmerssamtal och Paulas röst som sade:

»Bry dig inte om mr Wade. Tag alla barnen med dig och kom hit, om också bara på ett par dagar...»

Vilket var högst oväntat. Paula hade alltid varit glad åt att slippa gäster, om det hände någon gång att han och hon blevo ensamma en dag eller två. Och nu försökte hon övertala mrs Wade att komma ner från Sacramento. Paula tycktes ej vilja vara ensam med honom, hon sökte skydda sig genom sällskap.

Han smålog då han förstod att denna morgonomfamning, nu då den ej erbjöds honom, plötsligt hade blivit någonting önskvärdt. Han kom på den idén att ta henne med sig ut på en resa. Det skulle kanske lösa problemet. Och han skulle hålla henne mycket nära sig och dra henne ännu närmare. Varför inte en jaktutflykt till Alaska? Dit hade hon alltid velat fara. Eller tillbaka till deras gamla farvatten på All Aways tid — Söderhavet. Det gick ångare direkt mellan San Francisco och Tahiti. Inom tolv dagar kunde de stiga i land i Papeete. Han undrade om Lavinia ännu hade kvar sitt pensionat, och han tyckte sig se sig själv och Paula sitta och äta frukost på Lavinias veranda i skuggan av mangoträden.

Han slog knytnäven i bordet. Nej, han var sannerligen inte den som fegt rymde med sin hustru emedan han var rädd för en annan man. Och skulle

det vara rätt gjort mot henne att kanske föra bort henne från det hon helst ville? Han visste icke vad hon önskade eller hur långt det hade gått mellan henne och Graham. Kunde det inte vara en vårfeber hos henne, som försvann med våren? Men under de tolv år de varit gifta hade hon ju aldrig visat sig ha några anlag för vårfeber. Hon hade aldrig givit hans hjärta den ringaste anledning att tvivla på henne. Själv kolossalt tilldragande för män och mycket uppvaktad av dem, hade hon alltid varit sitt eget lugna och behärskade jag, Dick Forrests hustru...

»God morgon, glada gosse.»

Hon tittade in på honom från hallen, smålog mot honom med läppar och ögon och gav honom en slängkyss.

»God morgon, min lilla stolta måne», ropade han tillbaka i sin vanliga naturliga ton.

Och nu skulle hon komma in, tänkte han, och han skulle sluta henne i sina armar och låta henne undergå kyssprovet.

Han öppnade inbjudande sina armar. Men hon kom inte in. I stället ryckte hon till, samlade med ena handen ihop sin kimono över bröstet och tog med den andra upp sin släpande kjol liksom för att ta till flykten, i det hon kastade en orolig blick nedåt hallen. Men hans skarpa öron hade ej uppfångat något ljud. Hon smålog åter mot honom, sände honom ännu en slängkyss och försvann. Tio minuter därefter hörde han ej Bonbright, som kom in med telegram i handen, medan han satt orörlig vid sitt skrivbord, som han suttit i tio minuter.

Och ändå var hon glad. Dick hade för länge varit

van vid alla uttrycken för hennes stämningar för att icke förstå betydelsen av att hennes sång genljöd överallt i huset, i arkaderna och ute på pation. Han lämnade ej sitt arbetsrum förrän vid lunchen, och hon kom icke, som hon brukade ibland, och mötte honom på vägen. Då gonggongen ljöd hörde han henne drilla inne i huset, bortåt matsalen till.

En överste Harrison Stoddard — överste sedan han i yngre år tjänat vid nationalgardet, nu en f. d. köpmansfurste, vars käpphäst var förhållandena inom industrien och den sociala oron — tog bordets uppmärksamhet i anspråk nästan under hela lunchen genom att tala om att arbetsgivarlagen borde utsträckas även till landtarbetarna. Men Paula fann ändå tillfälle att meddela Dick att hon ämnade tillbringa eftermiddagen hos Masons i Wickenberg.

»Naturligtvis vet jag inte när jag kommer tillbaka — du vet hurudana Masons äro. Och jag vågar inte be dig följa med, hur gärna jag än skulle vilja ha dig i sällskap.»

Dick skakade på huvudet.

»Och om du inte behöver Saunders...» fortfor hon.

Han böjde på huvudet.

»Jag ämnar använda Callahan i eftermiddag», förklarade han och planerade sin egen tid nu då Paula var ur räkningen. »Jag kan aldrig förstå, Paula, varför du föredrar Saunders. Callahan kör bättre och naturligtvis säkrare.»

»Det är kanske just därför», sade hon småleende. »Säkerhet är först och främst det samma som långsamhet.»

»Men ändå skulle jag hålla på Callahan mot Saunders vid en kappkörning», påstod Dick.

»Vart skall du ta vägen?» frågade Paula.

»Å, jag skall visa överste Stoddard min farm för 'en karl och ingen häst' — du vet, den där automatiska tioacres-farmen jag har sysslat med. Där har företagits en mängd förändringar som ha väntat på mitt utlåtande en hel vecka. Jag har haft så bråttom. Och sedan ska vi fara till kolonien — vad tycker du väl, fem nya medlemmar den sista veckan.»

»Jag trodde att medlemsantalet var fulltecknat.»

»Det var det och är det ännu. Men det här är nyfödda barn. Och den minst hoppgivande av familjerna har varit nog duktig att få tvillingar.»

»En mängd förståsigpåare skaka på huvudet åt ert experiment, och jag tillåter mig säga att jag vidhåller min åsikt — ni måste bevisa er sak med svart på vitt i er bokföring», sade överste Stoddard, som var mycket förtjust över att själv få göra sina iakttagelser.

Dick hörde honom knappast, så upptagen var han av andra tankar. Paula hade ej sagt huruvida mrs Wade och hennes barn skulle komma, mycket mindre nämnt att hon hade bjudit dem. Men Dick trodde ej att det berodde på glömska hos henne, ty ofta fick hon, liksom han, gäster som han ej vetat av förr än de kommo.

Det var emellertid tydligt att mrs Wade ej skulle komma i dag, annars skulle Paula ej ha rest bort trettio miles uppåt dalen. Ja, det var ett faktum, hon räddade sig undan och det var för honom. Hon ville ej riskera att vara ensam med honom och utsätta sig för faran av därmed följande förtroligheter. Faran

kunde under sådana förhållanden endast betyda det han var rädd för. Vidare gjorde hon sig säker för hela kvällen. Hon skulle ej komma tillbaka till middagen, ej förr än långt efter middagen, det var alldeles tydligt, så vida hon ej tog hela Wickenberg-sällskapet med sig. Hon skulle komma så sent att han redan hade gått till sängs. Ja, han skulle ej bereda henne någon missräkning, föresatte han sig bistert, medan han svarade överste Stoddard.

»Experimentet ter sig utmärkt i böckerna, med vederbörlig hänsyn tagen till människonaturen. Där ligger faran, det medger jag — människonaturen. Men det enda sättet att övertyga sig är att göra ett försök och det är just vad jag gör.»

»Det är inte det första försök Dick gör på vinst och förlust», sade Paula.

»Men fem tusen acres, hela arbetskostnaden för två hundra femtio farmare och kontant lön på tusen dollars om året!» protesterade överste Stoddard. »Några sådana misslyckade affärer — om det misslyckas — skulle bli en väldig åderlåtning för Harvestgruvorna.»

»Det är just vad Harvest behöver», svarade Dick nonchalant.

Överste Stoddard gjorde en frågande min.

»Bokstavligen talat», försäkrade Dick. »Dränering menar jag. Gruvorna äro satta under vatten. Mexikanska frågan.»

— — —

Det var den andra dagens förmiddag — samma dag som Graham väntades tillbaka — som Dick mötte Oh Ha i en hall med famnen full av nyss avskurna

syrener. Kinesen tycktes vara på väg till tornet, men Dick ville övertyga sig.

»Vart skall du gå med blommorna, Oh Ha?» frågade han.

»Mr Grahams rum — han komma i dag.»

Vems idé är det? undrade Dick. Oh Has? Oh Joys? Eller Paulas? Han kom ihåg att han mer än en gång hört Graham tala om hur mycket han tyckte om deras syrener.

Han gick ej in i biblioteket utan styrde kurs mellan blomsterrabatterna åt tornrummet till. Genom dess öppna fönster hörde han Paula småsjunga gladt. Dick bet sig i underläppen och gick vidare.

Många framstående och oändligt älskvärda herrar och damer hade bott i det rummet, tänkte Dick, men aldrig hade Paula personligen prydt det med blommor. Oh Joy, som själv var en mästare i fråga om blomsterdekorering, skötte vanligen den uppgiften eller lärde upp sina underordnade.

Bland telegrammen som Bonbright lämnade honom var ett från Graham som Dick läste två gånger, fastän det var helt enkelt och betydelselöst och endast innehöll ett uppskov med återkomsten.

Mot sin vana inväntade Dick ej den andra lunchsignalen. Då han hörde den första gick han ner, ty han tyckte sig behöva en av Oh Joys cocktails, som efter syrenhistorien skulle ge honom mod att träffa Paula. Men hon var före honom. Hon, som sällan drack och aldrig ensam, ställde just ifrån sig ett tomt cocktailglas på brickan.

Jaså, hon hade också behövt stålsätta sig, tänkte

han. Han nickade åt Oh Joy och hotade Paula med fingret.

»Nu ertappade jag dig!» sade han muntert. »Du skåpsuper! Farliga symtom. Föga visste jag på vår bröllopsdag att jag gifte mig med en liten fru, som skulle dö som alkoholist.»

Innan hon hunnit svara, kom en ung man in — en mr Winters — som också skulle ha en cocktail. Dick försökte inbilla sig att det ej låg någon lättnad i Paulas sätt att hälsa på den nykomne. Aldrig förr hade han sett henne så hjärtlig mot honom, fastän de träffats ganska ofta. De skulle i alla händelser bli tre vid lunchen.

Mr Winters, som gått igenom ett landtbruksinstitut och skrev i Pacific Rural Press, var ett slags protegé till Dick och hade kommit för att få stoff till en artikel om fiskodlingen i Californien. I tankarna gjorde Dick upp hans eftermiddagsprogram.

»Jag har fått ett telegram från Evan», sade han till Paula. »Han kommer inte förr än i övermorgon klockan fyra.»

»Efter allt mitt besvär!» utbrast hon. »Då vissna syrenerna!»

Det gick en varm glädjebölja genom Dick. Där talade hans frimodiga, ärliga Paula! Hur historien än utvecklade sig och hur den slutade, skulle hon åtminstone ej inlåta sig på något tarvligt smussel. Sådan hade hon alltid varit — för genomskinlig för att kunna hyckla.

Han spelade emellertid själv en roll, då han gav henne en föga intresserad frågande blick.

»I Grahams rum», förklarade hon. »Jag lät Oh Ha bära upp hela famnen full och ordnade dem själv. Han är ju så förtjust i dem.»

Ända till mot slutet av lunchen hade hon ej nämnt att mrs Wade skulle komma, och Dick antog bestämt att hon icke skulle komma, då Paula frågade:

»Väntar du någon?»

Han skakade på huvudet och frågade: »Har du något för dig i eftermiddag?»

»Jag har inte tänkt på något särskilt», svarade hon. »Och nu kan jag väl inte få räkna på dig, då du skall ge mr Winters upplysningar om fisken.»

»Det kan du visst, det», försäkrade Dick. »Jag överlämnar honom åt mr Hanley, som har räkning på alla forellerna ända till den sist utkläckta och vet namnet på alla de gamla gösarna. Vet du vad...» Han tystnade och funderade. Sedan lystes hans ansikte upp som av en plötslig idé. »Det är just en eftermiddag att lata sig på. Låt oss ta bössorna och ge oss ut och skjuta ekorrar. Jag såg just härom dagen att de ha blivit alldeles för många på kullen ovanför Little Meadow.»

Men han undgick ej att se den oroliga glimten i hennes ögon, som dock genast försvann.

»Men ta inte med någon bössa åt mig», sade hon.

»Som du vill.»

»Å, jag följer gärna med, men jag har ingen lust att skjuta. Jag tar La Galliennes sista bok med mig — den kom nyss — och läser högt för dig på mellanstunderna. Minns du, sista gången vi voro ute och sköto ekorrar, läste jag hans »På jakt efter en millionflicka» för dig.»

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Paula på Fawn och Dick på Outlaw redo ut från Stora huset så nära varandra som Outlaws ilska tillät. Det samtal hon tillät var fragmentariskt. Med sina små öron lagda bakåt och tänderna blottade försökte hon sätta sig upp mot Dicks tyglar och sporrar och bita Paula i benet eller Fawn i bringan, och för varje nederlag blevo hennes ögon allt mera blodsprängda. Hennes oroliga kast med huvudet och försök att stegra sig upphörde aldrig, utom då hon trampade på en fläck eller gjorde ansatser till att vilja kasta av sin ryttare.

»Det här är hennes sista år», tillkännagav Dick. »Hon är omöjlig att tämja. Jag har arbetat i två år med henne utan den ringaste förbättring. Hon känner mig och mina metoder, vet att jag är hennes herre, vet när hon måste ge tappt, men är aldrig belåten. Hon hyser år från år det hoppet att hon skall ertappa mig med att slumra till, och för att inte möjligen gå miste om det tillfället, försummar hon inga tillfällen.»

»En gång kanske hon överlistar dig», sade Paula.

»Och därför ger jag henne på båten. Det verkar inte precis enerverande på mig, men förr eller senare måste hon besegra mig, om sannolikhetens lag har

något att betyda. Det är kanske en möjlighet på en million, men ingen vet var den där fatala ettan gömmer sig i millionen.»

»Du är bra underlig, Rödsky», smålog Paula.

»Hur så?»

»Du tänker i procent och statistiska tal, genomsnittsberäkningar och undantag. Jag undrar efter vilken formel du räknade ut mig, då vi träffades första gången.»

»Jag gjorde så tusan heller», svarade han skrattande. »Där sveko alla tecken. Jag hade ingen statistik att tillämpa på dig. Jag tillstod bara för mig själv att här var den härligaste kvinnovarelse som någonsin gått på ett par duktiga ben, och jag visste att jag ville ha henne långt hellre än jag någonsin förr velat ha något. Jag måste ha henne...»

»Och du fick henne», ifyllde Paula. »Men sedan, Rödsky, sedan. Sedan har du minsann slösat statistiska beräkningar på mig.»

»Några stycken», medgav han. »Men jag har intet hopp om att någonsin komma till ett slutresultat...»

Han avbröt sig då han hörde en gnäggning från Mountain Lad. Hingsten dök fram med en stalldräng på ryggen, och Dick betraktade ett ögonblick hans stolta trav.

»Det här måste vi dra oss ifrån», varnade han, då Mountain Lad vid åsynen av dem föll in i galopp.

De sporrade sina ston, kastade om dem och flydde, medan de bakom sig hörde ryttarens lugnande »Så ja... så ja...» de tunga hovarnas dån mot landsvägen och en vild, befallande gnäggning. Outlaw

svarade, Fawn likaså ett ögonblick därefter. Och nu visste de att nu blev Mountain Lad oregerlig.

De passade på i en kurva och redo in på en sidoväg, höllo in sina hästar efter femtio steg och väntade tills faran var förbi.

»Ännu har han aldrig skadat någon», sade Paula, då de redo tillbaka.

»Utom då han händelsevis trampade Cowley på tårna. Han fick, som du minns, ligga till sängs en månad», påminde han henne, i det han hindrade Outlaw att göra ett kast åt sidan och därvid råkade möta den egendomliga blick varmed Paula betraktade honom.

Det låg en fråga däri, tyckte han sig se, och kärlek och fruktan — ja, fruktan, eller åtminstone en oro som gränsade till det pinsamma, men allra mest något sökande, forskande, frågande. Hennes anmärkning att han tänkte i statistiska siffror var nog ett uttryck för hennes stämmning, tänkte han.

Men han låtsade som om han ingenting sett, och med en intresserad blick på en vägtrumma som de passerade sade han:

»Sådant slarv! Den skulle ha reparerats för en månad sedan.»

Lämnande sin dal bakom sig veko de in på en väg, där de mötte många kärror lastade med mackadam från stenkrossen som de hörde brumma och gnissla högre upp.

»Hon behöver mera motion än jag har givit henne», anmärkte Dick och tvingade med ett ryck Outlaws blottade tänder bort från sin hotande närhet till Fawns bringa.

»Och det är skamligt så jag har försummat Duddy och Fuddy», sade Paula. »Jag har snålat med deras utfodring som en riktig girigbuk, men ändå äro de ganska bångstyriga.»

Dick hörde likgiltigt på, men inom fyrtioåtta timmar skulle han komma att dra sig till minnes vad hon hade sagt.

De fortsatte sin väg tills stenkrossens oväsen dog bort, kommo in i ett skogsbälte, redo över en ås, där eftermiddagens solsken fick nyanser av vinrödt och rosa då det böljade över manzanitas och madroños, och döko genom en lund av feberträd ner till Little Meadow. Men innan de komma fram dit sutto de av och bundo sina hästar. Dick tog bössan från sadelhölstret och gick tyst med Paula till en grupp rödtallar vid kanten av fältet. De satte sig i skuggan och tittade ut över fältet till den branta kulle som begränsade det på hundrafemtio meters avstånd.

»Där äro de — tre, fyra stycken», viskade Paula, då hennes skarpa blick upptäckte jordekorrarna i den unga säden.

Det var de försiktiga, de oändligt varsamma, som hade aktat sig för Dicks förgiftade donor. Det var de som överlevat sina tjogtals mindre försiktiga kamrater och som nog skulle vara i stånd att åter föröka sig till en landsplåga.

Dick laddade, där han låg på magen, stödd på armbågen, och sköt. Skottet åstadkom ingen smäll, och man hörde blott några svaga knäppande ljud vid omladdningen. En stor mörkbrun ekorre hoppade rätt upp, föll framstupa och försvann i säden. Dick väntade och lät ögonen gå från det ena upprivna

hålet efter det andra i marken, där säden hade blivit förstörd. Då den sårade ekorren rusade upp och tog till flykten klirrade hanen igen och han föll på sidan och låg stilla.

Vid det första knäppande ljudet hade alla jordekorrarna utom den sårade kilat ner i sin jordkula. Här fanns intet annat att göra än att vänta på att deras nyfikenhet skulle bli deras försiktighet övermäktig. Det var denna paus Dick hade räknat på. Där han låg och granskade kullens sluttning för att se efter om inga nyfikna huvuden skulle titta fram, undrade han om Paula skulle ha något att säga honom. Hon var orolig, men skulle hon behålla sin oro för sig själv? Det hade aldrig varit hennes sätt. Förr eller senare kom hon alltid till honom med sina bekymmer. Men, tänkte han, hon hade aldrig förr haft ett bekymmer av denna art. Det var det allra sista hon skulle vilja diskutera med honom. Å andra sidan, resonerade han, var hon själva uppriktigheten. Under alla dessa år de levat tillsammans hade han beundrat hennes ärlighet och tagit exempel av den. Skulle den svika henne nu?

Han låg och funderade. Hon sade ingenting. Hon var icke nervös. Han hörde henne icke röra sig. .Då han kastade en sidoblick på henne, såg han att hon låg på rygg med slutna ögon och utsträckta armar, som om hon vore trött.

Ett litet mullfärgat huvud tittade ut ur ett hål. Dick väntade i flera minuter tills huvudets ägare, övertygad att ingen fara hotade, stod där kapprak på bakbenen för att söka orsaken till det klapprande ljudet

som hade skrämt honom för en stund sedan. Åter knäppte bössan.

»Fick du honom?» frågade Paula utan att öppna ögonen.

»Ja, och det var en stor krabat», svarade Dick. »Där gjorde jag slut på en hel rad av generationer.»

En timme gick. Eftermiddagssolen gassade, men var icke besvärlig i skuggan. Då och då satte en lätt bris den unga säden i böljande rörelse och kom rödtallarna att frasa ovanför den. Dick ökade bytet med en tredje ekorre. Paulas bok låg bredvid henne, men hon hade icke erbjudit sig att läsa högt.

»Är du inte riktigt kry?» frågade han slutligen.

»Det är ingenting, litet huvudvärk... några obehagliga små nervsmärtor över ögonen, det är alltsammans.»

»Du broderar för mycket», retades han.

»Nej, det är inte det.»

Allt tycktes vara helt enkelt och naturligt, men Dick, som lät en ovanligt stor ekorre lämna sin håla och förpassa sig ett tjog fot över barmarken åt sädesfältet till, tänkte för sig själv: »Nej, i dag blir ingenting sagt.»

Hans offer var nu vid kanten av sädesfältet. Han sköt. Djuret föll, låg stilla ett ögonblick och sprang sedan vinglande bort mot sin håla. Klick, klick, klick smällde hanen. Jorden rök om den flyende ekorren och visade hur nära skotten varit att träffa. Dick sköt så täta skott att det var som en enda ström av eld ur bösspipan.

Han hade nästan slutat ladda om, då Paula sade:

»En sådan fysiljad. Knäppte du honom?»

»Ja, alla ekorrars oltfar, en väldig sädätare och förstörare av ungkalvarnas kost. Nio rökfria patroner på en enda ekorre är för mycket. Jag måste göra min sak bättre än så.»

Solen sänkte sig. Brisen dog ut. Dick sköt ännu en ekorre och spejade bistert bortåt kullens sluttning efter flera. Han hade arrangerat ett tillfälle och underlättat för henne att ge honom sitt förtroende. Situationen var fullt så allvarlig som han hade befarat. Och den kunde bli ännu allvarligare; hela hans värld höll på att störta samman omkring honom. Gamla landmärken voro ej längre att lita på. Han var förbryllad, uppskakad. Om det varit en annan kvinna än Paula! Han hade varit så säker. Deras tolv år hade givit honom rätt att känna sig säker...

»Klockan är fem, och solen sänker sig», sade han i det han reste sig och beredde sig att hjälpa henne upp.

»Det har gjort mig så godt att vara i stillhet», sade hon medan de gingo bort till hästarna. »Det känns mycket bättre över ögonen. Det var nog bra att jag inte försökte läsa för dig.»

»Men tjuvläs inte», sade han sorglöst som om ingenting varit i olag. »Våga dig inte att titta i La Gallienne. Du måste läsa den för mig en annan gång. Räck upp handen. Så sant mig Gud hjälpe...»

»Så sant mig Gud hjälpe», sade Paula lydigt.

»Och må trollen dansa på min farmors grav...»

»Och må trollen dansa på min farmors grav», upprepade Paula högtidligt.

— — —

Den tredje morgonen efter Grahams avresa lagade Dick så att han var upptagen av sin mejeridirektör då Paula kom på sin lilla visit klockan elva, tittade in på honom och ropade sitt: »God morgon, glada gosse», från dörren. Masons, som anlände med sin larmande ungdom i flera biler, räddade Paulas lunch och eftermiddag, och Dick lade märke till att hon även skaffade sig trygghet för kvällen genom att bjuda dem kvar på bridge och dans.

Men den fjärde morgonen, den dag då Graham väntades tillbaka, var Dick ensam i sitt arbetsrum klockan elva. Han satt nedhukad över sitt skrivbord och undertecknade brev, då han hörde Paula smyga sig på tå in i rummet. Han såg ej upp, men medan han fortfor att skriva sitt namn lyssnade han med hela sin själ till det lätta silkesfraset av hennes kimono. Han visste att hon lutade sig över honom och han höll andan. Men då hon lätt kysst honom på håret och sagt sitt: »God morgon, glada gosse», vek hon undan för hans lystna famntag och gled skrattande ut. Vad som pinade honom lika mycket som missräkningen var den glädje han läst i hennes ansikte. Hon, som hade så svårt för att dölja sina stämningar, var klarögd och förväntningsfull som ett barn. Det var på eftermiddagen Graham väntades, Dick kunde ej undgå att göra den reflexionen.

Han brydde sig ej om att ta reda på, huruvida hon satt in nya syrener i tornrummet, och vid lunchen, vari tre unga herrar från landtbruksinstitutet i Davis deltogo, måste han finna sig i att få sin eftermiddag

strängt upptagen, medan Paula föreslog att hon skulle hämta Graham vid Eldoradostationen.

»Hämta?» frågade Dick.

»Med Duddy och Fuddy», förklarade hon. »De ha stått alldeles för länge, och jag har lust att skaffa dem och mig själv litet motion. Om du vill vara med om motionen, köra vi naturligtvis vart du vill och låta hämta honom i bil.»

Dick försökte intala sig att det ej låg någon oro i hennes sätt, medan hon väntade på att han skulle antaga eller avböja hennes inbjudning.

»Stackars Duddy och Fuddy skulle hamna i de sälla jaktmarkerna, om de måste springa så långt som jag skall fara i eftermiddag», sade han skrattande och redogjorde för sitt program. »Till middagsdags skall jag fara hundratjugu miles. Jag tar racer'n, och det blir damm och backar och bara något litet stycke slät väg. Jag har inte hjärta att be dig följa med. Far du ut och motionera Duddy och Fuddy.»

Paula suckade, men hon var så dålig i förställningskonsten att i sucken, som skulle uttrycka hennes ledsnad över att ej få honom i sällskap, kunde han ej undgå att höra hennes lättnad över hans beslut.

»Åt vad håll?» frågade hon i lätt ton, och åter lade han märke till hennes kinders rodnad och hennes gladt strålande ögon.

»Å, jag skall rutscha i väg nedåt floden till dräneringarna — Carlson vill nödvändigt inhämta mina råd — och sedan upp igen och till Sacramento via Teal Slough-ägorna för att träffa Wing Fo Wong.»

»Vem i Herrans namn är Wing Fo Wong?» frå-

gade hon. »Efter du måste så långt för att träffa honom?»

»En mycket viktig person, min lilla vän. Värd minst två millioner, som han har förtjänat på potatis och sparris nere i deltatrakterna. Jag håller på att arrendera ut tre hundra acres av Teal Slough-jorden åt honom.» Dick vände sig till de unga agronomerna. »Den är belägen på Sacramentoflodens västra sida. Den är ett bra exempel på den jordhunger som är i annalkande. Det var bara ett kärr, då jag köpte den, och gamla erfarna jordbrukare fingo sig ett godt skratt åt mig. Jag måste också köpa ett dussin reserverade jaktområden. Det kostade mig aderton dollars per acre och det ändå för inte så många år sedan.

»Ni känner till sådana där kärr. Värdelösa utom för änder och som beten för kreatur under lågvattenstiden. Det kostade över tre hundra per acre att muddra och dränera och betala min andel av grannarnas vattenrätt. Och till vad pris tror ni att jag ämnar arrendera ut marken på tio år till Wing Fo Wong? Två tusen per acre. Jag skulle förtjäna mera om jag odlade dem själv intensivt. De där kineserna äro trollkarlar i fråga om grönsaker och outtröttliga arbetsmyror. För dem existerar ingen åttatimmarsdag. Den lägste kulin är aktieägare med mikroskopisk utdelning. På det viset kringgår Wing Fo Wong åttatimmarslagen.»

— — —

Dick blev två gånger varnad och en gång hejdad under den långa eftermiddagen. Han for ensam, och

han körde fort men säkert. Missöden beroende på honom själv voro något som han ej själv tillät. Och de inträffade aldrig. Samma säkerhet och bestämdhet varmed han tog en penna eller lade handen på ett låsvred inlade han också i de många invecklade handgrepp varmed han styrde en bil på många hästkrafter under en svindlande färd på starkt trafikerade vägar.

Men hur han körde, hur han bedrev affärer för högtryck med Carlson och Wing Fo Wong, koncentrerade sig hans medvetande alltjämt på den tanken att Paula hade gått ifrån sina vanor och inlåtit sig på det exempellösa tilltaget att hämta Graham vid stationen, åtta miles från ranchen.

»Hm», började han tänka högt, men inhiberade fortsättningen av sitt yttrande, i det han ökade racerns fart från fyrtiofem till sjuttio miles i timmen och körde om en häst och kärra som färdades i samma riktning. Sedan minskade han hastigheten till femtio och fortsatte sin tanke:

»Hm. Undrar vad lilla Paula skulle tänka, om jag dristade mig att skjutsa en vacker flicka så lång väg.»

Han skrattade åt den bild hans fantasi frammanat, ty alldeles i början av deras äktenskap hade han satt Paulas svartsjuka på prov. Aldrig hade hon ställt till en scen eller fällt något direkt yttrande eller gjort en fråga, men från första början hade hon på ett lugnt men otvetydigt sätt lagt sitt missnöje i dagen, om han ägnat någon dam otillbörlig uppmärksamhet.

Han smålog vid tanken på mrs Dehameny, den lilla vackra brunetta änkan — Paulas väninna, icke

hans — som för länge sedan besökt dem i Stora huset. Paula hade förklarat att hon inte ämnade rida ut den eftermiddagen, och under lunchen hade hon hört honom och mrs Dehameny komma överens att rida till rödtallskogarna bortom filosofernas lund. Och vem var det om icke Paula som ej långt efter det de begivit sig av hann upp dem och gjorde sig till den tredje i sällskapet! Han hade då dragit på munnen och haft ofantligt roligt åt Paula, ty varken han eller mrs Dehameny hade haft någon särskild avsikt med ridturen.

Han hade alltså från början satt en gräns för sin artighet mot andra kvinnor. Alltsedan dess hade han varit mycket mindre på sin vakt än Paula. Han hade till och med uppmuntrat henne, givit henne fria händer, hade varit stolt över att hans hustru drog dit älskvärda män, hade glatt sig åt att hon var road av dem. Och med rätta, tänkte han. Han hade varit så säker på henne — mera än hon hade rätt att vara säker på honom, det erkände han. Och de tolv åren hade bekräftat hans tilltro, så att han nu var lika säker på henne som på att jorden vände sig på sin axel. Och nu, tänkte han, var jordens rotation en ganska osäker sak, och man kunde verkligen börja undra om den inte snarare var platt som en pannkaka.

Han såg på sitt armbandsur. Om fem minuter skulle Graham stiga av tåget i Eldorado. Dick, som själv var på hemväg från Sacramento, körde med ursinnig fart. Om en kvart flög det tåg förbi som Graham kommit med. Icke förr än han hunnit ett godt stycke förbi Eldorado hann han upp Duddy och Fuddy.

Graham satt bredvid Paula som körde. Dick saktade farten då han for förbi, viftade en hälsning till Graham och ropade muntert, i det han åter ökade farten:

»Beklagar att ni måste sluka mitt damm. Jag skall vinna ett parti biljard på dig, Evan, före middagen, om ni hinner fram till dess.»

TJUGUSJÄTTE KAPITLET.

»Det här kan inte fortgå. Vi måste göra något — genast.»

De voro i musikrummet, Paula satt vid pianot med ansiktet vändt upp mot Graham, som stod tätt bredvid henne, nästan över henne.

»Ni måste avgöra», fortfor Graham.

Ingendera förrådde någon glädje över det stora som kommit över dem, nu då de tänkte på vad som var att göra.

»Men jag vill inte att ni skall resa», ivrade Paula. »Jag vet inte vad jag vill. Ni måste ha överseende med mig. Jag tar ingen hänsyn till mig själv. Det har jag kommit ifrån. Men jag måste ta hänsyn till Dick. Jag måste ta hänsyn till er. Jag... jag är så ovan vid en sådan situation», tillade hon med ett matt leende.

»Men det måste bli klart, älskade. Dick är inte blind.»

»Vad har det varit för honom att se?» frågade hon. »Ingenting, utom den där enda kyssen under ridturen, och den kunde han inte se. Jag trotsar er att kunna påvisa något annat.»

»Jag önskar att det funnes något att påvisa», svarade han i samma lätta ton som hon, men återföll

genast i sitt svårmod. »Jag är vansinnigt kär i er. Och därmed punkt. Jag vet inte om ni är lika förälskad, jag vet inte ens om ni är förälskad alls.»

Medan han sade detta, lade han sin hand över hennes på tangenterna, men hon drog sakta undan sin.

»Förstår ni inte?» klagade han. »Ni ville ju ändå att jag skulle komma tillbaka?»

»Ja, jag ville att ni skulle komma tillbaka», erkände hon och såg honom rätt i ögonen. »Jag ville att ni skulle komma tillbaka», upprepade hon mjukare, liksom drömmande.

»Jag vet varken ut eller in», utbrast han otåligt. »Älskar ni mig?»

»Jag älskar er, Evan, det vet ni. Men...» Hon tystnade och tycktes noga överväga sina ord.

»Men vad?» frågade han häftigt. »Fortsätt.»

»Men jag älskar Dick också. Är det inte löjligt?»

Han besvarade ej hennes leende, och hennes ögon njöto av det gossaktigt sorgsna uttrycket i hans. Han hade något på tungan, men han höll det tillbaka, och hon undrade vad det var, besviken över att ej ha fått veta det.

»Det skall nog reda sig», försäkrade hon honom allvarligt. »Det måste reda sig. Dick säger att allting reder sig. Allting växlar. Det stillastående är dödt, och vi äro inte döda, någon av oss.. inte sant?»

»Jag klandrar er inte för att ni älskar Dick, för att... för att ni fortfar att älska Dick», svarade han otåligt. »Och jag inser för resten inte vad ni kan se hos mig, i jämförelse med Dick. Detta är min ärliga mening. För mig är han en stor man, och det Stora Hjärtat är hans namn.» Hon belönade honom med

ett leende och en gillande böjning på huvudet. »Men om ni fortfar att älska Dick, hur går det då med mig?»

»Men jag älskar ju er också.»

»Det kan inte få vara så», utbrast han, i det han slet sig från pianot och gjorde en hastig marsch över rummet och betraktade en tavla på den motsatta väggen som om han aldrig sett den förr.

Hon väntade med ett lugnt småleende, glad åt hans otamda häftighet.

»Ni kan inte älska två män på samma gång», sade han.

»Jo, men det gör jag, Evan. Det är just det jag håller på att reda ut. Men jag vet inte vem jag älskar mest. Dick har jag känt länge. Ni... ni är en...»

»Ny bekantskap», inföll han och återvände till henne med samma häftiga hållning.

»Nej, inte det, Evan. Ni har avslöjat mig för mig själv. Jag älskar er lika mycket som Dick. Jag älskar er mera. Jag... jag vet inte...»

Hon föll ihop, gömde ansiktet i händerna och lät hans hand lägga sig ömt på hennes axel.

»Ni ser ju att det inte är så lätt för mig», fortfor hon. »Det drar med sig så mycket, så mycket som jag inte kan förstå. Ni säger att ni varken vet ut eller in. Tänk då på mig, som driver omkring alldeles utan styrsel och är ännu mera förvirrad. Ni — å, varför tala om det? — ni är en man med en mans erfarenheter, en mans natur. För er är alltsammans så enkelt. »Hon älskar mig, älskar mig inte.» Men jag är insnärjd, omtöcknad. Jag — och

jag är inte född i går — har inte haft några erfarenheter av olika slags kärlek. Jag har aldrig haft några förhållanden. Jag har bara älskat en man... och nu er. Ni och denna kärlek till er ha trängt sig in i ett fullkomligt lyckligt äktenskap, Evan...»

»Jag vet.»

»Men jag vet inte. Jag måste ha tid, antingen att reda ut det själv eller att låta det reda ut sig. Om det bara inte vore för Dicks skull...»

Omedvetet gled Grahams hand längre bort på hennes axel.

»Nej, nej, inte än», sade hon mildt, i det hon lyfte bort hans hand och lät sin ligga smekande kvar på den innan hon släppte den. »Då ni rör vid mig, kan jag inte tänka», sade hon i bedjande ton. »Jag... jag kan inte tänka.»

»Då måste jag resa», sade han, men det låg intet hot i tonen. Hon gjorde en protesterande åtbörd. »Den nuvarande situationen är omöjlig, outhärdlig. Jag känner mig som en usling, och ändå vet jag att jag inte är någon usling. Jag avskyr bedrägeri — å, jag kan ljuga gentemot dåliga människor — men jag kan inte bedra en sådan man som Stora Hjärtat. Hellre går jag direkt till honom och säger: Dick, jag älskar din hustru. Hon älskar mig. Vad ämnar du göra åt saken?»

»Gör det», sade Paula och tog genast eld.

Han rätade upp sig beslutsamt.

»Det skall jag göra. Och det genast.»

»Nej, nej», utbrast hon plötsligt förfärad. »Res då hellre.» Hennes röst blev matt. »Men jag kan inte låta er resa.»

— — —

Om Dick haft något skäl att tvivla på sina misstankar rörande tillståndet i Paulas hjärta, försvann detta skäl vid Grahams återkomst. Han behövde bara se på Paula för att få bekräftelse. Hon vaknade med rosiga kinder, slog ut i blom som våren omkring dem, hennes glada skratt fick en gladare ton, hon sjöng med varmare känsla, hon var alltid i extas och drevs av en ständig iver att ta sig till något. Hon sparade sig ej, tycktes leva för lösa tyglar, så att Dick till sist undrade om det var för att hon ej vågade ge sig tid att tänka.

Han såg henne magra och måste erkänna för sig själv att det enda resultatet blev att hon var vackrare än någonsin, fick en nästan förandligad skönhet på samma gång som hon bibehöll sin naturliga färg och gratie.

Livet i Stora huset fortfor att löpa gladt, utan slitningar och skrupler. Dick undrade ibland hur länge det skulle få fortgå så och ville ej tänka sig en framtid då det skulle bli annorlunda. Han var säker på att ingen annan än han själv anade något, visste något. Men hur länge kunde det räcka? Inte länge, det var han övertygad om. Paula var inte tillräckligt skådespelerska. Och om hon än varit en mästarinna i att dölja små vardagliga oegentligheter, skulle hennes nya glöd, hennes nya tonfall, ej ha stått i någon kvinnas makt att dölja.

Han visste att hans asiatiska tjänare voro underverk av klarsynthet — och diskretion, det måste han tillägga. Men där funnos ju kvinnor, och kvinnor äro falska. Till och med för de bästa bland dem skulle

det vara en stor glädje att ertappa den strålande, oförvitliga Paula med att vara av samma lera som någon annan Evas dotter. Och vilken dam som helst, som råkade komma dit för en dag eller för en kväll, kunde uppfånga en glimt av situationen — åtminstone Paulas situation, ty ännu hade han ej kunnat fundera ut Grahams. Men en kvinna genomskådar alltid en kvinna.

Men Paula, som var olik kvinnorna på andra sätt, var även olik dem i detta. Han hade aldrig sett henne utveckla list, aldrig sett henne lura på andra kvinnor för att ertappa dem med ett felsteg — utom då det gällde honom. Och han smålog åter åt den lustiga historien med mrs Dehameny, som endast varit en historia i Paulas fantasi.

Bland annat som Dick undrade över var också huruvida Paula undrade över om han visste något.

Paula undrade verkligen, men till en tid utan resultat. Hon kunde ej upptäcka någon förändring i hans sätt mot henne. Han expedierade sitt oerhörda arbetsprogram som vanligt, spelade som vanligt, sjöng sina sånger och var godmodigt munter. Hon försökte inbilla sig att han var vänligare mot henne än vanligt, men plågade sig själv med fruktan att detta var inbillning.

Men hon behövde ej tvivla länge. Ibland i stort sällskap, vid bordet, i salongen om kvällen, vid spelbordet, iakttog hon honom under halvslutna ögonlock, då han ej såg dit, tills hon blev övertygad om att hon läste i hans ögon och hans ansikte att han visste. Men hon antydde aldrig detta till Graham.

Det skulle ej vara någon fördel att han visste det. Det kunde kanske driva honom till att resa, och det, erkände hon frimodigt för sig själv, var det hon minst av allt önskade.

Men då hon förstod att Dick nästan alldeles säkert visste eller gissade, hårdnade hon till, vågade avsiktligt leka med elden. Om Dick visste — eftersom han visste, så formulerade hon det — varför sade han då ingenting? Han talade alltid rent ut. Hon både önskade och fruktade att han skulle göra det, men så bleknade hennes fruktan bort och hennes innerliga hopp var att han skulle tala. Han handlade alltid, uträttade något, vad det än var. Hon hade alltid litat på honom som verkställaren. Graham hade kallat situationen ett triangelproblem. Det kunde Dick lösa. Han kunde lösa allting. Varför gjorde han det inte då?

Under tiden fortfor hon att hänsynslöst storma framåt, försökte att icke känna samvetskval över sin tudelade trohetsplikt, lät sig slungas upp på sitt livs högsta vågberg — levde, levde, levde. Ibland visste hon knappast själv vad hon tänkte, utom att hon var mycket stolt över att ha två sådana män att välja mellan. Stolthet hade alltid varit ett av hennes förhärskande karaktärsdrag — stolthet över vad hon utvecklat sig till, vad hon kunnat åstadkomma genom sin intelligens och energi, stolthet över hennes musik, hennes utseende, hennes simkonst. Allt var hon stolt över, antingen det nu var att hon dansade så gratiöst, klädde sig vackert och elegant, gjorde hopp från trampolinen som ingen annan kvinna skulle våga eller gled utför det sluttande dammbordet på Mountan

Lads rygg och genom sin vilja av stål tvingade den väldiga hingsten att simma över dammen.

Hon var stolt över att, själv en kvinna av deras egen ras och typ, se dessa båda nordiskt manliga män tillsammans. Hon var eggad, feberaktig, men icke orolig. Ibland jämförde hon de där båda helt kallt, då de voro tillsammans, och undrade för vilken av dem hon gjorde sig mera vacker och förledande. Graham hade hon i sin makt, Dick var hennes och hon strävade ännu att få behålla honom.

Det var nästan en nyans av grymhet i hennes stolthet vid tanken på att dessa båda kungliga män ledo för hennes skull, ty hon dolde ej för sig själv att om Dick visste, eller rättare sagt eftersom han visste, måste även han lida. Hon var övertygad om att hon var en kvinna med fantasi och målmedvetenhet i fråga om kärleken och att hennes tjusningskraft gentemot Graham alls icke berodde på att han var så ny och ovan, så olika andra män. Och hon förnekade för sig själv att sinnligheten spelade annat än en högst underordnad roll.

Innerst inne var hon medveten om det galna, hänsynslösa spel hon drev och att slutet på alltsammans ej kunde bli annat än förfärligt för någon av dem eller för dem alla. Men hon njöt av att trotsigt fladdra fram över sådana avgrunder och låtsa som om de icke funnes. Då hon var ensam och såg sig i spegeln, skakade hon på huvudet och sade sarkastiskt förebrående: »Circe!» och då hon i lugnare stunder tänkte allvarligt på saken, medgav hon att Shaw och de vise männen i madroñolunden kanske hade rätt

i sina utfall mot kvinnornas lust att hålla jakt på männen.

Hon bestred Dar Hyals påstående att kvinnan var ett misslyckat försök av Naturen att skapa en man, men oupphörligt tänkte hon på Wildes uttryck: »Kvinnan angriper genom plötsliga och sällsamma kapitulationer.» Hade hon angripit Graham så? tänkte hon: Plötsliga och sällsamma voro för henne de kapitulationer hon redan gjort sig skyldig till. Skulle det bli flera? Han ville resa. Med eller utan henne ville han resa. Men hon höll honom fången — på vad sätt? Var det genom ett tyst löfte om blivande kapitulationer?

Hon slog bort alla vidare tankar med ett skratt, nöjde sig med det ovissa nuet, gjorde sig allt vackrare, eggade upp sig till att bli ännu mera förtrollande och frossade i lyckan att leva i en extas som hon aldrig ens drömt om att hon skulle få erfara.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Men det går inte för en man och en kvinna, som bo i samma hus, att bibehålla ett bestämt, alltid lika stort avstånd mellan sig. Omärkligt gledo Graham och Paula närmare varandra. Från dröjande ögonkast och handtryckningar gick vägen till medgivna smekningar, tills det blev ett famntag och en ny kyss på munnen. Denna gång lågade Paula ej upp i vrede. I stället sade hon befallande:

»Ni får inte resa.»

»Jag får inte stanna», upprepade Graham för tusende gången. »Jag har nog kysst bakom dörrar förr och gjort mig skyldig till alla de andra dumheterna», klagade han. »Men ni är ni, och Dick är Dick.»

»Det reder ut sig, säger jag, Evan.»

»Kom med mig då och låt oss reda ut det själva. Kom med nu.»

Hon studsade.

»Kom ihåg», uppmuntrade Graham, »vad Dick sade vid middagen den där kvällen då Leo stred mot drakarna — att även om det vore ni, Paula, hans hustru, som rymde, skulle han säga: »Gud välsigne er, barn.»

»Det är just därför det är så svårt, Evan. Han är det Stora Hjärtat. Det var just det rätta namnet ni

gav honom. Se på honom nu. Han är lika vänlig som han sade den där kvällen att han skulle bli — vänlig mot mig, menar jag. Och mer än så. Se på honom...»

»Vet han? Har han sagt något?» inföll Graham.

»Han har ingenting sagt, men jag är säker på att han vet det eller anar det. Se på honom. Han kommer inte att tävla med er.»

»Tävla!»

»Just det. Han tävlar inte. Kom ihåg utfärden i går. Han höll på att rida in mustanger då vårt sällskap kom, men han satte sig aldrig upp på en hästrygg igen. Han är en mästare i att tämja vilda hästar. Ni gjorde ett försök. Ni redde er ganska bra, men uppriktigt sagt kunde ni inte alls jämföras med honom. Men han ville inte visa sin överlägsenhet över er. Bara det borde göra mig säker på att han anar något.

»Hör på. Har ni inte lagt märke till på den sista tiden att han aldrig kritiserar något påstående av er, som han gjorde förut, och som han kritiserar alla? Han fortfar att spela biljard mer er, därför att ni där är hans överman. Han fäktar med er — där ä' ni jämngoda. Men han vill inte boxas eller brottas med er.»

»Han kan vinna på mig i boxning eller brottning», sade Graham undergivet.

»Iakttag honom så skall ni komma under fund med vad jag menar då jag säger att han inte tävlar. Han behandlar mig som en yster unghäst, ger mig lösa tyglar så att jag kan ställa till ofog om jag har

lust Inte för allt i världen skulle han gripa in. Å, lita på mig, jag känner honom. Han lever efter sin egen lag. Han skulle kunna lära filosoferna vad tillämpad filosofi är.

»Nej, nej, hör på», förekom hon Grahams försök att avbryta. »Jag har mera att säga er. Det är en hemlig trappa mellan biblioteket och Dicks arbetsrum. Endast jag och han använda den, och hans sekreterare. Då man kommer uppför den är man i hans rum, omgiven av bokhyllor. Jag kommer nyss därifrån. Jag ämnade just gå in för att få träffa honom, då jag hörde röster. Det var naturligtvis ranchaffärer, tänkte jag, och de skulle snart gå. Alltså väntade jag. Det v a r ranchaffärer, men det var så intressant, så vad Hancock skulle kalla belysande, att jag stod kvar och lyssnade. Det var belysande för Dick, menar jag.

»Det var hustrun till en av arbetarna som Dick resonerade med. Sådant där händer bland så mycket folk som här. Jag skulle inte känna igen kvinnan, om jag finge se henne, och hennes namn var mig obekant. Hon höll på att jämra sig över sin olycka då Dick hejdade henne. »Bry er inte om att berätta allt det där», sade han. »Vad jag vill veta är: har ni givit Smith någon uppmuntran?»

»Han heter inte Smith — det är en av våra förmän, som har arbetat i åtta år åt Dick.

»Nej, sir», hörde jag henne svara. »Han bråkade med mig redan från början. Jag har alltid sökt hålla honom på avstånd. Dessutom har min man ett häftigt lynne, och jag var så angelägen att han skulle få

behålla sin plats här. Han har arbetat hos er i nära ett år nu, och ingen har ju klagat på honom, eller hur? Förut hade han bara tillfälligt arbete då och då, och vi hade det svårt. Det var inte hans fel. Han dricker inte. Han...»

»Nog om det där», avbröt Dick henne. »Hans arbete och vanor ha ingenting med saken att göra. Är ni säker på att ni aldrig har uppmuntrat mr Smith på något sätt?» Och hon var så säker att hon talade i ett sträck i tio minuter och berättade i detalj hur förmannen hade ansatt henne. Hon hade en behaglig röst — en sådan där mild, blyg, kvinnlig röst, och hon är säkert riktigt älsklig. Jag kunde knappt låta bli att titta. Jag ville se hur hon såg ut.

»Nå, det där uppträdet i går morse», sade Dick, försiggick det offentligt? Jag menar, utom er man, ni själv och mr Smith, var uppträdet så våldsamt att edra grannar hörde det?»

»Ja, sir. Han hade ju ingen rättighet att komma in i mitt kök. Min man arbetar inte alls under honom. Och han slog armarna om mig och försökte kyssa mig, då min man kom in. Min man är häftig, men han är inte så översig stark. Mr Smith skulle reda sig mot två sådana som han. Han drog kniv, och mr Smith grep honom om armarna, och de brottades över hela köket. Jag visste att ett mord skulle bli begånget, och jag sprang ut och ropade på hjälp. Folket i grannhusen hade redan hört oväsendet. De hade slagit sönder fönstret och kaminen, och rummet var fullt av rök och aska, då grannarna skilde dem åt. Jag hade inte gjort något för att

förtjäna allt detta elände. Ni vet, sir, hur kvinnorna prata i sådana fall...»

»Dick gjorde slut på hennes svada, men det tog ytterligare fem minuter innan han kunde bli av med henne. Hennes stora förskräckelse var att hennes man skulle förlora sin plats. Med anledning av vad Dick hade sagt henne väntade jag. Han hade inte fattat något beslut, och jag visste att nu blev det förmannens tur. Han kom in. Jag skulle ha givit ut vad som helst för att få se honom. Men jag kunde bara lyssna.

»Dick gick rakt på saken. Han beskrev uppträdet, och Smith erkände att det hade varit bråkigt en stund. »Hon säger att hon inte har givit er någon uppmuntran», sade Dick sedan.

»Då ljuger hon», sade Smith. »Hon har ett sätt att se på en som är ett närmande. Så såg hon på mig från början. Men det var på muntlig inbjudning som jag var i hennes kök i går morse. Vi väntade inte hennes man. Men hon började spjärna emot då han dök upp. Då hon säger att hon inte gav mig någon uppmuntran...»

»Hoppa över det där», avbröt Dick. »Det är inte så viktigt.»

»Jo, det är det, mr Forrest, om jag skall kunna klara mig», envisades Smith.

»Nej, det är inte viktigt för den sak ni inte kan klara er ifrån», svarade Dick, och jag hörde att hans röst hade fått den hårda, kalla domaretonen. Smith kunde inte förstå. Dick upplyste honom. »Det ni har gjort er skyldig till, mr Smith, är uppträdet, bråket, skandalen och att kvinnornas tungor nu ha

kommit i farten, brottet mot disciplin och ordning på ranchen eller med andra ord ingreppet i ranchens effektivitet.»

»Ännu förstod Smith honom icke. Han trodde att beskyllningen gick ut på att han kränkt samhällsmoralen genom att slå sig ut för en gift kvinna och sökte minska sin skuld genom att visa att kvinnan uppmuntrat honom och genom att säga: »För resten, mr Forrest, en karl är en karl, och jag medger att hon gjorde mig galen och att jag bar mig åt som en galning.»

»Mr Smith», sade Dick, »ni har arbetat hos mig i åtta år. Sex år av den tiden har ni varit förman. Jag har ingenting att anmärka på ert arbete. Ni förstår konsten att handleda arbetarna. Jag frågar inte ett dugg efter er personliga moral. Gärna för mig får ni vara mormon eller turk. Edra privata handlingar äro edra privata handlingar och angå mig inte, så länge de inte hindra ert arbete på min ranch. Vem som helst av mina stalldrängar får supa sig full på lördagskvällen, varenda lördagskväll. Det är hans ensak. Men om han går i bakrus på måndagsmorgonen och låter det gå ut över mina hästar, om det gör dem oroliga eller skadar dem eller hotar att skada dem eller på minsta sätt minskar det arbete de skulle utföra på måndagen, då blir det min ensak, och stalldrängen blir avskedad.»

»Menar ni att jag... att jag skall bli avskedad?» stammade Smith.

»Det är just vad jag menar, mr Smith. Ni blir avskedad, inte för att ni har klättrat över en annan mans staket — det blir er och hans ensak, utan eme-

dan ni har ställt till ett störande uppträde som minskar ranchens effektivitet.»

»Vet ni, Evan», avbröt Paula sin berättelse, »Dick kan analysera ut flera mänskliga tragedier ur ranchstatistikens siffror än en vanlig romanförfattare kan få fram ur en stor stads virvel. Mjölkrapporterna t. ex. — mjölkarnas individuella rapporter — så och så många liter mjölk morgon och kväll från den kon, så och så många liter från den kon. Han behöver inte känna karlen. Men det är en minskning i mjölkkvantiteten. »Mr Parkman», säger han till övermejeristen, »är Barchi Peratta gift?» — »Ja, sir.» — »Lever han olyckligt med sin hustru?» — »Ja, sir.» —

Eller också: »Mr Parkman, Simpkins har hittills slagit alla våra mjölkares rekord. Nu har han sackat bakåt. Vad står på?» Det vet inte mr Parkman. »Hör efter», säger Dick. »Han har något som trycker honom. Tala med honom som en snäll farbror och ta reda på det. Vi måste befria honom från det trycket.» Och mr Parkman tar reda på det. Simpkins' gosse, som går på Stanforduniversitetet, har börjat rumla och sitter i fängelse anklagad för förfalskning. Dick talade vid sina egna advokater, fick målet nedlagt och gossen villkorligt frigiven, och sedan höjer Simpkins mjölkrapport sig till pari. Och det bästa var att gossen bättrade sig, Dick höll ögonen på honom, hjälpte honom att gå igenom tekniska högskolan, och nu arbetar han åt Dick vid dräneringen, förtjänar hundrafemtio i månaden, är gift, med framtid för sig, och hans far mjölkar fortfarande.»

»Ni har rätt», sade Graham. »Jag gav honom hans rätta namn, då jag kallade honom Stora Hjärtat.»

»Jag kallar honom min granitklippa», sade Paula. »Han är så solid. Han står i alla stormar. Å, ni känner honom inte riktigt. Han är så pålitlig. Han står alltid rak i ryggen. Han har aldrig i sitt liv blivit avkastad. Vår herre småler mot honom. Det har han alltid gjort. Han har ännu aldrig tvingats ner på knä. Jag skulle inte vilja se den synen. Det vore hjärtslitande. Och, Evan...» hon gjorde en åtbörd som halvt slutade i en smekning...» nu är jag orolig för honom. Det är därför jag inte vet vad jag skall göra. Det är inte för min egen skull jag ryggar tillbaka och tvekar. Om han vore tarvlig och småsinnad, om han vore svag eller hade den allra minsta atom av låghet inom sig, om han någonsin förr hade tvingats på knä, ack, käre vän, då skulle jag ha rest med er för längesedan.»

Hennes ögon blevo plötsligt fuktiga. Hon lugnade honom med en handtryckning, och för att få tillbaka herraväldet över sig själv återtog hon sin berättelse:

»Ert lillfinger, mr Smith», sade Dick, »anser jag mera värdt för mig och världen än hela den där kvinnans man. Rapporten om honom lyder: villig, ivrig att vara till lags, icke begåvad på huvudets vägnar, inte stark, medelmåttig arbetare på det hela taget. Ändå är det ni som blir avskedad, och det är jag mycket ledsen över.»

»Ja, det var mera. Men jag har berättat det viktigaste. Där har ni Dicks lag. Och han lever efter sin lag. Han ger individen ett visst svängrum. Vad individen än gör är det hans ensak, så länge det inte skadar den grupp av individer, vari han lever. Han ansåg att Smih hade fullkomlig rätt att älska

den där kvinnan och att bli älskad av henne, om det gick därhän. Jag har alltid hört honom säga att kärleken inte kan hållas kvar med våld eller betvingas. Om jag reste med er, skulle han alldeles säkert säga: »Gud välsigne er, barn.» Det skulle han säga, om det också krossade hans hjärta. Slocknad kärlek har ingen makt över situationen, anser han. Jag har hört honom säga att varje kärlekstimme är sin egen lön, å ömse sidor, full valuta. Han påstår att det inte kan finnas något sådant som en kärleksskuld, och han skrattar åt kärlekskrav som åt något orimligt.»

»Och jag ger honom rätt», sade Graham. »Du lovade att älska mig alltid», säger den förskjutne och försöker sedan kräva som om det vore en revers på så och så många dollars. Dollars äro dollars, men kärleken lever eller dör. Hur kan den krävas ut då den är död? Vi äro alla av samma åsikt, och vägen ligger klar. Vi älska. Det är tillräckligt. Varför dröja en minut till?»

Hans hand strök hennes på klaviaturen, i det han böjde sig över henne och först kysste hennes hår, därpå hennes beredvilliga läppar, sedan han böjt upp hennes ansikte.

»Dick älskar mig inte som ni», sade hon, »inte vansinnigt, menar jag. Han har haft mig så länge. Jag tror att jag har blivit en vana för honom. Och ofta, innan jag kände er, brukade jag undra om han tyckte mera om ranchen än om mig.»

»Det är så enkelt», ivrade Graham. »Allt vad vi ha att göra är att vara ärliga. Låt oss resa.»

Han drog upp henne och beredde sig att gå.

Men hon drog sig plötsligt ifrån honom, satte sig och gömde sitt blossande ansikte i händerna.

»Ni förstår mig inte, Evan. Jag älskar Dick. Jag skall alltid älska honom.»

»Och mig?» frågade Graham skarpt.

»Å, outsägligt», smålog hon. »Ni är den ende man utom Dick som någonsin har kysst mig... så där... och som jag har kysst så där. Men jag kan inte komma till klarhet med mig själv. Någon måste lösa triangelproblemet, som ni kallar det, åt mig. Jag kan inte lösa det själv. Jag jämför er båda, väger er, mäter er. Jag minnes Dick och alla våra gångna år. Och jag rådfrågar mitt hjärta angående er. Men jag vet ingenting. Jag vet ingenting. Ni är en stor man, min store älskare. Men Dick är en större man än ni. Ni... ni är mera materiell, mera — jag famlar efter ord som kunna beskriva er — mera mänsklig, inbillar jag mig. Och det är därför jag älskar er mera... eller åtminstone tror att jag kanske gör det.

»Men vänta», sade hon och fångade hans tilltagsna händer i sina, »det är mera jag vill säga er. Jag minnes Dick och alla våra gångna år. Men jag minnes honom också i dag och i morgon. Jag kan inte uthärda den tanken att någon människa skulle tycka synd om min man, att ni skulle tycka synd om honom, och det måste ni ju då jag tillstår att jag älskar er mera. Det är därför jag inte är säker. Det är därför jag så hastigt tar tillbaka vad jag säger och inte vet något.

»Jag skulle dö av blygsel om någon tyckte synd om Dick genom mitt förvållande. Det skulle jag verkligen. Av allt hemskt kan jag icke tänka mig något

hemskare än att någon skulle tycka synd om Dick. Han har aldrig blivit ömkad i hela sitt liv. Han har alltid varit den främste — intelligent, sorglös, stark, oangriplig. Och vad mera är, han har inte gjort sig förtjänt av medlidande. Och det är mitt fel — och ert, Evan.»

Hon sköt häftigt bort Evans hand.

»Och varje handling, varje tillåten beröring oss emellan, gör honom värd medlidande. Förstår ni inte hur invecklat det är för mig? Och så har jag ju min egen stolthet. Att ni ser mig oärlig mot honom i småsaker, som detta» — hon fattade åter hans hand och smekte den lätt med fingerspetsarna — »kränker mig i min kärlek till honom, nedsätter mig, måste nedsätta mig i edra ögon. Jag ryggar tillbaka för den tanken att varje oärlighet mot honom i det jag gör» — hon lade hans hand mot sin kind — »ger er anledning att tycka synd om honom och klandra mig.»

Hon lugnade otåligheten hos hans hand, betraktade den drömmande, nästan frånvarande, vände den om och kysste den stilla på handloven. I nästa ögonblick rycktes hon upp och slöts i hans armar.

»Där ser ni», sade hon förebrående och gjorde sig lös.

— — —

»Varför berättar ni mig allt detta om Dick?» frågade Graham en annan gång då de redo sida vid sida. »För att hålla mig på avstånd? För att försvara er mot mig?»

Paula nickade och sade sedan hastigt: »Nej, inte precis. Ni vet ju att jag inte vill hålla er på (för

långt avstånd. Jag säger det emedan Dick är så mycket i mina tankar. I tolv år har han fyllt hela min själ, kom ihåg det. Jag säger det emedan... emedan jag tänker det, antar jag. En sådan situation! Ni grumlar ju ett idealiskt äktenskap.»

»Jag vet det», svarade han. »Och jag tycker inte om inkräktarens roll. I stället för att resa med mig envisas ni att jag skall förgripa mig på en annans rätt. Och jag rår inte för det. Jag försöker tänka på något annat än er. Jag skrev ett halvt kapitel på förmiddagen, och jag vet att det är uselt och måste skrivas om. Det går på tok för mig, då jag tänker på något annat än er. Vad är Sydamerika och dess etnologi i jämförelse med er? Och då jag kommer nära er, slår jag armarna om er innan jag vet vad jag gör. Och ni vill sannerligen ha dem om ert liv, det vet ni.»

Paula lät hästen sträcka ut, men först sade hon med ett skälmaktigt leende:

»Ja, jag vill ha dem där — älskade inkräktare.»

— — —

Paula gav vika och kämpade emot på samma gång.

»Jag älskar min man — glöm aldrig det», sade hon ibland till Graham, men i nästa minut var hon i hans armar.

— — —

»För en gångs skull är det, gudskelov, bara vi tre», utbrast Paula, i det hon fattade Dicks och Grahams händer och förde dem till Dicks favoritsoffa i det stora rummet. »Kom, låt oss sitta på marken och förtälja sorgliga historier om konungars död. Kom,

mina herrar och ädla dryckesbröder, och vi skola tala om Armageddon då den sista solen går ner.»

Hon var vid uppsluppet lynne, och förvånad såg Dick henne tända en cigarrett. Han kunde räkna på fingrarna de cigarretter hon hade rökt i tolv års tid och då endast, för att en rökande kvinnlig gäst ej skulle känna sig generad. Sedan, då han blandade till en grogg åt sig och Graham, överraskade hon honom åter genom att be honom blanda till »en liten liten pärla» åt henne.

»Det här är whisky», varnade han.

»Å, en mycket liten», envisades hon, »och sedan ska vi tre vara riktigt goda stallbröder och reda ut världen. Och då vi ha fått den riktigt utredd skall jag sjunga Valkyrian för er.»

Hon deltog mera i samtalet än vanligt och sökte få sin man att tala. Det märkte Dick, men han gav efter och kom snart riktigt i farten att tala om de blonda världserövrarna.

Hon försöker få honom att tävla, tänkte Graham. Men Paula tänkte knappt på den sidan av saken, hon bara njöt av att se två sådana män tillsammans, som bägge voro hennes. »Det talas så mycket om storvildt», tänkte hon en gång för sig själv, »men har någonsin en liten kvinna nedlagt stoltare storvildt än detta?»

Hon satt med korslagda ben på soffan, där hon, om hon vände huvudet, kunde se Graham halvligga bekvämt i en stor stol, medan Dick låg utsträckt på kuddarna bredvid henne. Och alltid, medan de talade, gingo hennes ögon från den ene till den andre, och medan de talade om kamp och strid, alltid på

realisters kalla, järnhårda språk, fingo hennes egna tankar samma färg, så att hon kunde se kallblodigt på Dick och ej känna något av det medlidande som då och då pinat hennes hjärta i flera dagar.

Hon var stolt över honom — en ståtlig syn för varje kvinna —, men hon beklagade honom ej längre. De hade rätt. Livet var en strid. De hade varit med i sådana kapplöpningar, utkämpat sådana bataljer, varför då inte hon? Och medan hon fortfor att se på dem, upprepade hon åter denna fråga till sig själv.

De voro ej anakoreter, dessa båda män. De måste ha levat frikostigt under detta förflutna, varifrån de hade trädt henne till mötes så hemlighetsfullt. De hade haft de dagar och nätter som äro kvinnorna förnekade — sådana kvinnor som hon. Vad Dick beträffade hade det utan tvivel — hon hade till och med hört viskningar — varit andra kvinnor med i hans vilda äventyrsliv. Män voro män, och de där två voro så manliga! Hon kände svartsjuka mot dessa okända kvinnor, som måste ha existerat, och hennes hjärta hårdnade.

Medlidande? Varför skulle hon hysa mera medlidande än man skulle komma att offra på henne? Hela saken var för stor, för naturlig, för att väcka medlidande. De spelade ett högt spel, och alla kunde ej vinna. Hon lät sin fantasi löpa och tänkte sig utgången. Hon hade hittills alltid aktat sig för att tänka på denna, men den lilla groggen hade gjort henne djärv. Hon tyckte sig höra domen avkunnas, dunkel och formlös, men fruktansvärd.

Hon väcktes av att hon såg framför sig Dicks

hand, som låtsades fånga upp i den tomma luften det hon stirrade på så envist.

»Ser du syner?» retades han, då hennes ögon mötte hans.

Hans ögon skrattade, men det låg något i dem som kom henne att, mot hennes vilja, slå ned sina. Han visste allt. Nu var hon alldeles säker på att han visste allt. Det var detta hon hade sett i hans ögon och som kommit henne att beslöja sina.

Medan han fortfor att tala, räckte hon sig fram och läppjade på hans halvtömda glas.

Det fick gå hur det vill, tänkte hon, men nog skulle hon vara med till slutet. Alltsammans var en galenskap, men det var liv, det var att leva. Så hade hon aldrig levat förr, och det var det värdt, hur mycket man än måste betala till sist. Kärlek? Hade hon verkligen någonsin älskat Dick så som hon nu kände sig i stånd till att älska? Hade hon under alla dessa år tagit varm tillgivenhet för kärlek? Hennes ögon glödde då de vilade på Graham, och hon erkände att han ryckt henne med sig så som Dick aldrig gjort.

Hon var ovan vid så starka spritdrycker, och hennes hjärta började klappa häftigare, och Dick, som såg på henne då och då, förstod orsaken till den ökade glansen i hennes ögon och den varma rodnaden på hennes kind.

Han talade allt mindre och mindre, och diskussionen mellan världsvandrarna dog bort emedan de voro så ense om fakta. Slutligen såg han på sitt ur, sträckte sig, gäspade och sade:

»Dags att sova. Vit mans huvud för micke sömnig. Sängfösare, Evan?»

Graham nickade, ty bägge kände behov av något stimulerande.

»En sängfösare, mrs Finkelman?» frågade Dick Paula.

Men hon skakade på huvudet och sysslade vid pianot med att lägga undan noter, medan herrarna expedierade sin drink.

Graham stängde pianot åt henne, medan Dick väntade i dörren, så att då de gingo var han några steg före dem. Under vägen släckte Graham efter hennes föreskrifter lamporna i hallarna. Dick väntade där vägarna skildes och där Graham skulle säga godnatt och bege sig upp i tornrummet.

Den enda ännu brinnande lampan släcktes.

»Nej, dumbom, inte den!» hörde Dick Paula säga. »Nu ä' vi ju i kolmörker.»

Dick hörde ingenting, men mörkret sade honom allt. Han svor över sig själv och sina forna omfamningar i mörkret, ty genom dem visste han av den snabba omfamning som försiggick innan ljuset genast tändes igen.

Han hade ej mod att se dem i ansiktet då de kommo emot honom. Han ville ej se Paulas frimodiga ögon slås ned, och han fumlade med att tända en cigarrett medan han bråkade sin hjärna för att få fram ett simpelt godnatt.

»Hur går det med boken? Vad är du på för ett kapitel?» ropade han efter Graham, då Paula fattade hans hand.

Med sin hand i hans, svängande den, hoppande och trippande och jollrande som en liten flicka, gick Paula vidare med Dick, medan han dystert undrade vilken list hon hade i tankarna för att undvika den länge undvikna godnattkyssen.

Hon hade tydligen ej hittat på något, då de kommo till den skiljeväg som ledde till hennes rum och till hans. Ännu svängande hans hand, ännu snattrande som en liten bébé följde hon honom upp i hans arbetsrum. Här gav han tappt. Han hade varken hjärta eller styrka att vänta på det hon höll på att fundera ut, vad det nu var.

Han låtsade plötsligt komma ihåg något, ledde henne till skrivbordet och tog upp ett brev.

»Jag hade föresatt mig att skicka ett svar med den första bilen i morgon bittida», förklarade han, i det han började diktera i fonografen.

Ännu höll han hennes hand. Men då han dikterat den första meningen kände han hennes fingrars avskedstryckning och hörde hennes viskade godnatt.

»God natt, lilla tös», svarade han mekaniskt och fortfor att diktera, som om han glömde att hon gick. Han slutade ej förr än han visste att hon var riktigt utom hörhåll.

TJUGUATTONDE KAPITLET.

Många gånger under loppet av morgonen, medan Dick höll på att diktera för Blake eller ange svar, hade han haft på tungan att säga att nu fick den övriga korrespondensen vara.

»Ring till Hennesy och Mendenhall», sade han till Blake, då denne klockan tio samlade ihop sina anteckningar och reste sig för att gå. »De äro nog i stallet. Säg till dem att inte komma i dag, utan i morgon.»

Bonbright kom in, beredd att stenografera Dicks samtal med förvaltarna den nästa timmen.

»Mr Hanley ber att få tala med er genast, mr Forrest», sade han och tillade då han såg den missnöjda rynkan i principalens panna: »Det är angående rörledningen från Buckeye. Det är något på tok med planritningarna — ett allvarsamt misstag, säger han.»

Dick gav sig och diskuterade i en timme ranchens angelägenheter med sina förvaltare och förmän.

En gång, midt under en het diskussion med Wardman om fårtvättning, reste han sig från skrivbordet och gick fram till fönstret. Han hade lockats dit av hovslag, röster och Paulas skratt.

»Använd Montanareceptet — jag skall skicka er en avskrift i dag», fortfor han i det han tittade ut. »Den andra lösningen var inte kraftig nog att döda bakterierna.»

En grupp av fyra ryttare passerade förbi honom, Paula midt emellan Martinez och Froelig, en målare och en skulptör, vilka hade kommit med ett morgontåg. Graham på Selim red ett litet stycke bakom. Dick gjorde den reflexionen att sällskapet snart skulle fördela sig två och två.

Strax efter elva gick han, nervös och nedstämd, ner till den stora pation, där han med cigarretten i munnen smålog bistert åt de många förrädiska tecknen till att Paula hade försummat sina guldfiskar. Han kom att tänka på hennes hemliga patio i vars fontän hon förvarade sina vackraste och sällsyntaste fiskar. Dit gick han genom dörren utan lås, på vägar som endast Paula och tjänarna kände till.

Det hade varit Dicks stora gåva till Paula. Här rådde ett slöseri som endast en mångmillionär kunde kosta på sig. Han hade givit henne fria händer och uppmanat henne att tillfredsställa sina extravagantaste infall, och det hade roat honom att reta sina forna förmyndare med blocken till de checker hon hade användt. Gården stod ej i samband med Stora husets plan och arkitektur och var så väl dold att kontrasterna i linjer och färg ej spelade någon roll. Fastän en sådan utsökt sevärdhet förevisades den ej ofta. Utom Paulas systrar och intimaste vänner fick endast någon artist vid sällsynta tillfällen kasta en blick dit in. Graham hade hört talas om att den fanns, men ej ens han hade inbjudits att se den.

Den var rund och så liten att den ej gav något kyligt intryck av rymlighet. Stora huset var av solid betong, men här härskade den finaste marmor. Arkadernas bågar voro av strimmig vit marmor lagom omslingrad av späd grönska för att förekomma för skarpa ljusreflexer. Blekskära rosor virade sig omkring pelarna och täckte det låga platta tak dessa uppburo, och i stället för grinande »kattoxar» såg man där humoristiska och muntra Puckansikten. Dick vandrade på arkadernas rosenröda marmorgolv och lät platsens skönhet långsamt strömma in i sin själ och dämpa dess dysterhet.

Sagopations hjärtpunkt var fontänen, som bestod av tre olika höga, grunda skålar av vit pärlemorskimrande marmor. Över dessa skålar lekte och rasade några putti i kroppsstorlek, skulpterade i ljusröd marmor av mästarehand. Några tittade över kanten ner i den lägre skålen, en räckte begärligt armarna efter en guldfisk, en låg på rygg och skrattade, en annan stod med skrevande knubbiga ben och sträckte sig, andra sutto på marken bland de vita och skära slingerrosorna, men alla hörde till fontänen. Marmorns färg var så naturlig och skulptören hade varit så verklighetstrogen att det hela verkade levande. Det var inga keruber, det var levande, varma små människobarn.

Dick betraktade länge och med välbehag de rosiga småttingarna, slutade sin cigarrett och höll den slocknad kvar i handen. Det var just vad hon hade behövt, tänkte han — babies, barn. Det hade varit hennes passion. Om hon fått sin dröm förverkligad... Han suckade och kom sedan på en ny idé: han såg bort till hennes favoritplats, säker på att han ej skulle

få se hennes broderi ligga där. Hon sydde ej i de dagarna.

Han gick in i det lilla galleriet bakom arkaderna, som innehöll hennes utvalda målningar och etsningar jämte kopior i marmor och brons efter hennes favoriter i de europeiska gallerierna. I stället gick han uppför trappan, förbi den härliga Bevingade segergudinnan på avsatsen, där trappan delade sig, och upp i hennes våning som upptog hela flygeln. Men först stannade han vid Segergudinnan och kastade en blick ner på pation. Det hela var en härlig juvel i fulländad infattning, och fastän han släppt till medlen erkände han att det helt och hållet var hennes egen skapelse — hennes enda mästerverk. Det hade länge varit hennes dröm, och han hade givit den verklighet. Men nu betydde den ingenting för henne, tänkte han. Hon var icke sniken, det visste han, och om han inte kunde hålla henne kvar skulle sådana såpbubblor som detta ej väga stort i vågskålen mot hennes hjärta.

Han vandrade på måfå genom rummen, visste knappast vad han såg på, men betraktade alltsammans med ömma blickar. Som allt annat hos henne, var det karaktäristiskt för henne själv. Men då han tittade in i badrummet med sitt nedsänkta romerska bad, kunde han ej, om det gällt hans liv, undgå att lägga märke till att duschen droppade litet och att han måste skicka dit plåtslagaren.

Han såg naturligtvis på hennes staffli och var beredd på att ej finna något nytt arbete där, men han bedrog sig, ty ett porträtt av honom själv mötte hans blick. Han kände till hennes trick att kopiera

ställning och linjer efter en fotografi och fylla i ur minnet. Den fotografi hon nu användt var en lyckad ögonblicksbild av honom till häst. Outlaw hade för ovanlighetens skull varit lugn, och Dick, som höll hatten i handen, hade håret lagom rufsigt och ansiktet i vila, hade omedveten om den hotande knäppningen sett rätt in i kameran. Ingen yrkesfotograf kunde ha träffat likheten bättre. Paula hade låtit förstora bröstbilden, och det var den hon nu höll på att arbeta efter.

Han studsade och såg närmare på det av henne påbörjade porträttet. Var det hans, detta uttryck i ögonen och hela ansiktet? Han tittade på fotografien. Där fanns det icke. Han gick bort till en av speglarna, lät sina anletsdrag vila och förde tanken på Paula och Graham. Uttrycket kom småningom fram i hans ögon och ansikte. Han gick tillbaka till staffliet och verifierade. Paula visste. Paula visste att han visste. Hon hade fått veta det av honom, listat sig till det av honom någon gång då det omedvetet fanns i hans ansikte, och ur minnet hade hon överflyttat det på duken.

Paulas kinesiska kammarjungfru Oh Dear kom in från garderobsrummet, och Dick iakttog henne oförmärkt medan hon närmade sig. Hennes ögon voro nedslagna, och hon tycktes vara djupt försjunken i tankar. Dick lade märke till det sorgsna uttrycket i hennes ansikte. Hon var tydligen nedslagen, i en tung och nedtryckt stämning.

»Det ser ut som om allas våra ansikten nu börja uttrycka åtskilligt», tänkte han.

»God morgon, Oh Dear», sade han.

Och då hon besvarade hälsningen läste han medlidande i hennes ögon, då de riktades på honom. Hon var den första utom de själva som visste något. Det var ju naturligt att hon, en kvinna som var så mycket tillsammans med Paula i ensamheten, skulle gissa Paulas hemlighet.

Oh Dears läppar darrade, och hon vred sina skälvande händer och uppbjöd tydligen hela sin sinnesstyrka för att få fram några ord.

»Mr Forrest», började hon stapplande, »ni kanske tycka mig är dum, men mig vilja säga något. Ni mycket god man. Ni mycket god min gamla mor. Ni mycket god mig lång lång tid...»

Hon tvekade, fuktade sina läppar med tungan, lyfte sedan tappert sina ögon upp till hans och fortfor:

»Mrs Forrest är visst...»

Men Dicks ansikte blev så avvisande att hon avbröt sig förvirrad och rodnade, som Dick antog, av blygsel över den tanke hon varit nära att uttala.

»Mycket vacker tavla som mrs Forrest målar», sade han för att återge henne kontenansen.

Den kinesiska flickan suckade, och hon fick samma medlidsamma uttryck i sina ögon då hon länge betraktade Dicks porträtt.

Hon suckade åter, men Dick förstod det liknöjda tonfallet i hennes röst då hon svarade: »Ja, mycket vacker porträtt mrs Forrest göra.»

Hon såg plötsligt på honom skarpt forskande, studerade hans ansikte, vände sig sedan mot tavlan och pekade på ögonen.

»Inte bra», kritiserade hon.

Hennes röst var vass, med en nyans av vrede.

»Inte bra», sade hon ännu högre och vassare över axeln, i det hon gick vidare och försvann ut i Paulas sovloggia.

Dick rätade upp sig som om han omedvetet stålsatte sig för att möta vad som nu snart skulle tilldra sig. Ja, det var början till slutet. Oh Dear visste det. Snart skulle flera veta det, alla skulle veta det. Och på sätt och vis var han glad över det, glad åt att denna pinsamma spänning snart skulle ta slut.

Men då han gick visslade han en munter slagdänga för att underrätta Oh Dear att världen ännu svängde lustigt om med honom, eftersom han ingenting visste.

— — —

Samma eftermiddag, medan Dick var ute tillsammans med Martinez och Froelig och Graham, smög Paula sig upp på Dicks rum.

Hennes fotografi, den enda tavlan ute i sovloggian, fångade hennes uppmärksamhet. Den hängde under barometrarna och termometrarna, och det var åt det hållet han ofta tittade, det visste hon. Hon kom på en idé och vände det leende ansiktet mot väggen, och sedan såg hon ömsom på tavlans släta baksida och ömsom bort till Dicks säng. Med en hastig, förskräckt rörelse vände hon om det leende ansiktet igen. Det hörde hit, tänkte hon; ja, det hörde hit.

Hon fick syn på den stora revolvern i hölstret på väggen, inom räckhåll från bädden. Hon sträckte sig efter den och lyfte litet på kolven. Den satt, som hon väntat, mycket löst — Dicks vanliga sätt. Hur längesedan det var den begagnades, kunde man vara säker på att han aldrig lät en revolver rosta fast i sitt hölster.

I arbetsrummet stannade hon framför bokhyllan, lutade sig med slutna ögon mot bokryggarna och tryckte kinden däremot. Å, Dick, Dick — hennes tanke bleknade bort i en dyster stämning och dog emedan hon ej vågade tänka den till slut.

Skrivbordet var så typiskt för Dick. Ingen oreda. Ingenting som påminde om arbete utom ståltrådskorgen med maskinskrivna brev som väntade på underskrift och en packe av de gula pappersark där hans sekreterare skrev av de från Eldorado intelefonerade telegrammen. Hon ögnade liknöjt igenom de första raderna i det översta och råkade på ett meddelande som överraskade och intresserade henne. Hon läste mera, med rynkade ögonbryn, tog ett telegram till, och där fick hon bekräftelse. Jeremy Braxton var död — den godmodige, vänlige jätten Jeremy Braxton. En mexikansk pöbel av berusade jordarbetare hade dödat honom i bergstrakten, medan han försökt undkomma från Harvest till Arizona. Telegrammet var två dagar gammalt. Dick hade vetat det i två dagar, men inte velat göra henne ledsen. Och det betydde mer än så. Det betydde penningförluster. Det betydde att affärsställningen vid Harvestgruvorna var mycket försämrad. Det var så likt Dick.

Jeremy var död. Rummet kändes plötsligt kallt. Hon ryste. Sådant var livet — döden står där alltid och väntar. Och hennes egen namnlösa skräck kom åter över henne. Domen låg framför henne. Dom — för vem? Det försökte hon ej gissa. Nog av, domen skulle komma. Hennes sinne var tungt därav, hela det fridfulla rummet var tungt därav, medan hon långsamt gick sina färde.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

»Det finns någonting av fågel hos Lilla damen», sade Terrence i det han tog en cocktail från brickan som Ah Ha bar omkring.

Det var under timmen före middagen, och Graham, Leo och Terrence Mc Fane hade råkat träffas i herrsalongen.

»Nej, Leo», varnade irländaren den unge poeten. »Nöj dig med en. Du är redan rödblommig av den. Tar du en till, brinner du upp. Du har ingen rätt att blanda ihop skönhet och alkohol i ditt grabbhuvud. Lämna spriten åt oss äldre. Det fordras ett visst blodsband mellan drinken och den som dricker. Det finns inte hos dig. Jag däremot . . .»

Han tömde sitt glas och lät cocktailen smaka efter på tungan.

»Det här är fruntimmerslank», sade han och skakade ogillande på huvudet. »Det är ingenting för mig. Det rafflar inte. Och det har en jäkla bismak. Ah Ha, min gosse», ropade han till kinesen, »blanda mig en whiskygrogg i ett högt, högt glas . . . en urstyv.»

Han visade med fingrarna hur mycket whisky han ville ha i glaset, och på Ah Has fråga vad det skulle vara för slags whisky svarade han: »Skotsk eller irländsk — vad du får tag i.»

Graham skakade på huvudet åt kinesen och skrattade åt irländaren. »Mig kan ni inte dricka under bordet, Terrence. Jag har inte glömt vad ni gjorde med O' Hay.»

»Det var en olyckshändelse, det ber jag er vara övertygad om», lydde svaret. »Det påstås att när man inte känner sig riktigt disponerad verkar spriten på en som ett klubbslag.»

»Och ni själv —?» frågade Graham.

»Har aldrig blivit träffad av ett klubbslag. Jag är en man med ovanligt få erfarenheter.»

»Men vad var det du sade om mrs Forrest, Terrence?» frågade Leo i bedjande ton. »Det lät som om det artade sig till något vackert.»

»Hur skulle annat kunna vara möjligt?» sade Terrence förebrående. »Som sagt, hon har något av fågel — inte den lilla hoppiga, knyckiga sorten, inte heller den sliskiga, sentimentala duvan, utan en lustig fågel, som de vilda kanariefåglarna ni ser bada i fontänen, som alltid kvittra och sjunga, stänka vatten i solskenet och med sina små guldhjärtan glödande i sitt muntra bröst. Sådan är Lilla damen. Jag har studerat henne noga.

»Allting på jorden och under jorden och i rymden bidrar till hennes dagars lidelsefulla lycka — den vilda myrtens trotsiga purpur, då den inte har rättighet till något mer än blekt gråviolett, en enda röd ros som gungar för vinden, en idealisk Duchesse-ros som spricker ut på busken i solskenet — »skär som daggen, Terrence», sade hon en gång till mig, »och skapad som en kyss.»

»Alltsammans är lika härligt för henne — stoets silvergnäggning, fårbjällrorna en kylig morgon, de vackra Angoragetterna som hela dagen lång garnera backsluttningarna med silkesbroderier, de purpurröda lupinerna utmed staketet, de långa torra gräsvipporna utmed vägen, de sommarbrända kullarna, gulbruna som nedhukade lejon — och jag har till och med sett Lilla damens vällustiga njutning då hon badar sina armar och hals i det välsignade solskenet.»

»Hon är skönhetens själ», mumlade Leo. »Man förstår hur män kunna gå i döden för en sådan kvinna som hon.»

»Och hur män kunna leva för dem och älska dem, de älskliga varelserna», inföll Terrence. »Hör på, mr Graham, jag skall tala om en hemlighet för er. Vi filosofer i madroñolunden, vi livets vrakspillror här i den lugna viken av Dicks frikostighet, äro ett brödraskap av älskare. Och vårt hjärtas dam är samma en — Lilla damen. Vi, som kunna prata och drömma bort våra dagar, och som aldrig skulle röra ett finger för Gud eller fäderneslandet eller den onde, äro Lilla damens edsvurna riddare.»

»Vi skulle dö för henne», försäkrade Leo och böjde långsamt på huvudet.

»Nej, gosse, vi skulle leva för henne och kämpa för henne; dö är så lätt.»

Ingenting av detta undgick Graham. Gossen förstod ingenting, men i keltens blå ögon, som tittade fram under manen av järngrått hår, fanns det tydligen en klar inblick i situationen.

Mansröster hördes i trappan, och då Martinez och Dar Hyal kommo ner, sade Terrence:

»Det lär vara vackert väder i Catalina nu, och tonfisken nappar utmärkt.»

Ah Ha serverade cocktails och hade mycket att göra, ty Hancock och Froelig kommo efter. Terrence drack opartiskt vad slags spritvaror kinesen behagade servera honom. Oh My kom in med ett hopvikt papper i handen och såg sig omkring, tveksam vem han skulle lämna det till.

»Hitåt, vingfotade himmelske budbärare», sade Terrence och vinkade honom till sig.

»Det är en böneskrift avfattad i mycket höviska ordalag», förklarade Terrence efter en blick på innehållet. »Ernestine och Lute ha kommit, ty det är de som petitionera. Hör på.» Och han läste: »O, ädla och ärekrönta baggar, två fattiga och ödmjuka tackor som vandra ensamma i skogen anhålla underdånigt om tillstånd att för den korta stunden före middagen få tillträde till eder fålla.»

»Liknelsen är litet haltande», sade Terrence, »men meningen är god. Det är Dicks regel — och en bra regel — inga kjolar i herrsalongen utan herrarnas enhälliga samtycke. Är hjorden redo att besvara frågan? Alla som samtycka säga: Bä. — Är det någon som har något att anmärka? — Jag anser frågan med Bä besvarad.

»Oh My, flyg med dina bevingade hälar och för in damerna.»

— — —

Middagen den kvällen var som alla andra middagar där de vise männen i madroñolunden voro närvarande. Dick var lika stridslysten som alltid, stångades

med Hancock om Bergson och angrep den senares metafysik på ett skarpt realistiskt sätt.

»Din Bergson är en charlatan, Aaron», sade Dick slutligen. »Han har samma gamla medicinmans-påse med metafysiska tricks, alla utpyntade med vetenskapens senaste fakta.»

»Det är sant», sade Terrence. »Bergson är en charlatan. Det är därför han är så populär...»

»Jag bestrider...» inföll Hancock.

»Vänta ett ögonblick, Aaron. Jag har sett en liten tankeglimt. Låt mig fånga den innan den fladdrar ut i det blå. Dick har givit en träffande skildring av Bergson vars goda sidor han knipit direkt ur vetenskapens skattkammare. Till och med hans tvärsäkerhet är plagierad från Darwins kraftmoral grundad på de dugligastes fortbestånd. Och vad gjorde Bergson med den? Fiffade upp den litet med en smula av James' pragmatism, parfymerade den med det eviga hoppet i människans bröst att hon skall leva upp igen och polerade den med Nietzsches »ingenting har en sådan framgång som överdriften...»

»Wildes, menar ni», rättade Ernestine.

»Gud skall veta att jag skulle ha knipit det för egen räkning, om inte ni hade varit närvarande», suckade Terrence med en bugning för henne. »Fornforskarna ska en dag bestämma vem som har sagt det. Jag för min del skulle vilja säga att det smakar Methusalem. — Men som jag sade innan jag blev så förtjusande avbruten...»

»Vem kan vara mera tvärsäker än Dick?» frågade Aaron utmanande en stund därefter, medan Paula kastade en betydelsefull blick på Graham.

»Jag såg hans hjord av unghingstar senast i går», svarade Terrence, »och ännu med bilden av de granna djuren på min näthinna vill jag fråga: vem lämnar valuta om inte han?»

»Men Hancocks invändning är väl grundad», inföll Martinez. »Utan mysterier skulle världen vara tarvlig och ofruktsam. För Dick existera inga mysterier.»

»Nu gör ni honom orätt», försvarade Terrence. »Jag känner honom mycket väl. Dick erkänner mysterier, men inte av barnjollrets sort. Inga amsagor för honom, sådana som ni romantiker frossa i.»

»Terrence förstår mig», nickade Dick. »Världen kommer alltid att bli ett mysterium. För mig är människans medvetande intet större mysterium än den reaktion av gaser som alstrar en vanlig vattendroppe. Gå in på detta mysterium, så upphöra alla de mera invecklade fenomenen att vara mystiska. Denna enkla reaktion är som ett av de axiom varpå geometrien är byggd. Kraft och materia äro eviga mysterier som manifestera sig i rummets och tidens mysterier. Manifestationerna äro inte mysterier — endast manifestationernas innehåll, kraft och materia, och manifestationernas skådeplats, tid och rum.»

Dick tystnade och betraktade Ah Ha och Ah Me som för tillfället voro sysselsatta med att servera midtför honom. Deras ansikten sade ingenting, tänkte han, men han kunde hålla tio mot ett att de visste det samma som hade gjort Oh Dear så förvirrad.

»Där fick ni», triumferade Terrence. »Det är just det härliga med honom — han svävar aldrig i det blå så att han blir yr i huvudet. Han står bredbent på

flata marken, håller strängt på fakta och lagar, tål inte luftiga fantasier och spekulativa såpbubblor...»

— — —

Liksom vid bordet kunde man ej heller senare på kvällen ana att det ej stod rätt till med Dick. Han tycktes vilja fira Lutes och Ernestines återkomst, fann sig ej i filosofernas tungrodda tal och sprudlade av infall och upptåg. Paula lät smitta sig och bistod honom i hans gyckel som ingen undgick.

Det lustigaste var »välkomstkyssen». Den slapp ingen ifrån. Graham hedrades med privilegiet att vara den förste som tog emot den, så att han sedan kunde få bevittna de andras fiasko, då de en i sänder leddes in av Dick från pation.

Vägledd av Dick kom Hancock gående inåt rummet och stannade framför Paula och hennes systrar, vilka stodo i rad på tre stolar midt på golvet. Han fixerade dem misstänksamt och envisades att gå rundt och bakom dem. Men det tycktes inte vara något ovanligt hos dem, utom att var och en var klädd i en manshatt av mjuk filt.

»Det här måtte bli trevligt för mig», sade Hancock där han stod på golvet framför dem och såg upp på dem.

»Ja, det blir trevligt», försäkrade Dick honom. »Som representanter för det vackraste på ranchen ska de ge dig välkomstkyssen. Gör nu ditt val, Aaron.»

Med en rask svängning för att övertyga sig att ingen lömsk fara lurade bakom honom frågade Aaron: »Ska alla tre kyssa mig?»

»Nej, gör ditt val vem som skall ge dig kyssen.»

»Ska då inte de två jag inte väljer anse sig orättvist behandlade?» sade Aaron.

»Är inte helskägg ett hinder?» lydde hans nästa fråga.

»Det är inte alls i vägen», förklarade Lute. »Jag har alltid undrat hur det skulle kännas att kyssa ett svart helskägg.»

»Alla filosoferna ska bli kyssta här i kväll, så att ni måste skynda er», sade Ernestine. »De andra vänta. Jag har heller aldrig blivit kysst av ett timotejfält.»

»Vem väljer du?» ivrade Dick.

»Som om det vore något val!» svarade Hancock med dödsförakt. »Jag kysser min dam — Lilla damen.» Då han räckte fram läpparna böjde Paula sig ner, och från den infällda överdelen av hennes hattkulle forsade en liten vattenflod ner över hans ansikte.

Då det blev Leos tur valde han tappert Paula och fördärvade nästan hela leken genom att vördnadsfullt böja sig ner och kyssa fållen på hennes klänning.

»Det duger inte», sade Ernestine. »Det måste vara en riktig kyss. Fram med läpparna och kyss till.»

»Låt den yttersta varda den främsta och kyss mig, Leo», bad Lute för att rädda honom ur hans förlägenhet.

Han såg tacksam ut och räckte fram munnen, men utan att böja tillräckligt på huvudet, så att han fick vattnet från Lutes hatt bak på halsen.

»Alla tre ska kyssa mig och multiplicera paradisets fröjder med tre», lydde Terrences sätt att reda sig ur svårigheterna, och till lön för sin artighet fick han tre hattkullar vatten.

Dicks uppsluppenhet tilltog. Ingen kunde se mera

oskyldig ut än han då han mätte Froelig och Martinez mot dörren för att avgöra tvisten om vilkendera av dem som var längst.

»Raka i knäna, huvudet bakåt», kommenderade Dick.

Och då deras huvud rörde vid dörren kom en smattrande trumvirvel från andra sidan, så att det kändes som om den hamrat dem rätt i skulten. Dörren sprang upp, och där såg man Ernestine stå med en gonggonghammare i vardera handen.

Men en högklackad sidensko i handen låg Dick tillsammans med Terrence under ett lakan och lärde honom leken: »Broder Buff, jag är buffad» till de andras skallande munterhet, då Masons och Watsons och hela deras Wickenbergfölje uppträdde på skådeplatsen.

Dick yrkade nu på att alla dessa nykomna unga herrar skulle få välkomstkyssen. Men under sorlet, då ett dussin personer utbytte hälsningar med ett nytt dussin, undgick honom ej Lottie Masons yttrande: »Å, god afton, mr Graham, jag trodde att ni hade rest.»

Och Dick, som midt i virrvarret av gäster bibehöll sitt uppsluppna sätt, väntade på den skarpa granskning som kvinnorna låta varandra undergå. Strax därefter såg han Lottie Mason kasta en sådan vasst forskande förstulen blick på Paula, då denna råkade komma midtför Graham och sade något till honom.

Inte än, tänkte Dick. Lottie visste ingenting. Men hennes misstanke var mogen, och ingenting, det var han övertygad om, skulle under dessa omständigheter glädja hennes kvinnohjärta mera än att upptäcka att

den oförvitliga Paula var lika kvinnligt svag som hon själv.

Lottie Mason var en lång, pikant brunett på tjugufem år, obestridligt vacker och, efter vad Dick fått erfara, obestridligt dristig. För icke så länge sedan hade han efter fina inviter av henne gjort sig skyldig till en flirt som han ej låtit gå så långt som hon önskade. Saken hade ej varit allvarsam å hans sida. Ej heller hade han låtit den bli allvarsam å hennes. Men flirten hade gått så pass långt att han i kväll snarare väntade sig se det första tecknet till misstänksamhet hos henne än hos någon annan av Wickenbergdamerna.

»Ja, visst dansar han utmärkt», hörde Dick Lottie Mason säga till lilla miss Maxwell, då han en halvtimme därefter kom fram till dem. »Inte sant, Dick?» vädjade hon till honom med ett oskyldigt ögonkast, varunder han visste att hon studerade honom.

»Vem? Ni menar väl Graham?» svarade han i den naturligaste ton. »Visst gör han det. Tänk om vi skulle ställa till med dans och låta miss Maxwell se det? Fastän det finns bara en dam här som kan ge honom tillfälle att riktigt lägga sin talang i dagen.»

»Paula naturligtvis», sade Lottie.

»Paula naturligtvis. Ni ungspolingar kunna ju inte valsa. Det har ni aldrig fått lära er.» Lottie skakade på huvudet. »Ni lärde er kanske litet innan de nya danserna började», rättade han sig. »Nå, jag skall sätta Evan och Paula i gång, ni blir min dam, och jag slår vad om att vi bli de enda paren.»

Då halva valsen gått, sade han: »Låt dem nu dansa ensamma. Det är en syn för gudar.»

Glödande av iver stod han och såg sin hustru och Graham sluta dansen, medan han visste att Lottie som stod bredvid honom och betraktade honom förstulet, fick sina misstankar stillade.

Dansen blev allmän, och som det var en varm kväll slogos dörrarna till pation upp på vid gavel. Än det ena än det andra paret dansade ut i de långa månbelysta arkaderna, och till sist gjorde alla det.

»En sådan pojke han är!» sade Paula till Graham, medan de hörde hur han för alla och envar prisade sin nya nattkameras ypperliga egenskaper. »Ni hörde vid bordet hur Aaron klandrade och Terrence försvarade hans tvärsäkerhet. Han har aldrig varit utsatt för något förskräckligt i sitt liv. Han har aldrig blivit försmådd. Hans säkerhet har alltid visat sig berättigad. Som Terrence sade, den har alltid givit valuta. Han vet, han vet, och ändå är han så säker på sig själv och på mig.»

Då Graham nu blev indragen i dansen av miss Maxwell, fortsatte Paula sin tankegång för sig själv. Dick led inte så mycket, när allt kom omkring. Och det borde hon ha väntat sig. Han var en kallblodig filosof. Han skulle ta förlusten av henne lika lugnt som förlusten av Mountain Lad, som han tagit Jeremy Braxtons död och Harvestgruvornas sättande under vatten. Det var svårt, smålog hon för sig själv, upptänd som hon var av kärleken till Graham, att vara gift med en stoiker som ej skulle lyfta en hand för att hålla henne kvar. Och hon insåg åter att en del av Grahams lockelse för henne var att han var så mänsklig, så eldig. Där möttes de. Ej ens under de exalterade dagar, då de först träffades i Paris, hade

Dick så satt henne i eld och lågor. Och ändå hade han varit en härlig älskare, med sin vältalighet och sina ömma fraser, sina kärlekssånger som hade tjusat henne så, men det var något annat hon kände för Graham och som han måste känna för henne. Dessutom hade hon varit så oerfaren i fråga om kärlek och tillbedjare på den tiden för länge sedan, då Dick uppenbarat sig för henne som en halvgud.

Och medan hon tänkte sådana tankar förhärdade hon sig mot honom och överlämnade sig hänsynslöst åt sin flammande känsla för Graham. Myllret, glädjen, ysterheten, den nära, ömma beröringen under dansen, den sommarvarma kvällen, det flödande månskenet och blommornas nattliga doft — allt underblåste hennes glöd, och hon motsåg med längtan den enda dans hon ytterligare skulle våga dansa med Graham.

»Det behövs intet blixtljus», förklarade Dick. »Det är en tysk uppfinning. Exponering i en halv minut — då är den ordinarie belysningen tillräcklig. Och det bästa är att plåten kan framkallas och kopieras genast. Det är naturligtvis en brist att man inte kan kopiera direkt på plåten.»

»Men om bilden blir bra, kan man efter den preparera en annan plåt som man kan kopiera efter», inföll Ernestine.

Hon kände till den tjugu fot långa stålfjädern i ormfason som låg hopringlad inne i kameran och som flög ut som en trollgubbe ur en ask, då Dick klämde på gummibollen. Och det var andra som kände till hemligheten och övertalade honom att gå efter kameran.

Han var borta längre än som varit hans avsikt, ty Bonbright hade lagt på hans bord flera telegram angående förhållandena i Mexico, som han genast måste besvara. Med kameran i handen gick Dick en genväg genom huset och över pation. De dansande paren gledo nedåt arkaden och försvunno i hallen, och han lutade sig mot en pelare och såg dem dansa förbi. Sist av alla kommo Paula och Evan, och de virvlade förbi så nära honom att han kunnat sträcka ut handen och röra vid dem. Men fastän månen lyste klart på honom sågo de honom icke. De sågo endast varandra.

Det näst sista paret var redan inne, då musiken upphörde. Graham och Paula stannade, och han ämnade bjuda henne armen och ledsaga henne in, då hon i en plötslig ingivelse klängde sig fast vid honom. Han var försiktigare än hon och gjorde ett lätt motstånd ett ögonblick, men med ena armen om hans hals drog hon hans huvud till sig och kysste honom. Det var ett blixtlikt utbrott av passion. I nästa ögonblick tog Paula hans arm, de gingo in och Paulas skratt klingade muntert och naturligt.

Dick grep om pelaren och gled långsamt ner på golvet i sittande ställning. Hjärtat svällde ut i hans bröst och åstadkom en våldsam känsla av kvävning. Han flämtade efter luft. Det fördömda hjärtat höjde sig och kvävde och förlamade honom, tills han tyckte att han tuggade det mellan tänderna och sväljde ner det tillsammans med den upplivande luften. Han frös och kände att svetten plötsligt bröt ut över hela hans kropp.

»Vem har någonsin hört talas om hjärtlidande i

Forrestsläkten?» mumlade han, i det han torkade sig i ansiktet, ännu sittande på golvet och stödd mot pelaren. Hans hand darrade och han kände kväljningar av en invärtes skälvning som ännu fortfor.

Det var icke som om Graham hade kysst henne, tänkte han. Det var Paula som hade kysst Graham. Detta var kärlek, passion. Han hade sett det, och då han åter såg det för sina ögon kände han sitt hjärta svälla och fick åter samma förnimmelse av kvävning. Med en våldsam viljeansträngning blev han herre över sig själv och reste sig.

»Vid Gud, det kom upp i min mun och jag tuggade det», mumlade han. »Jag tuggade det.»

Han gick över pation, gjorde en omväg och steg ganska käckt in i det upplysta rummet, oberedd på det mottagande han fick.

»Har du sett ett spöke?» frågade Lute.

»Är du sjuk? — Vad står på?» lydde andra frågor.

»Vad som står på?» upprepade han.

»Ditt ansikte — så det ser ut! — sade Ernestine. »Någonting har händt. Vad är det?»

Och medan han återtog fattningen uppfångade han Lottie Masons hastiga blick på Graham och Paula och lade märke till att Ernestine hade observerat Lotties blick och dragit sina slutsatser därav.

»Ja», narrades han. »Dåliga nyheter. Fick nyss veta det. Jeremy Braxton är död. Mördad. Mexikanarna anföllo honom medan han var på väg att fly till Arizona.»

»Å, Jeremy, en sådan präktig människa som han var», sade Terrence och fattade Dicks arm. »Kom

med, gosse, det är en hjärtestyrkare du behöver, och den skall jag blanda till åt dig.»

»Å, det fattas mig ingenting», smålog Dick och riste på axlarna och rätade upp sig som för att bli sig själv igen. »Det tog mig i första ögonblicket. Jag hyste inte det ringaste tvivel om att inte Jeremy skulle klara sig. Men de knäppte honom, och två ingenjörer till på köpet. Först var det en infernalisk kamp. De fingo en klippa till ryggstöd och höllo en folkmassa på fem hundra från livet på sig en hel dag och en natt. Sedan slängde mexikanarna ner dynamit uppifrån. Nåja, allt kött är gräs, och var är gräset för i fjor? Ditt förslag är bra, Terrence. Kom med.»

Efter några steg vände han sig om och ropade över axeln: »Det här får inte göra slut på nöjet. Jag kommer strax igen och tar fotografien. Ordna gruppen, Ernestine, och se till att den blir starkt belyst.»

Terrence öppnade den i väggen dolda byffén i bortre ändan av rummet och tog fram glasen, medan Dick tände en elektrisk låga och betraktade sitt ansikte i den lilla spegeln på byfféns innervägg.

»Nu är det all right, alldeles som vanligt», förklarade han.

»Det var bara en skugga som drog förbi», instämde Terrence och slog i whisky. »Och man har väl rätt att ta vid sig då man förlorar gamla vänner.»

De klingade och drucko.

»En till», sade Dick och räckte fram sitt glas.

»Säg till när det är nog», sade irländaren och såg oavvändt på whiskyn som steg i glaset.

Dick väntade tills det var halvfullt.

Åter skålade de och drucko tyst, öga i öga, och Dick var tacksam för den obegränsade hjärtlighet han läste i Terrences ögon.

I midten av hallen höll Ernestine på att gruppera offren och sökte förstulet i Lotties, Paulas och Grahams ansikten inhämta mera om det pinsamma hon kände i luften. Varför hade Lottie genast sett så forskande på Graham och Paula, undrade hon. Och nu var det något på tok med Paula. Hon var bedrövad, orolig, men inte på det sätt man kunde vänta efter underrättelsen om Jeremy Braxtons död. På Graham kunde Ernestine ej göra några iakttagelser. Han var sig alldeles lik, och det var hans lustiga infall som framkallade så mycket skratt från miss Maxwell och mrs Watson.

Paula var orolig. Vad hade händt? Varför hade Dick narrats? Han hade vetat av Jeremys död i två dagar. Och hon hade aldrig sett honom ta så vid sig för någons död. Hon undrade om han hade druckit för mycket. Under de år de varit gifta hade hon flera gånger sett honom litet berusad. Han bar det väl, den enda märkbara effekten var att han blev upphettad i ögonen och släppte tungan lös till barocka infall och extemporerade sånger. Hade han i sin upphetsade stämning druckit tillsammans med Terrence, som tålde vad som helst, nere i herrarnas salong? Hon visste att de alla varit samlade där strax före middagen. Den rätta orsaken till Dicks besynnerliga stämning kom hon aldrig att tänka på, om inte annat så därför att han inte var fallen för att spionera.

Han kom tillbaka, skrattade hjärtligt åt ett skämt

av Terrence och vinkade åt Graham att komma och höra Terrence upprepa det. Och då de tre skrattat ut, beredde han sig att ta fotografien. Den långa ormen som flög ut ur kameran och de överraskade damernas skrik skingrade den hotande mulna stämningen, och sedan anordnade Dick en annan lek.

Det gällde att från den ena stolen till den andra, placerade på tolv meters avstånd, på fem minuter bära så många jordnötter som möjligt på en bordskniv. Efter ett förberedande försök valde Dick Paula till sin moitié och utmanade hela världen, Wickenberg och madroñolunden inberäknade. Många konfektaskar utsattes som pris, och till sist vunno han och Paula mot Graham och Ernestine, som voro det näst bästa paret. Rop på ett tal överröstades av rop på en jordnötssång. Dick samtyckte, markerade på indianvis takten med styvbenta hopp och slag på låren.

»Jag är Dick Forrest, son till Lycko-Rickard, son till Jonathan Puritanen, son till John som var världshavsseglare liksom hans far Albert före honom, som var son till Mortimer, en sjörövare som blev hängd i kedjor och dog utan lagliga avkomlingar.

»Jag är den siste Forrest, men den förste jordnötbäraren. Varken Nimrod eller någon världsberömd jonglör kan mäta sig med mig. Jag bär jordnötter på en kniv, en silverkniv. Jordnötterna ha fått liv av den onde. Jag bär jordnötter med grace och fart och i stort antal. Den jordnöt har aldrig funnits till som kan få mig att dabba mig.

»Jordnötterna rulla. Jordnötterna rulla. Liksom Atlas som bär upp världen låter jag dem aldrig falla. Vem

som helst kan inte bära jordnötter. Jag är gudabegåvad. Jag är mästare i konsten. Det är en skön konst. Jordnötterna rulla, jordnötterna rulla, men jag bär dem nu och alltid.

»Aaron är filosof. Han kan inte bära jordnötter. Ernestine är blondin. Hon kan inte bära jordnötter. Evan är sportsman. Han tappar jordnötter. Paula är min moitié. Hon drumlar med jordnötter. Endast jag, jag, bär jordnötter tack vare Guds nåd och min egen skicklighet.

»Då någon har fått nog av min sång, må han kasta något på mig. Jag är stolt. Jag är outtröttlig. Jag kan sjunga i oändlighet. Jag ämnar sjunga i oändlighet.

»Här börjar den andra sången. Då jag dör vill jag bli begraven i en jordnötrabatt. Medan jag lever...»

Den väntade lavinen av kuddar kvävde hans sång men icke hans uppsluppenhet, ty snart stod han i en vrå med Lottie Mason och Paula och kokade ihop en intrig mot Terrence.

Så fortgick kvällen under dans och skämt och lek. Vid midnatt serverades supén, och icke förr än klockan två på natten voro Wickenbergarna färdiga att resa. Medan de höllo på att ta på sig ytterkläderna föreslog Paula till följande eftermiddag en utfärd ner till Sacramentofloden där de skulle bese Dicks experiment med risodling.

»Jag hade något annat i sikte», sade han till henne. »Du känner till betesmarkerna ovanför Sycamore Creek? Tre unghästar ha blivit dödade där under de sista tio dagarna.»

»Kuguarer!» utbrast Paula.

»Minst två. De ha drivit hit ner norrifrån», förklarade han för Graham. »Det göra de ibland. Vi dödade tre för fem år sedan. Moss och Hartley ska vara före där med hundarna. De ha spårat två av djuren. Vad säga ni alla om att vara med? Vi kunna ge oss av strax efter lunchen.»

»Får jag Mollie?» frågade Lute.

»Och du kan rida Altadena», sade Paula till Ernestine.

Man bestämde sig hastigt för hästar, Froelig och Martinez ville vara med, men kunde varken lova för att skjuta bra eller rida bra.

Alla gingo de ut för att se Wickenbergarnas avfärd, och sedan bilerna rullat bort stodo de kvar och träffade överenskommelse för jakten.

»Godnatt, allesammans», sade Dick då de satte sig i rörelse för att gå in. »Jag skall gå och se om den sjuka Alden Bessie, innan jag går och lägger mig. Hennessy sitter uppe hos henne. Kom ihåg, flickor, att ni komma ridklädda till lunchen, och ve och förbannelse över den som kommer för sent.»

Fotheringtonprinsessans gamla mor var illa däran, men Dick skulle ej ha gått och sett om henne så sent, om han inte velat vara för sig själv och inte kunde förmå sig att råka bli ensam ett ögonblick med Paula så snart efter vad han hade sett i pation.

Lätta steg på sanden kommo honom att vända på huvudet. Ernestine kom fram till honom och tog hans arm.

»Stackars gamle Alden Bessie», sade hon. »Jag tyckte att jag skulle gå med.»

Dick fortfor att spela kvällens roll, påminde henne om diverse lustiga händelser under aftonen och skrattade och fnittrade uppsluppet.

»Dick», sade hon under den första pausen, »du är upprörd.» Hon kände att han styvnade till och fortfor hastigt: »Vad kan jag göra? Du vet du kan lita på mig. Tala om för mig.»

»Ja, jag skall tala om det för dig», svarade han. »Bara en sak.» Hon tryckte tacksamt hans arm. »Jag skall laga att du får ett telegram i morgon. Det är ganska brådskande, men inte för allvarligt. Då skall du packa och resa med Lute.»

»Är det allt?»

»Det är en stor tjänst du gör mig.»

»Vill du inte säga mig det?» frågade hon, förtvivlad över att han vek undan.

»Jag skall laga att telegrammet kommer innan du har stigit upp. Och bry dig nu inte om Alden Bessie. Gå och lägg dig. Godnatt.»

Han kysste henne, sköt henne stilla mot huset och fortsatte sin väg.

TRETTIONDE KAPITLET.

På vägen tillbaka från det sjuka stoet stannade Dick en gång för att lyssna på hur oroligt Mountain Lad och hans kamrater stampade inne i stallet. Genom den lugna luften, någonstädes ifrån bergen, hördes ett ensamt betande djurs bjällra klinga. En liten bris fläktade plötsligt ljumt och balsamiskt emot honom. Hela natten doftade av mognande säd och vissnande gräs. Hingstarna stampade återigen, och med ett djupt andetag och den reflexionen att han aldrig hade älskat allt detta så högt som nu, såg Dick upp och följde med ögonen horisonten, där bergstopparna stängde för stjärnhimlen.

»Nej, Cato», tänkte han, »man kan inte ge dig rätt. Man går inte ifrån livet som från ett värdshus. Man går ifrån det som från ett hem, det enda hem man någonsin får. Man går... ingen vart. Det är godnatt. Döden... och mörkret.»

Han ämnade gå, men åter hejdades han av hästarna, och bjällran i berget klingade. Han drog djupt in den balsamiska luften genom näsborrarna och älskade den och älskade det vackra land för vilket han gjorde upp planer.

»Jag blickade in i tiden men såg ingen av de mina där», citerade han och lade sedan småleende till ett

annat citat: »Hon födde mig nio stora söner... de andra nio voro döttrar.»

Då han kom tillbaka till huset, gick han ej in genast, utan stod en stund och betraktade dess stora linjer. Då han kom in, gick han ej heller genast upp till sig. I stället vandrade han genom de tysta rummen, över gårdar och inåt svagt upplysta hallar. Hans sinnesstämmning var som om han stod i begrepp att anträda en resa. Han tände båglamporna i Paulas sagopatio, och sittande i en romersk marmorstol rökte han ut en cigarrett medan han gjorde upp sina planer.

Å, han skulle göra det riktigt fint. Han kunde arrangera en olyckshändelse under jakten som skulle föra alla människor bakom ljuset. Han skulle bli man för att allt gick ihop. I morgon skulle det ske, i skogarna ovanför Sycamore Creek. Farfar Jonathan Forrest, den stränge puritanen, hade dött av en olyckshändelse på jakt. För första gången tvivlade Dick på denna olyckshändelse. Nå, om det inte varit en olyckshändelse hade gubben gjort det bra. Det hade aldrig antydts i familjen att det varit annat än ett vådaskott.

Med handen på strömbrytaren för att släcka dröjde Dick ett ögonblick för att kasta en sista blick på marmorbarnen som lekte i fontänen och bland rosorna.

»Farväl så länge, småttingar», sade han dämpat till dem. »Jag har inga andra barn än er.»

Från sovloggian såg han över den stora pation till Paulas loggia. Där lyste icke. Troligen sov hon.

Han satt på sängkanten med den ena skon uppsnörd, och småleende åt sin tankspriddhet snörde han den igen. Vad behövde han sova? Klockan var redan

fyra på morgonen. Han skulle åtminstone se sin sista soluppgång. Det sista kommer fort. Hade han inte redan klätt sig för sista gången? Och gårdagens bad skulle bli hans sista. Vatten kunde ej hejda död och förmultning. Men kan måste raka sig — en sista fåfänga, ty skägget fortfor att växa en stund i döda mäns ansikten.

Han tog ut en avskrift av sitt testamente ur väggskåpet och satt vid skrivbordet och läste uppmärksamt igenom den. Åtskilliga mindre tillägg runno honom i hågen, och han nedskrev dem, men antedaterade dem försiktigtvis ett halvt år. Det sista skänkte madroñolunden till de vise männen under förutsättning att de blevo sju.

Han gick igenom sina livförsäkringspoliser och övertygade sig om att paragrafen om tillåtet självmord fanns i dem alla, undertecknade breven som väntat på hans underskrift sedan i går morse och dikterade ett brev i fonografen till sin bokförläggare. Sedan han gallrat i sina skrivbordslådor gjorde han ett hastigt överslag av debet och kredit med fråndragande av all avkastning från Harvest-gruvorna. Han gjorde en ny beräkning, ökade debetsumman och satte ner tillgångarna på ett rentav orimligt sätt. Men ändå var resultatet tillfredsställande.

Han rev sönder papperen som han räknat på och skrev ut ett program för den blivande behandlingen av Harvestsituationen. Han höll det i skisserad ton, endast som ett utkast på försök, så att det ej skulle väcka misstankar, då man fann det bland hans papper. På samma sätt utarbetade han ett avelsprogram för

ett tjog år för sina Shirehästar och en tabell över Mountain Lads och Fotheringtonprinsessans avkomma.

Då Oh My kom in med kaffe klockan sex höll Dick på att avsluta sin plan för risodlingen. Oh My serverade kaffet på skrivbordet och ändrade icke en min, ej ens sedan han kastat en blick ut i sovloggian, där bädden var orörd — och Dick beundrade i tysthet hans självbehärskning.

Halv sju ringde telefonen och han hörde Hennessys trötta röst: »Jag visste att ni skulle vara uppstigen och gärna höra att Alden Bessie har gått igenom. Men det såg illa ut.»

Då Dick hade rakat sig såg han på duschen, tvekade ett ögonblick, men fick ett hårdnackat uttryck i sitt ansikte. »Nej, tusan heller», tänkte han, »det är bara att spilla tiden.» Men han bytte om skor, tog på sig ett par med högre skaft, mera lämpliga för jaktens strapatser.

Han satt åter vid sitt skrivbord och såg igenom sina anteckningar för morgonarbetet, då Paula inträdde. Hon ropade ej sitt: »God morgon, glada gosse», utan kom ända fram till honom innan hon hälsade honom med ett vekt:

»Ollonplanterare. Outtröttliga Rödsky.»

Han lade märke till de mörka ringarna under hennes ögon, i det han steg upp utan att göra någon min av att röra vid henne. Och hon gjorde heller ingen invit.

»En vit natt?» frågade han och satte fram en stol.

»Ja, en vit natt», svarade hon. »Inte en sekunds sömn, fastän jag gjorde sådana ansträngningar.»

Båda hade motvilja för att tala, och de labore-

rade med en ömsesidig oförmåga att ta ögonen ifrån varandra.

»Du... du ser inte så kry ut själv», sade hon.

»Ja, mitt ansikte... jag såg på det då jag rakade mig. Det är en min som inte vill gå bort.»

»Det hände dig något i går kväll», sade hon på försök, och han kunde ej undgå att se samma medlidande i hennes ögon som han sett i Oh Dears. »Alla sågo ditt förändrade uttryck. Vad var det?»

Han ryckte på axlarna. »Det har kommit på den sista tiden», svarade han undvikande, men så kom han ihåg att Paulas porträtt av honom hade givit honom den första antydningen. »Har du märkt det?» frågade han likgiltigt.

Hon nickade, och sedan kom hon plötsligt på en tanke. Han såg idén födas innan den kläddes i ord.

»Dick, du har väl inte en... kärlekshistoria?»

Det var en utväg. Det skulle reda upp alltsammans. Det var hopp i hennes röst och hennes ansikte.

Han smålog, skakade långsamt på huvudet och iakttog hennes besvikenhet.

»Jag tar tillbaka», sade han, »jag har en historia.»

»En hjärtehistoria?»

Hon såg helt ivrig ut, då han svarade ja.

Men hon var ej beredd på vad som kom sedan. Han drog hastigt sin stol så nära hennes att hans knän vidrörde hennes, lutade sig fram och fängslade raskt hennes händer i sina, som vilade på hennes knän.

»Bli inte orolig, lilla fågelunge», lugnade han henne. »Jag skall inte kyssa dig. Det är längesedan jag gjorde

det. Jag skall berätta den där historien för dig. Men först vill jag säga dig hur stolt jag är — stolt över mig själv. Jag är stolt över att jag älskar. Älskar — vid min ålder! Det är otroligt, det är underbart. Och en sådan älskare! En sådan egendomlig, ovanlig och alltigenom förstklassig älskare! Jag har faktiskt skrattat alla böcker och all biologi i ansiktet. Jag är engiftesman. Jag älskar kvinnan, den enda kvinnan. Efter att ha ägt henne i tolv år älskar jag henne vansninigt, å, så härligt vansinnigt.»

Hennes händer förrådde hennes besvikenhet, då hon gjorde ett lätt, impulsivt försök att dra dem till sig, men han höll dem fast.

»Jag känner varje svaghet hos henne, och med all hennes svaghet och styrka älskar jag henne lika vansinnigt som jag älskade henne i början, i de vansinniga ögonblicken jag först träffade henne.»

Hennes känslor gjorde uppror mot det tvång han pålade dem, och omedvetet började hon rycka och dra för att komma ifrån honom. Det låg skräck i hennes ögon. Han visste hur ömtåligt samvetsgrann hon var, och han anade att hon, ännu med den andres kyss på sina läppar, var rädd att han skulle ge mera stormande uttryck åt sina känslor.

»Var inte rädd, du skygga, ljuva, vackra, stolta lilla fågel. Ser du, jag släpper dig. Jag älskar dig ju så innerligt, och jag tar hela tiden hänsyn till dig som till mig själv, mer än till mig själv.»

Han drog bort sin stol från hennes, lutade sig tillbaka och såg förtroendet växa i hennes ögon.

»Jag skall öppna hela mitt hjärta för dig», fortfor

han, »och sedan vill jag att du också skall öppna hela ditt hjärta för mig.»

»Är denna kärlek till mig något nytt?» frågade hon. »Ett recidiv?»

»Ett recidiv — ja och nej.»

»Jag trodde att jag länge bara har varit en vana för dig», sade hon.

»Men jag älskade dig hela tiden.»

»Inte vansinnigt.»

»Nej», medgav han. »Men pålitligt. Jag var så säker på dig och på mig själv. Det var för mig någonting orubbligt och fast beståndande. Det var orätt av mig. Men då denna orubblighet visade sig vackla, flammade hela min kärlek till dig upp. Den fanns där hela tiden, en stadig, lugnt brinnande låga.»

»Men jag — ?»

»Det komma vi nu till. Jag ser din oro nu, jag såg den nyss. Du är så genomärlig och sann att tanken på att dela dig mellan två män är motbjudande för dig. Jag har inte läst orätt i dina ögon. Det är längesedan du tillät mig någon smekning.» Han ryckte på axlarna. »Och lika längesedan jag velat ge dig någon smekning.»

»Du h a r alltså vetat det från början?» frågade hon hastigt.

Han nickade.

»Kanske», sade han eftertänksamt, »såg jag det komma innan du själv visste av det. Men vi ska inte fördjupa oss i detta eller annat...»

»Du har sett...?» försökte hon fråga, full av blygsel vid tanken på att hennes man bevittnat någon smekning mellan henne och Graham.

»Vi ska inte sänka oss till detaljer, Paula. Dessutom är det inte och har det inte varit något orätt i det. Och jag behövde inte se något. Jag minns när jag själv stal kyssar sekunden efter sedan jag sagt ett frimodigt och ärligt godnatt. Då alla tecken till mognad äro synliga — de glimtar och nyanser av kärlek som inte kunna döljas, ögonens omedvetna smekning i en flyktig blick, den ofrivilliga sänkningen av rösterna, den ömt smäktande tonen — då behöver man inte se kyssen som man växlar då man skiljes för natten. Den måste komma. För resten vill jag säga dig att jag inte tillräknar dig någonting.»

»Det... har aldrig varit... mycket», stammade hon.

»Det skulle förvåna mig, om så hade varit. Det hade inte varit likt dig. Som det nu är har jag ändå blivit överraskad. Efter våra tolv år var det oväntat...»

»Dick», avbröt hon i det hon lutade sig fram och betraktade honom forskande. Hon teg för att formulera sin tanke och fortfor sedan frimodigt: »Vill du säga att du själv under våra tolv år inte har gjort dig skyldig till någonting?»

»Jag har ju sagt dig att jag inte tillräknar dig någonting», svarade han undvikande.

»Du svarar inte på min fråga», envisades hon. »Å, jag menar inte övergående flirt och vårsvärmerier. Jag menar otrohet och jag menar det som handling. Men förr i världen —?»

»Ja, förr», svarade han, »men inte mycket och inte särdeles länge.»

»Det har jag ofta undrat över», sade hon tankfullt.

»Och jag har ju sagt dig att jag inte tillräknar dig

någonting», upprepade han. »Och nu vet du varför jag inte gör det.»

»Då skulle jag alltså ha samma rättighet», sade hon. »Men det har jag inte, Dick, det har jag inte», skyndade hon att tillägga. »Du har emellertid alltid predikat kärlek till en enda.»

»Tyvärr, det gör jag inte längre», smålog han. »Under de sista veckorna har jag måst ändra åsikt.»

»Du menar att du fordrar att jag måste vara trogen?»

Han nickade och sade: »Ja, så länge du lever tillsammans med mig.»

»Men hur går det då med jämlikheten?»

»Det finns ingen jämlikhet.» Han skakade på huvudet. »Å, jag vet att det förefaller som en vidunderlig åsiktsomkastning. Men nu först har jag kommit under fund med den gamla sanningen att kvinnorna äro olika männen. Allt vad jag har lärt mig av böcker och teorier förbleknar bort inför den eviga sanningen att kvinnorna äro våra barns mödrar. Ser du, jag hoppades alltid få barn med dig. Men det är över nu. Nu gäller frågan hur det ser ut i ditt hjärta. Jag har visat dig mitt. Och sedan kunna vi bestämma vad som är att göra.»

»Å, Dick», viskade hon sedan tystnaden blivit pinsam, »jag älskar dig, jag skall alltid älska dig. Du är min Rödsky. Senast i går, uppe i din sovloggia, vände jag mitt porträtt mot väggen. Det var förfärligt. Det föreföll som en synd. Jag vände det genast rätt igen.»

Han tände en cigarrett och väntade.

»Men du har ännu inte sagt mig hur det står till i ditt hjärta», sade han slutligen.

»Jag älskar dig», upprepade hon.

»Och Evan?»

»Det är något annat. Det är förfärligt att nödgas tala så här till dig. Dessutom vet jag inte... jag kan inte få klarhet över vad som finns i mitt hjärta.»

»Kärlek? Eller ett kärleksäventyr? Endera måste det vara.»

Hon skakade på huvudet.

»Kan du inte förstå», frågade hon, »att jag inte förstår? Ser du, jag är kvinna. Jag har aldrig sått min vildhavre. Och nu då allt detta har händt, vet jag inte hur jag skall uppfatta det. Shaw och de andra måste ha rätt. Kvinnorna äro rovdjur. Ni båda ä' högvildt. Jag rår inte för det. Det är ett enda frågetecken. Jag är en gåta för mig själv. Alla mina idéer ha slagits omkull av mina handlingar. Jag vill behålla dig. Jag vill ha Evan. Jag vill ha er båda. Det är intet kärleksäventyr, tro mig. Och om det vore så utan att jag vet det — nej, det är det inte, jag vet att det inte är det.»

»Då är det kärlek.»

»Men jag älskar dig, Rödsky.»

»Och du säger att du älskar honom. Du kan inte älska oss båda.»

»Jo, det kan jag. Jag gör det. Jag älskar er båda. — Å, jag är uppriktig. Jag vill vara uppriktig. Jag måste reda ut detta. Jag trodde att du skulle hjälpa mig. Det är därför jag kommer till dig nu. Det måste finnas någon lösning.»

Hon såg bedjande på honom, och han svarade:

»Det är den ene eller den andre, Evan eller jag. Jag kan inte tänka mig någon annan lösning.»

»Så säger han också. Men jag kan inte förmå mig till det. Han rådde mig att gå direkt till dig. Jag ville inte tillåta honom att gå till dig. Han ville resa, men jag höll honom kvar här, hur svårt det än var för er bägge, för att se er tillsammans, jämföra er, väga er i mitt hjärta. Men jag kommer inte till något resultat. Jag behöver er bägge. Jag kan inte avstå från någondera.»

»Olyckligtvis», började Dick med ett litet glitter i ögat, »om du också har polyandriska tendenser, kunna vi dumma karlar inte försona oss med en sådan situation.»

»Var inte grym, Dick», protesterade hon.

»Förlåt mig. Det var inte meningen. Det var ett uttryck för min egen olycka — en ansträngning att bära den med filosofiskt tillmötesgående.»

»Jag har sagt honom att han är den ende man jag har träffat som är lika stor som min man, men att min man är större.»

»Det var lojalt mot mig och lojalt mot dig själv», sade Dick. »Du var min tills jag upphörde att vara den störste man i världen. Sedan blev han den störste man i världen.»

Hon skakade på huvudet.

»Låt mig försöka lösa problemet åt dig», fortfor han. »Du förstår inte ditt eget sinne, dina egna önskningar. Du kan inte välja mellan oss, emedan du vill ha oss båda på samma sätt?»

»Ja», viskade hon, »eller rättare sagt på olika sätt.»

»Då är saken avgjord», sade han kort och bestämt.

»Vad menar du?»

»Jag menar så här, Paula. Jag förlorar. Graham vinner. Förstår du inte? Här är jag, jämngod med honom, jämngod men inte mera, medan min fördel över honom är våra tolv år tillsammans — tolv år av förgången kärlek, hjärtats och minnenas band. Om allt detta lades i vågskålen på Evans sida, skulle du inte tveka ett ögonblick. Det är första gången du någonsin i ditt liv blivit tagen, och att denna erfarenhet kommer så sent gör det svårt för dig att förstå det.»

»Men du, Dick, tog mig ju.»

Han skakade på huvudet.

»Jag har alltid gärna tänkt mig det, och ibland har jag trott det — men aldrig riktigt. Jag erövrade dig aldrig, inte ens i början, hur virvlande fort det hela än kom. Du blev kanske förhäxad. Du var aldrig så från dina sinnen som jag, aldrig ryckt med så som jag. Jag älskade dig först...»

»Och du var en kunglig älskare.»

»Jag älskade dig först, Paula, och du besvarade visserligen min kärlek, men inte på samma sätt. Jag tog dig aldrig med storm. Det tycks däremot vara klart, att det har Evan gjort.»

»Jag önskar jag kunde bli övertygad», sade hon tankfullt. »Jag har en känsla av att ryckas med hel och hållen, och ändå tvekar jag. Kanske jag aldrig skall kunna tas med storm av någon man. Och du tycks inte hjälpa mig det ringaste.»

»Endast du kan lösa problemet, Paula», sade han allvarligt.

»Men om du ville hjälpa till, om du ville försöka —

å, aldrig så litet — att hålla mig kvar», envisades hon.

»Men jag är hjälplös. Mina händer äro bundna. Jag kan inte räcka ut en arm för att hålla dig fast. Du kan inte dela dig mellan två. Du har legat i hans armar —» han hejdade hennes protest med en åtbörd — »nej, jag ber dig, säg ingenting. Du har legat i hans armar. Du skälver som en rädd fågel vid tanken på att jag skulle smeka dig. Förstår du inte? Dina handlingar fälla utslaget mot mig. Du har beslutat dig, fastän du kanske inte vet det. Själva din kropp har beslutat: Du kan fördra hans armar. Men blotta tanken på mina kan du inte fördra.»

Hon skakade på huvudet med seg bestämdhet.

»Och ändå kan jag inte komma till klarhet», envisades hon.

»Men du måste. Den nuvarande situationen är outhärdlig. Du måste besluta dig fort, ty Evan måste resa. Det förstår du. Eller också måste du resa. Ni båda kunna inte fortfara att vara här. Tag för dig så mycket tid du vill. Skicka bort Evan. Eller tänk om du skulle fara och hälsa på tant Martha en tid. Om du är skild från oss båda kanske det blir en hjälp för dig. Det är kanske bäst att inställa jakten. Jag far ensam, och du stannar hemma och talar med Evan. Eller kom med och tala med honom under ridten. I alla händelser kommer jag inte hem förr än sent. Jag sover kanske i någon av herdarnas kojor i natt. Då jag kommer tillbaka måste Evan ha rest. Då är det också bestämt om du reser med honom eller inte.»

»Och om jag reser?» frågade hon.

Dick ryckte på axlarna, reste sig och såg på sitt armbandsur.

»Jag har skickat bud till Blake att komma tidigare i dag», förklarade han och tog ett steg mot dörren som en invit till henne att gå.

Vid dörren stannade hon och lutade sig emot honom.

»Kyss mig, Dick», sade hon och tillade sedan: »Detta är ingen... kärleksyttring.» Hennes röst blev plötsligt dov. »Det är bara för den händelse jag beslutar mig att resa... att resa.»

Sekreteraren närmade sig i hallen, men Paula dröjde kvar.

»God morgon, mr Blake», hälsade Dick. »Beklagar att jag besvärar er så tidigt. Var först och främst god och telefonera till mr Agar och mr Pitts. Jag kan inte ta emot dem i dag. Och bed de andra också vänta till i morgon. Laga att ni träffar mr Hanley. Säg honom att jag gillar hans plan beträffande Buckeye-skissen och bed honom fortsätta som han börjat. Men mr Mendenhall och mr Manson vill jag tala med. Halv tio, säg dem det.»

»En sak, Dick», sade Paula. »Kom ihåg att jag har tvingat honom att stanna. Det var inte hans fel eller hans önskan. Jag ville inte låta honom resa.»

»Honom har du minsann tagit med storm», smålog Dick. »Jag kunde inte under nuvarande omständigheter förstå att han stannade, med den kännedom jag har om honom. Men om du inte tillåtit honom att resa och han är så från sina sinnen som en man har rättighet att vara då det gäller dig — då förstår jag. Han är en präktig människa, minst sagt. Det finns

inte många som han. Han kommer att göra dig lycklig.»

Hon gjorde en åtbörd.

»Jag tror inte att jag någonsin mera kan bli lycklig, Rödsky. Då jag ser vad jag har fått fram i ditt ansikte. Och jag har varit så lycklig och belåten i alla våra tolv år. Det kan jag inte glömma. Det är därför jag inte har kunnat bestämma mig. Men du har rätt. Det är nu dags för mig att lösa...» hon tvekade och kunde ej uttala ordet »triangelproblemet», som han såg hon hade på tungan... »situationen», ifyllde hon. »Vi följa med på jakten allesammans. Jag skall tala med honom under ritten och skicka bort honom, hur det än sedan går.»

»Jag skulle inte gå så brådstörtat till väga», rådde Dick. »Som du vet frågar jag inte ett dugg efter den offentliga moralen, utom då den är till nytta. Och i detta fall är den ofantligt nyttig. Det kan bli barn — — nej, nej», hejdade han henne. »Och i ett sådant fall är till och med en gammal skandal inte bra för dem. Att »överge hus och hem» tar för lång tid. Jag skall dra försorg om att du kan stå på verkligt laglig grund, det minskar tiden till skilsmässan med ett år.»

»Om jag beslutar mig för det», smålog hon matt.

Han nickade.

»Men jag kanske inte beslutar mig för det. Det vet jag inte själv. Kanske är alltsammans en dröm och jag vaknar och Oh Dear kommer in och säger mig hur länge och hur godt jag har sovit.»

Hon vände sig motvilligt om och stannade plötsligt då hon gått några steg.

»Dick», ropade hon. »Du har visat mig ditt hjärta, men inte sagt vad du har i sinnet. Begå ingen dårskap. Kom ihåg Denny Holbrook — ingen jaktolycka, kom ihåg det.»

Han skakade på huvudet och smålog som om han haft roligt åt infallet, men inom sig beundrade han hennes intuition som träffat så rätt.

»Och lämna allt detta?» narrades han och gjorde en åtbörd som omfattade hela ranchen och alla dess planer. »Och min bok om rasförbättring? Och mitt första landtbruksmöte här på ranchen, som just skall gå av stapeln?»

»Ja, det vore vidunderligt», medgav hon med uppklarnande ansikte. »Men i denna svårighet att fatta ett beslut ville jag du skall veta att» —. Hon tystnade och letade efter ord, gjorde sedan en åtbörd som härmade hans och som omfattade Stora huset och alla dess skatter, och sade: »Allt detta påverkar mig inte det ringaste. Nej, inte det ringaste.»

»Det måtte jag väl veta», försäkrade han. »Av alla oegennyttiga kvinnor..»

»Dick», avbröt hon honom och kom på en ny idé, »om jag älskade Evan så vansinnigt som du tror, skulle du betyda så litet för mig att jag skulle vara glad åt din jaktolycka, om det vore den enda lösningen. Men det är jag inte, som du hör. Tänk på det.»

Hon tog ännu ett motvilligt steg och sade sedan över axeln:

»Rödsky, jag är förfärligt ledsen. Och ändå är jag så glad över att du ännu älskar mig.»

Innan Blake kom tillbaka hade Dick hunnit granska sitt ansikte i spegeln. Där satt ännu det uttryck kvar

som hade överraskat hans gäster föregående kväll. Det hade bitit sig fast. Nåja, tänkte han, man kan inte tugga sitt hjärta mellan tänderna utan att det lämnar spår efter sig.

Han gick ut i sovloggian och såg på Paulas porträtt. Han vände det mot väggen och satt på sängen en stund och betraktade tomheten. Sedan vände han om det igen.

»Stackars lilla barn», mumlade han, »så svårt för dig att vakna så sent.»

Men medan han fortfor att se på porträttet såg han henne plötsligt för sig i månskenet, hakande sig fast vid Graham och pressande sina läppar mot hans.

Dick reste sig hastigt och riste på huvudet för att skaka bort synen.

Halv tio var hans korrespondens avslutad och skrivbordet röjt utom några papper som han behövde under sitt samtal med sina boskaps- och hästöverskötare. Han stod vid fönstret och viftade ett leende farväl till Lute och Ernestine i stora bilen, då Mendenhall inträdde. Och för honom och sedan för Manson lyckades Dick under skenbart tillfälligt prat klargöra några av sina större rasförbättringsplaner.

Då de gått ringde han till Oh Joy och bad denne visa Graham till vapenrummet och låta honom välja en bössa och andra jaktförnödenheter.

Klockan elva visste han icke att Paula hade kommit uppför den hemliga trappan från biblioteket och stod bakom bokhyllorna och lyssnade. Hon hade ämnat komma in, men hejdades av hans röst. Hon hörde att han talade i telefonen med Hanley om Buckeye-fördämningen.

Skicka upp borrattiralj genast och börja undersökningarna. Marken är okristligt bördig, och om vi inte inom fem år göra det där torkhålet tio gånger värdefullare, så...»

Paula suckade och gick åter utför spiraltrappan.

Oförbätterliga Rödsky, alltid planterar han ollon, tänkte hon. Medan hans kärleksvärld störtade samman omkring honom, stod han där helt lugnt och talade om dammar och brunnsborrning för att han under kommande år skulle kunna plantera ännu flera ollon...

Dick skulle aldrig få veta att Paula åter hade sökt upp honom i sin nöd och gått igen. Han gick ut i sovloggian, inte på måfå utan för att för sista gången gå igenom anteckningarna som lågo bredvid sängen. Hans hus var i ordning. — Återstod endast att underteckna morgonens diktamina, besvara några telegram, och sedan kom lunchen och jakten i Sycamoreberget. Å, han skulle göra sin sak bra. Outlaw skulle få skulden. Och han skulle ha ett ögonvittne, antingen Froelig eller Martinez. Men inte båda. Ett par ögon var nog, då stångbetslet brast och stoet stegrade sig och föll baklänges över honom i buskarna. Och från dessa skymmande buskar skulle vittnet höra skottet smälla.

Martinez var mera känslig än skulptören och skulle därför vara ett lämpligare vittne, tyckte Dick. Han skulle laga så att han fick honom med sig på den smala stigen där Outlaw skulle bli syndabock. Martinez var ingen ryttare. Så mycket bättre. Det skulle bli bäst att låta Outlaw utföra sina vildaste konster i ett par minuter före höjdpunkten. Då skulle det hela förefalla sannolikare. Det skulle också göra Martinez'

häst orolig och alltså sysselsätta Martinez så att han ej kunde se allting så noga.

Plötsligt stack det till i hans hjärta, och han knöt händerna. Lilla damen var från sina sinnen — hon måste vara från sina sinnen, på annat sätt kunde han ej förstå hennes nedriga grymhet, då han lyssnade till hennes och Grahams röster, som sjöngo »Ziguenare på vandring» inne i musikhallen för öppna fönster.

Han höll händerna knutna hela tiden medan de sjöngo. Och de sjöngo igenom hela den vansinnigt grymma sången ända till det vansinnigt grymma slutet. Och han stod kvar och lyssnade till hennes skratt, medan hon gick ifrån Graham genom huset upp till sin egen flygel, och ännu från dess loggia hörde han hennes skratt, medan hon retades med Oh Dear för inbillade förseelser.

Från fjärran hördes Mountain Lads trumpetande. Tjuren King Polo upphävde sitt despotiska vrålande, och stonas och ungkornas harem svarade. Dick lyssnade till alla dessa djurläten och sade med en suck: »Nåja, landet har vunnit på att jag varit till. Det är en god tanke att ta med sig till sängs.»

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Det ringde på nattduksbordets telefon, och Dick satte sig på sängkanten och tog luren, men såg hela tiden ut över pation till Paulas loggior. Bonbright meddelade att det var påringning från Chauncey Bishop, som kommit i bil till Eldorado. Chauncey Bishop, förläggare och ägare av San Francisco Dispatch, var enligt Bonbrights åsikt en tillräckligt viktig person, på samma gång som gammal vän till Dick, för att sättas i direkt telefonförbindelse med honom själv.

»Kan du inte komma hit till lunch?» sade Dick till tidningsdirektören. »Och tänk om du stannade över natten? Lämna din medarbetare i sticket. Vi ska fara ut och jaga kuguarer i eftermiddag, och det blir säkert blodsutgjutelse. Vi ha spårat upp dem. — Vem? Vad skriver han? — Än sedan? Han kan göra en rond omkring ranchen och få stoff till ett halvt dussin artiklar på tio spalter, och sedan kan han få vara med på kuguarjakten. — Jag visst. Jag skall skaffa en häst som ett barn kan rida.»

Ju flera desto bättre, isynnerhet tidningsfolk, tänkte Dick för sig själv — och farfar Jonathan Forrest skulle minsann inte kunna mäta sig med honom i att arrangera en lyckad final.

Men hur kunde Paula ha varit nog meningslöst grym att sjunga Ziguenarsången så omedelbart efter? undrade Dick medan han med mikrofonen för örat tydligt hörde Chauncey Bishop övertala sin medarbetare att vara med på jakten.

»All right då, kom genast», sade Dick till Bishop. »Nu skall jag ge order om hästarna, och du kan få fuxen som du red sist.»

Knappast hade han hängt upp luren förr än det ringde igen. Denna gång var det Paula.

»Rödsky, kära Rödsky», sade hon, »du resonerar alldeles på tok. Jag tror att jag älskar dig mest. Jag håller just på att hålla räkenskap med mig själv, och till din förmån. Och för att hjälpa mig att känna mig säker skall du nu upprepa vad du sade till mig för en stund sedan: 'Jag älskar kvinnan, den enda kvinnan. Efter att ha ägt henne i tolv år älskar jag henne rentav vansinnigt, å så ljuvt vansinnigt.' Säg det, Rödsky.»

»Jag älskar kvinnan, den enda kvinnan», upprepade Dick. »Efter att ha ägt henne i tolv år älskar jag henne rentav vansinnigt, å så ljuvt vansinnigt.»

Då han slutat blev det en paus, som han ej vågade bryta.

»Det är en liten sak som jag nästan glömde att säga dig», sade hon mycket mjukt och långsamt och tydligt. »Jag älskar dig. Jag har aldrig älskat dig så mycket som just nu. Efter våra tolv år har du nu ändtligen tagit mig med storm. Och jag var tagen med storm från början fastän jag ej visste av det. Nu har jag fått klarhet över mig själv, en gång för alla.»

Hon hängde hastigt upp luren.

Dick tänkte att han nu visste hur en livdömd människa känner sig som blir benådad i elvte timmen. Han satt där och tänkte och glömde bort att han inte hade hängt upp mikrofonen, men så kom Bonbright in från sekreterarens rum.

»Telefon från mr Bishop», förklarade Bonbright. »En axel har sprungit. Jag tog mig friheten skicka en av våra biler för att hämta dem.»

»Och se till vad vårt folk kan göra för att reparera deras bil», nickade Dick.

Då han blev ensam, steg han upp och sträckte sig och gick försjunken i tankar ett par slag fram och tillbaka i rummet.

»Ja, Martinez, min gosse», sade han till tomma luften, »i eftermiddag går du miste om den finaste teaterkupp du någonsin har omedvetet blivit lurad på.»

Han ringde upp Paula.

Oh Dear svarade och hämtade genast sin härskarinna.

»Jag har en liten sång jag vill sjunga för dig, Paula», sade han och sjöng sedan den gamla negerpsalmen:

"Var och en, var och en,
varje själ, varje själ
skall bikta fer sig själv."

»Och jag vill att du skall säga mig omigen, fer dig själv, fer dig själv, vad du sade mig nyss.»

Hon skrattade så muntert att han blev helt upprymd.

»Jag älskar dig, Rödsky», sade hon. »Jag har fått klarhet över mig själv. Jag skall aldrig äga någon annan man i världen än dig. Var snäll nu och låt mig

klä mig. Jag hinner i alla fall nätt och jämnt till lunchen.»

»Får jag komma över? Ett ögonblick?» bad han.

»Inte än, otåliga pojke. Om tio minuter. Låt mig sluta med Oh Dear först. Sedan är jag färdig till jakten. Jag tar min rövarkostym i grönt och rödt och den långa fjädern. Och så min 30-30. Den är tillräcklig för kuguarer.»

»Du har gjort mig så lycklig», fortfor Dick.

»Och du gör att jag blir försenad. Ring av. Rödsky, jag älskar dig mera i denna stund...»

Han hörde henne hänga upp luren. Och i nästa ögonblick ertappade han sig med att han endast motvilligt överlämnade sig åt den lycka han nyss talat om. Snarare tyckte han sig höra hennes och Grahams röster lidelsefullt sjunga Ziguenarsången.

Hade hon lekt med Graham? Eller hade hon lekt med honom? Ett sådant beteende av henne var exempellöst och obegripligt. Medan han trevade efter en lösning, såg han henne åter i månskenet haka sig fast vid Graham med framräckt mun och dra ner Grahams läppar till sina.

Dick skakade förbryllad på huvudet och såg på sitt ur. Om tio minuter, om mindre än tio minuter, skulle han slå armarna om henne och få veta det.

Den korta väntetiden var så tråkig att han långsamt gav sig på väg, stannade för att tända en cigarrett, kastade bort den igen efter det första blosset, stannade omigen för att lyssna till skrivmaskinernas beskäftiga pickande från sekreterarnas rum. Ännu var det två minuter kvar, och som han visste att det bara var en minuts väg till dörren utan lås, stannade han

på pation och såg på hur de vilda kanariefåglarna badade i fontänen.

Då de flögo upp, som en skur av gyllne kristallvita droppar i solskenet, ryckte Dick till. Han hade hört ett skott från Paulas flygel, och han kände igen att det kom från hennes 30-30. »Hon förekommer mig», tänkte han medan han rusade över pation, och vad som varit obegripligt för ett ögonblick sedan var nu lika skarpt och tydligt som gevärsskottet.

Och medan han sprang uppför trappan och in genom dörren, som han lämnade vidöppen efter sig, fortfor den tanken att pulsera i hans hjärna: Hon förekommer mig.

Hon låg där sammansjunken och skälvande i full jaktkostym utom de små bronssporrarna som den förskrämda kammarjungfrun stod och höll över henne.

Hans undersökning gick fort. Paula andades, fastän hon var sanslös. Kulan hade trängt genom den vänstra sidan av bröstet. Sedan sprang han till telefonen, och medan han väntade att husets central skulle ringa upp åt honom, begärde han att Hennessy skulle infinna sig i stallet. En stalldräng svarade, och medan han sprang för att hämta veterinären befallde Dick Oh Joy att stanna vid växelbordet och genast skicka Oh My till honom.

Med en sidoblick såg han Graham rusa in i rummet och fram till Paula.

»Hennessy», befallde Dick, »kom genast. Ta med er allt som behövs för ett första förband. Det är ett skott genom lungorna eller hjärtat eller bägge delarna. Kom genast till mrs Forrests rum. Fort!»

»Rör henne inte», sade han skarpt till Graham.

»Det kunde göra det värre, åstadkomma farligare blödning.»

Sedan blev det Oh Joys tur.

»Skicka Callahan med racern till Eldorado. Säg honom att han möter doktor Robinson på vägen och att han skjutsar honom hit med ursinnig fart. Han måste flyga i väg som om han hade den onde i hälarna. Säg honom att mrs Forrest är sårad och att han kan rädda hennes liv om han skyndar sig.»

Med luren för örat vände han sig om för att se på Paula. Graham, som lutade sig över henne utan att röra vid henne, mötte hans ögon.

»Forrest», började han, »om du har slutat telefonera . . .»

Men Dick tystade honom med en varnande blick på Oh Dear, som ännu stod och höll sporrarna i stum hjälplöshet.

»Det kan diskuteras sedan», sade Dick kort i det han vände sin mun mot luren.

»Doktor Robinson? Godt. Mrs Forrest har fått ett bösskott genom lungorna eller hjärtat eller kanske bägge delarna. Callahan är på väg för att möta er med racern. Kör så fort som möjligt tills ni möter Callahan.»

Graham drog sig undan för Dick, då denne föll på knä och lutade sig över Paula. Hans undersökning var kort. Han såg upp på Graham, skakade på huvudet och sade:

»Det är inte att leka med.»

Han vände sig till Oh Dear.

»Lägg bort sporrarna och gå efter kuddar. Evan, hjälp till på andra sidan och lyft henne sakta och

stadigt. Oh Dear, skjut undan kudden — varsamt, varsamt.»

»Låt mr Bonbright avlösa Oh Joy vid växelbordet», befallde Dick. »Säg till Oh Joy att stå bredvid mr Bonbright och genast expediera order. Så snart Saunders kommer med mr Bishop och hans sällskap, skall Oh Joy ögonblickligen skicka honom till Eldorado med blixtens fart för att hjälpa Callahan i händelse denne har råkat ut för något missöde. Säg till Oh Joy att ta rätt på mr Manson och mr Pitts eller två, vilka som helst, av de förvaltare som ha biler, och låt dem vänta med sina biler här utanför huset. Säg till Oh Joy att ta hand om mr Bishops sällskap som vanligt. Och du kommer tillbaka hit så snart jag kallar dig.»

Dick vände sig till Oh Dear.

»Säg mig nu hur det gick till.»

Oh Dear skakade på huvudet och vred sina händer.

»Var var ni då skottet brann av?»

Kinesflickan sväljde och pekade på garderobrummet.

»Fortsätt, berätta», befallde Dick barskt.

»Mrs Forrest säger till mig gå efter sporrar. Dem hade jag glömt. Jag gå genast. Jag höra bössa. Jag komma tillbaka fort. Jag springa.»

Hon pekade på Paula för att antyda vad hon hade funnit.

»Men bössan?» frågade Dick.

»Något olag. Kanske bössa inte gå. Kanske fyra minuter, fem minuter mrs Forrest försöka få bössa att gå.»

»Höll hon på med att arbeta med bössan då ni gick efter sporrarna?»

Oh Dear nickade.

»Förut jag säga kanske Oh Joy kunna ställa bössa i ordning. Mrs Forrest säga det behövs inte. Hon säga ni kunna göra det. Hon lägga ner bössa. Sedan hon försöka en gång fingra på bössa. Sedan hon säga mig hämta sporrar. Sedan... bössa smälla.»

Hennessys ankomst avbröto ytterligare frågor. Hans undersökning var knappast mindre kort än Dicks. Han såg upp och skakade på huvudet.

»Ingenting som jag kan våga göra, mr Forrest. Blödningen har upphört av sig själv, men den fortgår nog invärtes. Har ni skickat efter doktor?»

»Robinson. Jag träffade honom i telefon i hans mottagningsrum. Han är ung och en duktig kirurg», förklarade Dick för Graham. »Han är energisk och tilltagsen, och i ett sådant fall litar jag mera på honom än på någon av de gamla berömda. Vad tror ni, mr Hennessy? Vad har hon för utsikter?»

»Det ser illa ut, men jag kan inte döma, jag är ju bara hästdoktor. Robinson vet det nog. Här är bara att vänta.»

Dick nickade och gick ut på Paulas sovloggia för att se racern, som Callahan förde, ge sig av. Han hörde den komma i sakta mak och sedan starta med väldig fart. Graham kom ut i loggian till honom.

»Jag vill be om ursäkt, Forrest», sade han. »Jag tappade alldeles huvudet. Jag träffade dig här, och jag trodde att du varit här då det hände. Det måste ha varit ett vådaskott.»

»Ja, stackars liten», instämde Dick. »Och hon som var så stolt över att hon aldrig varit vårdslös med skjutgevär.»

»Jag har sett på bössan», sade Graham, »men jag kan inte se att den var i olag.»

»Det var just därför det inträffade. Det som var i olag rättade till sig igen då skottet brann av.»

Och medan Dick talade och arrangerade lögnen så att till och med Graham skulle bli förd bakom ljuset, förstod han mycket väl hur Paula hade gått till väga. Då hon sjöng Ziguenarsången nyss hade det varit hennes farväl till Graham, på samma gång avsett att förebygga hans misstankar rörande vad hon hade i sinnet. Likaså med honom. Hon hade tagit sitt farväl av honom och hade till sist försäkrat honom i telefon att hon aldrig i världen skulle äga någon annan man än honom.

Han gick ifrån Graham till den bortre ändan av loggian.

»Hon var modig, hon var modig», mumlade han för sig själv med darrande läppar. »Stackars tös. Hon kunde inte välja mellan oss två, och så löste hon det på det här sättet.»

Tillsammans med Graham gick han in i rummet för att vänta på doktorn. Graham föreföll orolig, ville ogärna gå, men kände att han måste.

»Stanna kvar, Evan», sade Dick. »Hon tyckte mycket om dig, och om hon slår upp ögonen blir hon glad åt att få se dig.»

Dick och Graham stodo ett stycke ifrån Paula, medan doktor Robinson gjorde sin undersökning. Då han reste sig till tecken att han var färdig, såg Dick frågande på honom. Robinson skakade på huvudet.

»Ingenting att göra», sade han. »Det gäller timmar, kanske minuter.» Han tvekade och studerade

Dicks ansikte ett ögonblick. »Jag kan hjälpa henne ifrån det, om ni säger ett ord. Hon kanske återfår medvetandet, och då blir det plågor.»

Dick gick ett slag nedåt rummet och tillbaka igen, och då han talade var det till Graham.

»Varför inte låta henne leva, om än aldrig så kort? Smärtan är inte så viktig. Den får sitt oundvikliga snabba slut. Det är min önskan och väl också din. Hon älskade livet, varje ögonblick därav. Varför skulle vi neka henne något av det lilla hon har kvar?»

Graham böjde sitt huvud till samtycke, och Dick vände sig till doktorn.

»Ni kanske kan stimulera henne så att hon vaknar till sans. Gör det, om ni kan. Och om smärtorna visa sig för svåra, hjälp henne då.»

— — —

Då hon slog upp ögonen, vinkade Dick fram Graham till sig. Först såg hon endast överraskad ut, sedan riktades hennes ögon först på Dicks ansikte, sedan på Grahams, och då hon kände igen dem gled ett vemodigt leende över hennes läppar.

»Jag... jag trodde först att jag var död», sade hon.

Men snart rann en annan tanke för henne, och Dick anade den i hennes ögon då de betraktade honom forskande. Frågan var om han visste att det icke var någon olyckshändelse. Han förrådde sig icke. Så hade hon planerat det, och hon skulle få dö i den tron.

»Jag... hade... orätt,» sade hon. Hon talade långsamt, matt, med tydliga smärtor, och samlade krafter mellan varje ord hon uttalade. »Jag var alltid

så tvärsäker, jag hade aldrig råkat ut för något missöde, och se nu vad jag har gjort.»

»Ja, det är en förfärlig olycka», sade Dick medlidsamt. »Vad var det? Trycket i olag?»

Hon nickade, och åter gled det vemodiga leendet över hennes läppar i det hon sade skalkaktigt: »Å, Dick, gå och ropa in grannarna och visa dem vad lilla Paula har gjort.

»Hur allvarsamt är det?» frågade hon. »Var uppriktig, Rödsky — du känner mig,» tillade hon efter en kort paus, då Dick ej svarade.

Han skakade på huvudet.

»Hur länge?» frågade hon.

»Inte länge», lydde hans svar. »Du kan bli hjälpt när som helst.»

»Du menar —?» Hon kastade en sidoblick på doktorn och såg sedan åter på Dick, som nickade.

»Det är bara vad jag kunde vänta av dig, Rödsky», mumlade hon tacksamt. »Men är doktor Robinson med om det?»

Doktorn steg fram, så att hon kunde se honom, och nickade.

»Tack, doktor. Och kom ihåg att jag säger till.»

»Har du svåra plågor?» frågade Dick.

Hennes ögon voro vidöppna och modiga, men hennes läppar skälvde ett ögonblick innan hon svarade: »Inte mycket... men förfärliga, alldeles förfärliga. Jag vill inte gärna dras med dem länge. Jag skall säga till.»

Ännu en gång tillkännagav leendet på hennes läppar att hon fick ett infall.

»Livet är besynnerligt, högst besynnerligt, inte sant?

Vet ni, jag vill dö med kärlekssånger i mina öron. Ni först, Evan, sjung »Ziguenarna.» — Å, jag sjöng den med er för inte en timme sedan. Tänk! — Sjung, Evan, jag ber er.»

Graham såg på Dick för att be om tillåtelse, och Dick gav den med ögonen.

»Å, sjung den starkt, gladt, lidelsefullt, alldeles som en förälskad ziguenare skulle sjunga», sade hon. »Och stå längre fort så att jag kan se er.»

Och medan Graham sjöng igenom hela sången ända till

"Så låt oss då bryta upp vårt tält
och börja sorglösa färden.
Morgonen väntar vid världens gräns,
och för vår fot ligger världen —."

stod Oh My, orörlig som en staty, i en avlägsen dörr och väntade på befallningar. Oh Dear stod, slagen av sorg, vid sin härskarinnas huvud; hon vred ej längre sina händer, men höll dem så hårdt sammanknäppta att fingerspetsar och naglar vitnade. I bakgrunden, vid Paulas toalettbord, upplöste doktor Robinson ljudlöst de narkotiska pillerna i ett glas och fyllde sin morfinspruta.

Då Graham hade slutat, tackade Paula honom med ögonen, tillslöt dem och låg stilla en stund.

»Och nu, Rödsky», sade hon då hon nästa gång slog upp dem», Ai-kuts sång, och Daggkvinnan, Savkvinnan. Stå där Evan stod, så att jag kan se dig tydligt.»

Och Dick sjöng:

»Jag är Ai-kut, Nishinam'ernas förste man. Ai-kut

är det samma som Adam, och min far och min mor voro prärivargen och månen. Och detta är Yo-to-to-wi, min hustru. Yo-to-to-wi är det samma som Eva. Hon är Nishinam'ernas första kvinna.

»Jag, jag är Ai-kut. Detta är min daggkvinna. Detta är min honingsdaggkvinna. Hennes far och hennes mor voro Sierrans gryning och sommarens östanvind från bergen. De höllo samman, och från luften och jorden svettade de ut all sötma, tills i diset av deras egen kärlek chaparralens och manzanitans löv daggades med honingsdagg.

»Yo-to-to-wi är min honingsdaggkvinna. Hör mig! Jag är Ai-kut! Yo-to-to-wi är min vaktelkvinna, min gazellkvinna, min savkvinna av allt ljumt regn och fet mylla. Hon föddes av det matta stjärnljuset och den spröda gryningen, i världens morgon, och hon är den enda kvinnan och alla kvinnor för mig.»

Åter låg hon tyst en stund med slutna ögon. En gång försökte hon dra ett djupare andetag, som kom henne att hosta lätt flera gånger.

»Försök att inte hosta», sade Dick.

De sågo hennes ögonbryn sammandragas av viljeansträngningen att behärska retningen, som kunde framkalla en paroxysm.

»Oh Dear, kom fram där jag kan se dig», sade hon då hon slog upp ögonen.

Kinesflickan lydde, men rörde sig i blindo, så att Robinson måste vägleda henne med handen på hennes arm.

»Farväl, Oh Dear. Du har alltid varit mycket snäll mot mig. Och ibland har jag kanske inte varit snäll mot dig. Kom ihåg att mr Forrest alltid skall vara

far och mor för dig. Och alla mina nefritsmycken äro dina.»

Hon slöt ögonen till tecken att den korta audiensen var slut.

Åter plågades hon av den tilltagande hostan som hotade att tilltaga.

»Jag är färdig, Dick», sade hon matt, ännu med slutna ögon. »Nu vill lillan våva. Är doktorn redo? Kom närmare. Håll min hand som du gjorde nyss under den lilla döden.»

Hon vände sina ögon till Graham, och Dick såg ej på, ty han visste att det låg kärlek i denna hennes sista blick, liksom han visste att det skulle bli då hon såg in i hans ögon för sista gången.

»En gång», förklarade hon för Graham, »måste jag opereras, och jag lät Dick följa med mig in till bedövningen och hålla min hand tills jag domnade bort. Henley kallade det en berusning i mörker, den lilla döden i levande livet. Det var mycket lätt.»

Under tystnaden fortfor hon att se på Graham, vände sedan sitt ansikte och sina ögon tillbaka till Dick, som knäböjde tätt bredvid henne och höll hennes hand.

Hennes fingrar tryckte hans, och med en vink i sina ögon drog hon ner hans öra till sina läppar.

»Rödsky», viskade hon, »jag älskar dig mest. Och jag är stolt över att ha varit din så länge, länge.» Hon drog honom ännu närmare med tryckningen av sina fingrar. »Jag är ledsen att vi ej fingo några små barn, Rödsky.»

Hennes slappnande fingrar gåvo honom en antydan

att dra sig tillbaka så att hon kunde se från den ene till den andre.

»Två goda, goda män. Farväl, goda män. Farväl, Rödsky.»

De väntade, medan doktorn blottade hennes arm till sticket.

»Vova, vova», kvittrade hon som om hon härmat en sömnig fågel. »Jag är färdig, doktor. Sträck huden stram först. Jag tycker inte om att det gör ondt. Håll mig hårdt, Dick.»

Robinson, som nu fått tillåtelse av Dicks ögon, stack lätt och hastigt sprutspetsen genom den sträckta huden.

»Vova, vova, vova sött», mumlade hon sömnigt efter en stund.

Halvt omedvetet vände hon sig litet åt sidan, krökte sin fria arm på kudden, lade sitt huvud på den och kröp ihop med kroppen så som Dick visste att hon helst ville ha det då hon sov.

Efter en lång stund suckade hon matt och började dö så lätt att hon var borta innan de visste av det. Utifrån trängde de i fontänen badande kanariefåglarnas kvitter in i rummets tystnad, och från fjärran kom Mountain Lads trumpetande och Fotheringtonprinsessans silverklara gnäggning.

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
A 000 927 201 4

